

**Vaalivaikuttamista satiirin keinoin – kriittinen
diskurssianalyysi Daily Shown vaaliviestinnästä
syksyllä 2022**

Valtio-opin
pro gradu -tutkielma

Nuutti Ruokangas

21.2.2024

Turku

Pro gradu -tutkielma

Oppiaine: Valtio-oppi

Tekijä: Nuutti Ruokangas

Otsikko: Vaalivaikuttamista satiirin keinoin – kriittinen diskurssianalyysi Daily Shown vaaliviestinnästä syksyllä 2022

Ohjaaja: professori Maija Setälä

Sivumäärä: 77 sivua

Päivämäärä: 21.2.2024

Tässä tutkielmassa tarkastelen Yhdysvaltain syksyn kongressin 2022 välivaalien esiintymistä ja käsittelyä uutissatiiriohjelma Daily Showssa. Vuoden 2022 välivaalit käytiin Yhdysvalloissa hyvin poliittisesti jännitteisessä ja polarisoituneessa tilanteessa. Vaalien odotettiin johtavan republikaanisen puolueen selkeään voittoon. Vaalit ja niissä ehdolla olevat henkilöt olivat säännöllisesti esillä Daily Shown sisällöissä vaalisyksyn aikana. Tämä tutkielma pyrkii selvittämään, koettiko Daily Show ohjata katsojiaan tietynlaiseen äänestämiseen vaaleissa.

Tutkielman analyysissa hyödynnetään Norman Fairclough'n näkemyksiä kriittisestä diskurssianalyysistä selvittäessä, millaisin diskurssein ja viestein vaaleja on Daily Showssa käsitelty. Teoreettisena viitekehystenä tutkielmassa hyödynnetään affektiivisen polarisaation teoriaa, joka auttaa ennen kaikkea taustoittamaan poliittista tilannetta, jossa syksyn 2022 välivaalit käytiin. Tutkielmassa myös hyödynnetään Robert Entmanin näkemyksiä kehysteoriasta, joka auttaa analysoimaan ohjelman sisällön muodostuksessa tehtyjä valintoja. Tutkittavana materiaalina on Daily Shown välivaaleja käsittelevät osuudet.

Välivaalien asettelu on Daily Showssa kuvattu hyvin myönteisesti demokraattien kannalta, samalla kun republikaanipuolue ja etenkin Donald Trump kannattajineen esitetään huonossa valossa. Viestit välittyvät etenkin diskursseissa, jotka korostavat Trumpin ja tätä seuraavien republikaanien poliittista epäpätevyyttä ja republikaanien vaalivoiton Yhdysvaltain demokralialle asettamia vaaroja. Toisen pääpuolueen esittäminen ohjelmassa epäpätevänä ja vaarallisen vaihtoehdon kertoo Yhdysvaltojen jakaantumisen ja voi osaltaan myös edistää jakaantumista ja affektiivista polarisaatiota entisestään. Vaikka Daily Show ei sisällössään kannusta suoraan tietynlaiseen äänestämiseen, on republikaanit esitetty niin huonossa valossa, että ohjelman pohjalta on vaikea nähdä puoluetta äänestettävän.

Avainsanat: affektiivinen polarisaatio, kriittinen diskurssianalyysi, kehystämisen Yhdysvallat, välivaalit, Daily Show, republikaanit, Donald Trump

Sisällysluettelo

1	Johdanto	4
1.1	Tutkimusongelma	5
1.2	Aikaisempi tutkimus aiheesta	7
2	Teoreettinen viitekehys	11
2.1	Affektiivinen polarisaatio	11
3	Tutkielmassa hyödynnettävät metodit	17
3.1	Fairclough´n kriittinen diskurssianalyysi	17
3.2	Kehysteoria	21
4	Uutissatiiriohjelmat ja Daily Show	28
4.1	Satiirien historiaa	28
4.2	The Daily Show	31
4.3	Yhdysvaltain kongressin vaalit 2022	35
5	Analyysi	38
5.1	Daily Shown vaalisisällöt tiivistetysti	38
5.2	Daily Show kriittisen diskurssianalyysin valossa	45
5.2.1	Ohjelman genret ja tyylit	55
5.2.2	Daily Shown kehykset	57
5.2.3	Diskurssianalyysi ja tutkimuskysymykset	62
6	Lopuksi	65
	Lähteet	69
	Aineisto	74

1 Johdanto

Politiikka on viihteellistymässä. Näillä sanoilla on usein kuvattu suomalaisen päivänpolitiikan kevyempiä piirteitä, kun poliitikot ovat esiintyneet rennommin erilaisissa viihdeohjelmissa tai heidän panostaessa julkiseen imagoonsa. Useimmiten vertauskohtana ja esikuvana Suomen politiikan viihteellisestä suunnasta on käytetty Yhdysvaltoja, jossa poliitikot ovat esiintyneet rennommin erilaisissa ohjelmaformaateissa jo pidempään. Siinä missä poliitikoita Yhdysvalloissa on nähty viihdeohjelmien saralla, ei myöskään vastakkaisesti poliittisten aiheiden käsittely viihdeohjelmissa ole tuore ilmiö maassa. Yhdysvalloissa poliittisella satiirilla on pitkät perinteet ja satiristien rooli poliittisina kommentaattoreina tuo heidät uudella tavalla osaksi yhteiskunnallista ja poliittista diskurssia. Satiiri, kuten Dannagal Young (2020) ilmaisee, on huumoria, johon liittyy muuhun huumorin verrattuna erityisesti jonkinlaista aggressiota ja arvostelua.

Yhdysvalloissa poliittista satiiria on vahvasti pidetty niin sanottuihin liberaaleihin aatteisiin pohjautuvana viihteenä. Tässä yhteydessä liberaalit aatteet viittaavat klassisen liberalismiin määritelmän sijaan arvoliberaaliin ajatusmalliin, joka nykyään yhdistetään Yhdysvalloissa demokraattipuolueeseen. Merkkejä tästä ajattelumallista näkyy muun muassa enemmän liberaaliin kansanosaan vetoavien aiheiden käsittelyssä tai Donald Trumpin presidenttikaudella useiden satiiriohjelmien harjoittamassa systemaattisessa istuvan presidentin lyttäämisessä.

Yhdysvalloissa poliittisen satiirigenren ja politiikan kommentoinnin raja on jossain määrin hälventynyt ja samalla satiristeista on tullut varteenotettavia tekijöitä poliittisessa keskustelukulttuurissa (Day 2011, 1–2.). Poliittisina kommentaattoreina satiiriohjelmien juontajat ja käsikirjoittajat saavat aivan uudenlaista valtaa Yhdysvaltain poliittisen diskurssin kentällä, etenkin ottaen huomioon, että satiiriohjelmat lähinnä koostuvat poliittisten asiantuntijoiden sijaan koomikoista ja humoristeista. Jakautuneessa mediakulttuurissa ihmiset saavat uutisensa hyvin erilaisista lähteistä, joiden perusteella ihmisten mielikuvat ja mielipiteet voivat vaihdella hyvinkin räikeästi. Lähtökohtaisesti koomikot ja satiiriohjelmien tekijät kiistävät itse tekevänsä varteenotettavia ja totisia uutisia, mutta niillä voi olettaa olevan vaikutusta etenkin niiden katsojien kohdalla, joilla käsiteltävä aihe on uusi. Etenkin, mikäli ohjelmissa esitetyt näkökulmat ovat räikeästi värittyneet. Poliittisen satiiriohjelmien sisällön analysointi on tärkeää, jotta voidaan ymmärtää, millainen vaikutus sillä voi olla maan poliittiseen keskustelu-ympäristöön ja diskursseihin, kuten myös ulkomaisten katsojien mielikuviin Yhdysvaltain poliittisesta tilanteesta. Samalla se tarjoaa ikkunan poliittisesti

polttaviin keskusteluihaiheisiin ja auttaa ymmärtämään, miten eri toimijat mediasta lähtien pyrkivät vaikuttamaan Yhdysvalloissa kansalaisten poliittisiin mielikuviin.

1.1 Tutkimusongelma

Tämä tutkimus keskittyy käsittelemään kireää ja polarisoitunutta tilannetta Yhdysvaltojen politiikassa marraskuun 2022 kongressin välivaalien alla. Pohjimmaisena tavoitteena on tarkastella, kuinka maan jakautuneisuus sekä kulttuurinen ja ideologinen kamppailu näkyvät yhteiskunnalliseen keskusteluun osallistuvassa uutissatiirissa ja pyrkiikö ohjelma vaikuttamaan katsojien äänestyskäyttäytymiseen.

Tutkimusmateriaalina toimii Comedy Central -kanavan uutissatiiriohjelma *Daily Show*. Ohjelma valikoitui tutkimuskohteeksi, koska se on ollut pitkäaikaisena uutissatiirina rakentamassa ohjelmagenren nykyistä asemaa Yhdysvalloissa mediakentällä huomioitavana yhteiskunnallisena äänenä. Moniin yhteiskunnallista huumoria sisältäviin myöhäisillan talk show -ohjelmiin, kuten NBC-kanavan *Late Night with Seth Meyersiin* tai CBS-kanavan *The Late Show with Stephen Colbert*, verrattuna Daily Show keskittyy myös monologiin ulkopuolella pääosin yhteiskunnallisiin kysymyksiin, ja siitä tehdyt useat tieteelliset tutkimukset ja artikkelit tarjoavat vankemman pohjan viedä tutkimusta eteenpäin. Se on myös lähtökohtaisesti nimenomaan satiiriohjelma, ei myöhäisillan talk show. Viimeisen kymmenen vuoden aikana uutissatiirien nokkimisjärjestyksessä kärkeen nousseeseen HBO:n *Last Week Tonightiin* verrattuna taas Daily Show julkaisee jaksoja useamman kerran viikossa, mikä antaa mahdollisuuden pidempijaksoiselle yhteiskunnalliselle vaikuttamiselle. Lisäksi se keskittyy Last Week Tonightia tiiviimmin kongressin välivaaleihin.

Kuten yllä on mainittu, tarkastelujaksona toimii Yhdysvaltain kongressin vuoden 2022 välivaaleja pohjustaneet jaksot sekä vaalien kannalta olennaisia henkilöitä ja kysymyksiä käsittelevät osiot. Osioissa käsiteltiin marraskuun 2022 välivaalien olennaisia kysymyksiä tilanteita ja henkilöitä. Välivaaleissa äänestettiin osasta kongressin ylähuoneen, eli senaatin paikoista, kaikista kongressin alahuoneen edustajapaikoista, tiettyjen osavaltioiden kuvernööreistä sekä muista paikallistason viroista (BBC 2022,). Välivaaleja pidettiin erityisen tärkeänä Yhdysvaltain poliittisen tulevaisuuden kannalta ja Suomessa muun muassa uutisoitiin vaaleissa äänestettävän Yhdysvaltain demokratiasta (Väntönen 2022,).

Välivaaleja koskevat osiot erotettiin Daily Showssa ohjelman juontajan Trevor Noahin vetämällä *Votedemic 2022* -nimellä brändätyillä osioilla, jotka kestivät keskimäärin noin 5 minuuttia per jakso. Votedemic-osioiden lisäksi tutkimuksessa hyödynnetään koomikko ja käsikirjoittaja Jordan Klepperin juontamia *Jordan Klepper Fingers The Pulse* -osuuksia. Niissä Klepper jalkautuu erinäisiin kannattajatilaisuuksiin ja mielenosoituksiin keskustelemaan tavallisten ihmisten, yleensä republikaanikannattajien tai yhteiskunnan toimiin tyytymättömien kansalaisten, kuten rokotevastaisten mielenosoittajien, kanssa. Osuuksien pituus vaihtelee yleensä muutamasta minuutista puoleen tuntiin. Tässä tutkielmassa käsiteltävät Klepperin osuudet ovat yhteensä pituudeltaan noin kymmenen minuuttia.

Pro gradu -tutkielmassani pyrin selvittämään, kuinka Daily Shown välivaaleja käsittelevässä osuudessa esitetään poliittiset kysymykset ja ehdokkaat ja kannustetaanko ohjelmassa katsojia suoraan tai huomaamattomasti äänestämään vaaleissa tietyllä tavalla. Perustuen käsitykseen satiiriohjelmista osana liberaalia traditiota oletan, että ohjelmassa esitetään demokraattipuolue parempana vaihtoehtona ja republikaanipuolue, sen edustajat ja äänestäjät epäpätevinä ja epätoivottuna viiteryhmänä, johon katsoja ei halua itseään yhdistettävän.

Teoriapohjana tutkimuksessa toimii affektiivisen polarisaation teoria. Affektiivisen polarisaation teoria ja affektiivisen polarisaation ymmärtäminen ilmiönä ovat olennaisia Yhdysvalloissa vallitsevan polarisoitumisen ja yhteiskunnan jakautumisen hahmottamiseksi. Polarisaation eteneminen ilmenee monin tavoin yhteiskunnalliseen keskusteluun osallistuvissa medioissa joko selkeästi vastakkainasettelujen ja niiden käsittelyn kautta tai taustalla olevien implikaatioiden ja asetelmien kautta.

Metodina tutkimuksessa on Norman Faircloughn (1989; 1995a; 1995b; 2013) kriittinen diskurssianalyysi. Faircloughn näkemykset kriittisestä diskurssianalyysistä tarjoavat välineen tarkastella sisältöä, kieltä ja merkityksiä monipuolisesti ja multisemioottisesti, ja se ottaa huomioon laajemmat valtarakenteet ohjelman merkitysten taustalla. Lisäksi analyysissä hyödynnetään Robert Entmanin (Entman 1990; Entman 1993; Entman ja Rojecki 1993; Entman ja Usher 2018) näkemyksiä kehysteoriasta. Kehysteoria perehtyy erityisesti medioiden viestintäprosessiin ja siihen, kuinka tietyllä tavalla ja tietystä näkökulmasta esitetyt uutiset muokkaavat ihmisten käsityksiä tapahtumista. Samaten Entman on teoriassaan perehtynyt Yhdysvaltain mediakenttään ja sen toimijoihin ja heidän välisiin yhteyksiinsä. Entmanin teorian avulla kykenen tutkimuksessa analysoimaan miten ja mahdollisesti mitä tavoitetta edistäen

asiat, tapahtumat ja ihmiset esitetään ohjelmassa tietyllä tavalla. Teoria antaa myös välineitä pohtia affektiivisen polarisaation ilmenemistä kehystyksessä.

Vaikka kehystyksen teoria ja kriittinen diskurssianalyysi ovat hyvin läheisiä keskenään, täydentävät ne toisiaan oman tutkimukseni teossa. Kriittinen diskurssianalyysi tarjoaa välineen analysoida ohjelman sisältöä ja kehysteoria sekä affektiivinen polarisaatio selittävät, miksi ja miten ohjelmassa esitetään tiettyjä viestejä. Näiden yllä mainittujen teorioiden ja metodin pohjalta olen muodostanut tutkimukselleni seuraavat tutkimuskysymykset:

Miten polarisaatio näkyy Daily Shown vaaleja kuvaavissa osuuksissa?

Miten republikaanipuoleen ehdokkaat ja kannattajat esitetään verrattuna demokraattipuolueeseen?

Esiintyykö ohjelmassa tietynlaiseen toimintaan kannustavaa diskurssia koskien Yhdysvaltain välivaaleja?

Millaisilla keinoilla ohjelma pyrkii vaikuttamaan katsojiin viesteillään?

1.2 Aikaisempi tutkimus aiheesta

Satiiriohjelmia on tutkittu varsin paljon ja monesta eri näkökulmasta. Tutkimus on etenkin keskittynyt satiiriohjelmien asemaan poliittisella kentällä ja yhteiskunnallisena vaikuttajana. Aiemmat tutkimukset tarjoavat välineitä ja esimerkkejä oman tutkimukseni tekoon, joka pohtii samalla tavoin satiirigenren laajempia vaikutusmahdollisuuksia politiikassa. Luonnollisesti, länsimaisen viihdekulttuurin johtavana maana iso osa satiirin tutkimuksesta on keskittynyt nimenomaan Yhdysvaltain poliittisen satiirin traditioon, mutta satiirin ja satiiriohjelmien vaikutusta on tutkittu myös muissa konteksteissa. Esimerkiksi Mark Boukes (2019) tutki agendan määrittely -teorian pohjalta alankomaalaisen satiiriohjelman Zondag Met Lubachin Euroopan unionin ja Yhdysvaltojen välistä kauppasopimusta käsitelleitä osuuksia ja sitä, millainen käsitys katsojilla kyseisestä sopimuksesta oli. Tutkimuksessaan hän päätyi tulokseen, että ohjelman katsominen nosti sekä tietoutta että ymmärrystä kauppasopimuksesta ja paransi sopimuksen näkyvyyttä poliittisella agendalla.

Maria Brock (2018) taas käsitteli omassa satiiria koskevassa artikkelissaan yhdysvaltalaisen satiirin lisäksi Venäjän ja Neuvostoliiton satiirin perinnettä. Ajatuksena Brockilla huumorin tutkimuksessa on, että se voi kertoa yhteiskunnan tilanteesta ja mielialoista tietyissä ajoissa ja paikoissa. Brockin mukaan yhteiskunnallisen muutoksen aikaansaamisen sijaan Neuvostoliitossa ja Venäjällä vaikuttanut kyynisen ironian perinne, joka toi pesäeroa Neuvostoliiton kansalaisille autoritaariseen ja painostavaan poliittiseen ympäristöön, on voinut itseasiassa lisätä myöhemmin Venäjän kansalaisten apaattisuutta ja vakiinnuttaa Putinin hallinnon asemaa Venäjällä.

E erityisen suurta kiinnostusta tutkijoiden keskuudessa on saanut uutissatiiriohjelmien genre, joka on monella tapaa mullistanut, Daily Show etunenässä, yhteiskunnallisen satiirin luonteen yhdysvaltalaisessa mediaympäristössä. Daily Shown roolia tässä muutoksessa käsitellään myöhemmin ohjelmaa koskevassa luvussa. Uutissatiiriohjelmat ovat satiiriohjelmaa, jotka muistuttavat pitkälti ulkoasultaan uutisohjelmia ja käsittelevät parodisesti ajankohtaisia tapahtumia ja uutisia tarjoten niistä humoristista ja vakavaakin kommentaariota. Sisällössään uutissatiirit yhdistävät huumorin, uutisten ja mielipideohjelmien elementtejä keskenään (Kilby 2018, 1934,).

Asiapitoisen luonteensa ja mediakentän monipuolistumisen myötä uutissatiirien informoivaa vaikutusta on tutkittu yllä mainitun alankomaalaista uutissatiiria koskein tavoin myös Yhdysvalloissa. Tutkijoiden väliset mielipiteet uutissatiirien asemasta ja vaikutuksista vaihtelevat huomattavankin paljon. Esimerkiksi Burgersin ja Brugmanin tutkimus (2022) huomioi, ettei niillä ollut merkittävästi parempaa vaikutusta ajankohtaista asioista informoimiseen tai katsojien vakuuttamiseen tavallisiin uutisiin verrattuna. Samaa tulokseen päätyivät myös Becker ja Bode (2018), joiden tutkimuksen perusteella ainakaan uutissatiiriohjelma Last Week Tonight ei ollut perinteisiä uutisia parempi katsojien tietoisuuden lisäämisessä tai käsitellyn aiheen tärkeyden korostuksessa. Toisaalta niiden vaikutus ei ollut myöskään selkeästi huonompi tässä mielessä ja itseasiassa Julia Fox (2018) näkee, että uutissatiirit voivat olla jopa parempia kuin perinteiset uutiset monimutkaisten sosiaalisten ja poliittisten kysymysten käsittelyssä. Young (2013) korostaakin, että katsojien reaktiot ohjelmiin vaihtelevatkin ja ovat usein konteksteista ja itse katsojista riippuvaisia.

E erityisesti uutissatiirit ovat kiinnostaneet viime vuonna tutkijoita, koska ne ovat joutuneet mukautumaan Yhdysvaltojen muuttuvaan poliittiseen ja mediaympäristöön. Siinä missä aikaisemmin uutissatiirit kritisoivat sekä poliitikkoja ja hallintoja näiden toimista että valtavirtamediaa sen kyvyttömyydestä kritisoida saattaa vallanpitäjiä vastuuseen, Donald

Trumpin presidenttikausi, kuten Allaina Kilby (2018) ilmaisee, muutti tilannetta maan kansalaisten jakauduttua eri puolille ja mediaa kohtaan osoitetun epäluottamuksen lisääntyttyä. Normeista poikkeavan presidentin toiminta johti Kilbyn mukaan siihen, että uutissatiirien oli pakko mukautua sisällössään, kun satiirista oli ”tullut totta”. Tämän seurauksena satiiriohjelmien täytyi siirtyä tietynlaiseen toimintaan ja yhteiskunnalliseen aktivismiin kannustavaan journalismiin, siitä huolimatta, että perinteisesti satiirin kykyä aktivoida ihmisiä toimintaan on kyseenalaistettu. Etenkin Trumpin presidenttikauden alussa satiiriohjelmissa pyrittiin vaikuttamaan yleisöön muun muassa piikittelemällä heitä aktivoitumisen toivossa. Tähän tavoitteeseen pääsyä tosin edesauttoi aiemmin apaattisten nuorten poliittinen herääminen. (Kilby 2018, 1934–1936; 194; 1942.) Poliittinen satiiri ei kuitenkaan Dannagal Goldwaithe Youngin mukaan ole kovin toimiva poliittisen aktivismin synnyttämässä, sillä massojen villitsemisen sijaan satiiri on väline vain satiristille itselleen (Young 2020, 211; 214.).

Metodeiltaan useimmat uutissatiireja käsitelleet tutkimukset ovat kvantitatiivisia verrattuna tämän tutkimuksen kvalitatiiviseen, kriittiseen diskurssianalyysiin. Joitain diskurssianalyyseja myös uutissatiireista on tehty. Esimerkiksi Berlin (2007) analysoi diskurssianalyysin avulla tässä tutkimuksessa tarkasteltavaa Daily Showta sen pitkäaikaisimman juontajan Jon Stewartin aikana. Berlinin diskurssianalyysi kuitenkin keskittyy erottelemaan erilaisia ohjelmatyyppien diskursseja, eikä mene syvemmälle itse ohjelman sisältöön analyysissaan.

Samoin Chasen (2008) kriittinen diskurssianalyysi tekee Daily Showhun pintaraapaisun ja analysoi valtarakenteiden pohjalta lähinnä ohjelman haastattelutilanteen asetelmaa. Tuoreelle kriittiselle diskurssianalyysille olisi tarvetta Daily Shown kohdalla ja nimenomaan sellaiselle, joka tarkastelee yhteiskunnallisia motiiveja ohjelman takana. Kuten Kilby (2018) toi esiin, Yhdysvaltain muuttuva poliittinen kenttä on ajanut satiiriohjelmaa ottamaan aktiivisemmin kantaa yhteiskunnalliseen keskusteluun. Jo tätä aikaisemmin oli myös 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen vaihteessa esimerkiksi Daily Show ja Colbert Report innostuneet kannustamaan poliittiseen toimintaan (Kilby 2018, 1936.).

Näin ollen, vaikka Trumpin vaalivoittoa seurannut ohjelmien poliittinen aktivoituminen rauhoittui Trumpin presidenttikauden edetessä, on viimeisten vuosien aikana tapahtunut paljon maan politiikassa, joka lienee ennemmin vain lisännyt yhteiskunnallista jakaantumista Yhdysvalloissa kuin vähentänyt sitä. Etenkin Trumpin kyseenalaistettua vaalitappionsa vuoden 2020 presidentinvaaleissa ja hänen kannattajiensa toteuttama kongressitalon valtaus vaalituloksen varmistamisen estämiseksi tammikuussa 2021 tuntuu vain repineen Yhdysvaltain liberaaleja ja konservatiivisia kansanosia yhä kauemmas toisistaan. Tämän vuoksi tuore

uutissatiirien sisällön ja poliittisen aktivisuuden tutkimus on paikallaan sen selvittämiseksi, onko tiukka poliittinen tilanne Yhdysvalloissa vaikuttanut siihen, miten satiiriohjelmat pyrkivät vaikuttamaan maan politiikkaan ja miten poliittinen jakautuminen ohjelmissa näkyy.

Seuraavaksi tutkielmassa siirrytään esittelemään siinä hyödynnettävä teoriapohja ja metodi, minkä jälkeen tarkastellaan tutkimuksen kohteena olevaa satiiriohjelmien perinnettä Yhdysvalloissa ja esitellään Daily Showta ohjelmana sekä käsitellään sen asemaa poliittisen journalismin kentällä Yhdysvalloissa.

2 Teoreettinen viitekehys

Teoriapohjana pro gradussani hyödynnän erityisesti lähtöpisteenä affektiivisen polarisaation teoriaa Yhdysvalloissa vaikuttavan poliittisen jakautumisen hahmottamiseen. Affektiivisen polarisaation teoria auttaa ymmärtämään, miten yhteiskuntaryhmät ovat eriytyneet Yhdysvalloissa ja miten Daily Show voi osaltaan lisätä tätä jakautumista entisestään. Tutkielman analyysissä hyödynnetään myös Robert Entmanin näkemyksiä kehystyksen teoriasta, mutta se esitellään vasta myöhemmin metodeja käsittelevässä luvussa. Seuraavaksi perehdytään affektiiviseen polarisaatioon.

2.1 Affektiivinen polarisaatio

Kun puhutaan affektiivisestä polarisaatiosta, tarkoitetaan tilannetta, jossa tietyllä tavalla identifioituvat henkilöt suhtautuvat lähtökohtaisesti samalla tavoin ajatteleviin tai samaa puoluetta kannattaviin ihmisiin positiivisesti ja vastakkaisen puolueen tai aatteen kannattajiin negatiivisesti. Kyse ei ole affektiivisen polarisaation kohdalla niinkään erimielisyyksistä poliittisten ratkaisuiden kohdalla, vaan epäluottamuksesta ja jostain tavallisten poliittisten mielipiteiden eroavaisuutta syvemmästä. (Levendusky ja Stecula 2021, 1.) Affektiivinen polarisaatio eroakin ideologisesta sekä sosiaalisesta polarisaatiosta, joista ensimmäinen näkyy jakaantumisenä tietyissä kysymyksissä tietyn poliittisen ideologian mukaisesti ja jälkimmäinen polarisaationa esimerkiksi ihonvärin tai sosioekonomisten taustojen perusteella (Norbrandt 2021.). Epäluottamus voi näkyä myös sellaisissa tilanteissa, joissa henkilöt ovat lähtökohtaisesti samaa mieltä asiasta, mutta toisen taustan takia kokevat silti vastenmielisyyttä toisiaan kohtaan. Näin ollen, vaikka Yhdysvaltain kansan poliittiset mielipiteet ovat pysyneet suhteellisen samanlaisina, on samalla kansan poliittinen jakautuneisuus ja ärtymys kasvanut. (Webster ja Abramowitz 2017.)

Affektiivisen polarisaation myötä kaksipuoluejärjestelmän ”vastapuoli” saatetaan nähdä puhtaasti pahana, eivätkä ihmiset ole välttämättä ole halukkaita läheisiin ihmissuhteisiin eri näkemyksiä omaavien ihmisten kanssa. Huomionarvoinen on myös kyselytutkimus, jonka mukaan vuosien 1960 ja 2010 välillä niiden amerikkalaisten määrä, jotka näkivät puoluerajan ylittävän avioliiton itselleen huonona asiana, oli kasvanut viidestä viiteenkymmeneen prosenttiin. (Gidron, ym. 2020, 1.)

Affektiivisen polarisaatiota on tutkittu paljon viime vuosina. Sen tutkiminen on oleellista, koska se auttaa ymmärtämään, kuinka ryhmien välinen tunteisiin pohjautuva jakautuminen vaikeuttaa demokraattista päätöksentekoprosessia ja vähentää luottamusta hallintoon. Affektiivisen polarisaation vahvuus määritellään Gidronin, Adamsin ja Hornin mukaan tarkastelemalla, kuinka vahvasti kansalaiset preferoivat omien tunteiden pohjalta yhtä puoluetta toiseen. (Gidron ym. 2020, 3.)

Affektiivista polarisaatiota analysoineet tutkijat eivät ole päässeet yksimielisyyteen sitä synnyttävistä ja kiihdyttävistä tekijöistä. Tiettyjä huomioita on kvantitatiivisissa tutkimuksissa yhdistetty affektiivisen polarisaation kiihtymiseen eri maissa, mutta eri maiden kontekstien vaihdellessa yleispätevien taustatekijöiden löytäminen on vaikeaa. Lisäksi taustalla vaikuttavia tekijöitä kunkin maan tilanteessa on monia. Gidron ym. (2020) ovat yrittäneet kuitenkin määritellä kolme yleistä tekijää, jotka kiihdyttävät affektiivista polarisaatiota yhteiskunnissa. Ensimmäinen on puolueiden ideologiset ja poliittiset erimielisyydet, toinen on taloudellinen tilanne yhteiskunnassa ja etenkin taloudellinen eriarvoisuus ja työttömyys sekä kolmantena maan vaalijärjestelmä. (Gidron ym. 2020, 38.)

Gidron ym. tekemän vertailututkimuksen mukaan, jossa verrattiin eri maiden affektiivisen polarisaation tilaa näiden kolmen tekijän pohjalta, huomattiin, että affektiivinen polarisaatio kiihtyy niissä maissa, joissa puolueiden välinen ideologinen ero on kasvanut kulttuurikysymyksissä, ei talouskysymyksissä. Tutkijat huomauttavatkin, että kulttuurinen jakaantuminen on ollut Yhdysvalloissa valtavaa viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana ja USA onkin nyt yksi kulttuurisesti jakautuneimmista länsimaista. (Gidron ym. 2020 63–65.) Webster ja Abramowitz (2017) taas esittävät, että kulttuuristen kysymysten lisäksi demokraattien ja republikaanien välinen ideologinen ero on ylipäätään kasvanut viimeisten vuosikymmenien aikana ja että sama pätee myös kannattajiin. Puolueiden liikkeessä ideologisesti kauemmas toisistaan lisääntyy myös viha ja epäluottamus vastapuoluetta kohtaan myös erityisesti niissä äänestäjissä, jotka sijoittuvat kauemmas poliittisesta keskustasta. Tällöin viha toista puoluetta kohtaan on monella tavoin rationaalisempaa, kuin jos jakauma syntyisi puhtaasti tunteiden pohjalta. (Webster ja Abramowitz 2017.)

Ideologisen jakauman lisäksi Yhdysvallat on myös yksi taloudellisesti epätasa-arvoisimmista länsimaista ja Gidronin ym. tekemässä vertailevassa tutkimuksessa huomattiin yhteys niiden maiden välillä, joissa oli sekä korkeampi epätasa-arvo että affektiivinen polarisaatio. Tämä ei kuitenkaan pystynyt ennustamaan taloudellisen tilanteen ja affektiivisen polarisaation välisen

suhteen kehitystä ajan mittaan maiden sisällä. Toisaalta Yhdysvalloissa oli 2010-luvulla historiallisen korkea työllisyys ja Gidron ym. huomioivatkin, että ilman tätä affektiivinen polarisaatio olisi voinut kiihtyä entisestään. Vertailtaessa taas eri maiden affektiivista polarisaatiota ja vaalijärjestelmää Gidron ym. eivät huomanneet selkeää yhteyttä, mutta mainitsevat, että kaksipuoluejärjestelmä voi johtaa helpommin vihan tunteeseen toista puoluetta kohtaan kompromisseihin perustuvaan monipuoluejärjestelmään verrattuna. (Gidron ym. 2020, 65–68.)

Affektiivista polarisaatiota voi myös kiihdyttää Hernándezin ym. (2021) mukaan myös vaalit, koska vaalit ovat tilanteita, joissa poliittiset erot ja identiteetit tulevat kaikkein selkeimmin esille. Heidän tutkimuksensa, joka pohjautui 42 eri maassa tehtyyn kyselyaineistoon, perusteella mitä kauemmaksi vaaleista mennään, sitä pienemmäksi affektiivinen polarisaatio eli negatiiviset tunteet toista kuin omaa puoluetta kohtaan muuttuu. Kaikkein suurinta Hernándezin ym. mukaan affektiivinen polarisaatio on juuri vaalien jälkeen. Tätä ilmiötä selittää heidän mukaansa sekä ideologisen eroavaisuuden ja äänestäjien omaa puoluetta koettujen vahvojen tunteiden hälveneminen ajan kuluessa. (Hernandez ym. 2021, 1–2; 4–8.) Vaalien vaikutus affektiivisen polarisaation lisääntymiseen on olennaista myös oman työni kannalta, joka tarkastelee ohjelmasisältöä vaalien lähestyessä.

Yleisten affektiivista polarisaatiota kiihdyttävien tekijöiden löytämisen sijaan pyrin keskittymään tutkimuksessani erityisesti tekijöihin, jotka kärjistävät kahtiajakoa Yhdysvalloissa. Aiemmin mainittujen tekijöiden lisäksi Yhdysvalloilla on omia erityisiä tekijöitä, joita Levendusky ja Stecula (2021) ovat tiivistäneet kolmeen. Ensimmäinen niistä on kahden valtapuolueen ideologinen jakautuminen, joka heidän mukaansa on nyt historiallisen suuri.

Toinen olennainen tekijä on äänestäjien ideologinen jakautuminen puolueiden mukaan. Jakautumisen myötä on nykyään yleistä, että demokraattien äänestäjät ovat Yhdysvaltain poliittisella janalla vasemmalla ja republikaanien äänestäjät oikealla. Äänestäjien lisäksi myös poliittiset päättäjät ovat jakautuneet ideologioiden mukaisesti, ja äänestäjien kohdalla jakauma on myös päivänpoliittisia kysymyksiä syvempi. Selkeitä puoluejakaumia on huomattavissa esimerkiksi uskonnon, alueen ja seksuaalisen suuntautumisen mukaan. (Levendusky ja Stecula 2021, 5.) Äänestäjien ideologinen jakautuminen on vahvasti yhteydessä puolueiden ideologiseen jakautumiseen. Äänestäjien ryhmittäytyessä puolueiden mukaan myös keskellä olevat äänestäjät vähenevät ja ideologisen jakautumisen myötä poliittisten kompromissien

löytäminen vaikeutuu. Ja kun ottaa huomioon monet tekijät, joiden kautta poliittista prosessia on mahdollista jarruttaa Yhdysvalloissa, hidastuu tällöin myös demokraattinen päätöksenteko.

Kolmantena, ja olennaisimpana tämän tutkimuksen kannalta, Levenduskyn ja Steculan mukaan media kiihdyttää affektiivista polarisaatiota. Osa tästä johtuu selkeästi median luonteesta, sillä mediassa nostetaan esiin dramaattisimpia kommentteja ja polarisoivimpia henkilöitä. Myös ylipäätään median puhe polarisaatiosta itsessään synnyttää tietoisuutta siitä ja kiihdyttää polarisaatiota. Suurin tekijä affektiivisen polarisaation kiihtymiselle on kuitenkin jo yllä käsitelty yhdysvaltalaisen medioiden jakautuneisuus. (Levendusky ja Stecula 2021, 5.) Affektiivista polarisaatiota voi lisätä myös Nain ja Maierin (2023) mukaan median avulla välitetyt hyökkäyskampanjat vastaehdokkaita kohtaan. He tulivat yhdysvaltalaisia äänestäjiä tutkineen tutkimuksensa perusteella siihen tulokseen, että negatiivisiin kampanjaviestien näkeminen voi lisätä affektiivista polarisaatiota, mikäli äänestäjä nimenomaan kokee kannattamaansa ehdokkaaseen kohdistuvan kampanjoinnin negatiivisena.

Levenduskyn ja Steculan mukaan myös sosiaalisella medialla on osansa affektiivisen polarisaation kiihtymisessä. Sosiaalisen median kautta käyttäjät törmäävät normaaliin elämään verrattuna huomattavasti useammin poliittiseen puheeseen ja yleensä sosiaalisen median kautta esille nousevat äänekkäimmät ääripäitä edustavat tahot, joten näiden keskustelujen perusteella syntyy vääristynyt mielikuva toisesta puolueesta ja sen äänestäjistä. Samalla myös perinteinen media antaa huomiota näille poliittisille ääriajattelijoille, mikä vain vahvistaa stereotypiaa toisesta puolesta. Tällöin helposti voi kuvitella kaikkien puolueen jäsenten tai äänestäjien jakavan tämän ääriajattelijan ajatukset, mikä luo vääristyneen kuvan koko puolueesta. Kyseisestä aiheesta tehtyjen tutkimusten pohjalta amerikkalaiset ajattelivat vastapuolen puolueen äänestäjien oleva heitä itseään tai oman puolueen äänestäjiä sekä halukkaampia keskustelemaan politiikasta että lähempänä poliittista ääripäätä, vaikka nämä eivät kyselyn pohjalta pitäneet paikkaansa. (Levendusky ja Stecula 2021, 5–6.) Lisäksi yksi huomionarvoinen mainittava tekijä sosiaalisen median vaikutuksesta affektiiviseen polarisaatioon, jota Levendusky ja Stecula eivät maininneet, on algoritmien jakava vaikutus. Maria Nordbrandt mainitsee tämän tekijän artikkelissaan (2021). Kuten jakautuneen mediankin suhteen, sosiaalinen media myös jakaa käyttäjiä algoritmien kautta tarjoamalla aikaisemman kulutetun sisällön tyylistä materiaalia. Samoin epätoivotun materiaalin näkemisen voi estää. Näiden seurauksena saatu informaatio yksipuolistuu ja polarisaatio sekä kuplautuminen vahvistuvat. (Nordbrandt 2021, 3394.)

Sosiaalisen median vaikutus affektiivisen polarisaation kiihtymiseen ei kuitenkaan ole täysin selkeää. Nordbrandt huomauttaakin, että sosiaalisen median kuplia synnyttävän luonteen sijaan sen algoritmit itse asiassa tarjoavat paljon materiaalia kuplien ulkopuolelta. Nordbrandt päätyi omassa tutkimuksessaan tulokseen, että lisääntynyt sosiaalisen median käyttö ei lisännyt yksilöissä affektiivista polarisaatiota. Tästä huolimatta hän muistuttaa, että sosiaalisen median jatkuva käyttö voi esimerkiksi lisätä toleranssia asiattomalle käytökselle ja synnyttää epäterveitä sosiaalisia vertauskuvia. (Nordbrandt 2021 3395–3396; 3406–3407.)

Jos sosiaalisella medially nähdään olevan affektiivista polarisaatiota kiihdyttäviä vaikutuksia, voi tällöin myös satiiriohjelmilla olettaa olevan samanlainen vaikutus, kun arvioidaan niiden vaikutuksia katsojien vääristyneeseen mielikuvaan poliittisesta kentästä. Kun Daily Shown nähdään kuuluvan satiiriohjelmaksi liberaaliyleisön viihteeseen, voi tällöin myös odottaa katsojien poliittisten intressien olevan enemmän demokraattipuolueen taustalla. Satiiriohjelmissa idea on naurattaa yleisöä ja yhteiskunnallisessa satiirissa vitsin kohteena yleensä on jotkut. Usein liioitellun tai kärjistetyn huumorin kohteena Daily Showssa on useammin republikaanipuolueen edustajat ja äänestäjät, mikä voi vääristää liberaalien katsojien mielikuvaa puolue-eliitistä ja kannattajista. Vaikutus voi olla suurempi, etenkin mikäli katsojilla ei ole läheisiä suhteita avoimesti republikaaneja kannattaviin ihmisiin, kuten yllä mainitun tutkimuksen perusteella usealla ei ole. Tällöin naurettavan oloisesti esitetyt, karikatyyrimaiset ja epäpätevät kuvaukset republikaaneista saattavat luoda tiedostamattakin mielikuvaa, että kaikki puolueeseen yhdistetyt henkilöt ovat yhtä naurettavia, kuin ohjelmaan valikoidut ja tietyllä tavalla esitetyt ”parhaat palat”.

Teorian sijaan affektiivista polarisaatiota voisi kuvailla ilmiönä, minkä takia se toimii tutkimuksessa parhaiten Yhdysvalloissa vallitsevaa poliittista tilannetta taustoittavana teoriana. Yllä käsitellyt affektiivista polarisaatiota käsittelevät artikkelit ovat myös hyödyntäneet tutkimuksissaan pääosin kvantitatiivisia menetelmiä tutkittaessa esimerkiksi vaalien vaikutusta affektiivisen polarisaatioon (Hernandez ym. 2021) tai sitä, vähentääkö eri ryhmien välinen vuorovaikutus vihan ja polarisaation tunteita toisiansa kohtaan (Levendusky ja Stecula 2021). On sanomattakin selvää, että kriittinen diskurssianalyysi ei sovellu samantyylliseen tutkimukseen, mutta affektiivisesta polarisaatiosta tehdyt huomiot auttavat minua oman tutkimukseni analyysissä. Pääosin affektiivinen polarisaatio auttaa selittämään Daily Shown vaalisisältöjen taustalla vaikuttavaa poliittista ilmapiiriä sekä sitä, miksi vaalien alla republikaanipuolue mahdollisesti esitetään huomattavan selkeästi huonommassa valossa kuin demokraattipuolue.

Seuraavaksi tutkielmassa tarkastellaan analyysissä hyödynnettäviä metodeja eli Norman Fairclough'n kriittistä diskurssianalyysiä ja Robert Entmanin näkemyksiä kehysteoriasta, minkä jälkeen siirrytään itse varsinaiseen tutkimukseen.

3 Tutkielmassa hyödynnettävät metodit

Seuraavaksi esitellään pro gradu -tutkielmani metodit. Päämetodina tutkimukseni teossa toimii Norman Fairclough'n kriittinen diskurssianalyysi, joka auttaa Daily Shown vaalisisältöjen diskurssien ja viestien purkamisessa ja analyysissä. Toisena metodina toimii Robert Entmanin kehysteoria, joka auttaa selittämään valintoja, joilla ohjelman sisällöt ovat muotoutuneet Daily Showssa nähtyihin muotoihinsa. Entmanin kehysteoriaa ja näkemyksiä Yhdysvaltain mediakentästä käydään tarkemmin läpi luvun loppupuolella. Ensiksi käsitellään kriittistä diskurssianalyysia.

3.1 Fairclough'n kriittinen diskurssianalyysi

Diskurssianalyysi on Johannes Brusilan (2013) mukaan keino tutkia sitä, miten sosiaalinen todellisuus muotoutuu kielen käytänteiden ja muiden toimien kautta. Brusila ei näe diskurssianalyysia itsessään yhtenäisenä metodina, vaan erilaisten tutkimusmetodien kokonaisuus. Usein diskurssianalyyseissa havainnoidaan yhteiskunnallisia rakenteita ja normeja, jotka luovat ja vahvistavat tiettyjä diskursseja eli kielellistä vuorovaikutusta. Kriittinen diskurssianalyysi menee perinteistä diskurssianalyysia syvemmälle sosiaalisten ja kulttuuristen rakenteiden tutkimuksessa. Kriittinen diskurssianalyysi pohjaa monella tapaa Michel Foucaultin ajatuksiin ja pohtii, miksi tietyt sosiaalisen todellisuuden käsitykset ovat tärkeämmässä asemassa muihin verrattuna. Brusilan mukaan Foucault näkee diskurssit sekä tiettyinä käsityksinä asioista että valtaan liittyvinä toimina, jotka muokkaavat näitä käsityksiä. (Brusila 2013, 143–144.) Näihin Foucaultin periaatteisiin rakentuu myös Norman Fairclough'n näkemys kriittisestä diskurssianalyysista.

Aikaisempiin määritelmiin viitaten Fairclough itse ilmaisee kriittisen diskurssianalyysin olevan keino tarkastella diskursiivisten käytäntöjen, tapahtumien ja tekstien sekä laajempien kulttuuristen ja sosiaalisten rakenteiden, suhteiden ja prosessien välistä vuorovaikutusta ja syy-seuraussuhteita (Fairclough 1995b, 132.). Fairclough pyrki kriittisen diskurssianalyysin näkemyksillään sosiokulttuurisen kielenkäytön ja vallan välisten suhteiden kuvauksiin ja näkemään käytettyyn kieleen sisällytettyjä ideologioita (Fairclough 1989, 1–2.). Kieli itse asiassa on hänen mukaansa ideologioiden materiaallinen muoto. Jos kieli on sosiaalisesti muokkautuva, kuten hän ilmaisee sen olevan, mekaanisen muovailun sijaan se mukautuu

sosiaalisessa kanssakäymisessä ja tiettyjen normien mukaisesti. (Fairclough 1995b 73; 131–132.). Tähän prosessiin kriittisen diskurssianalyysin käyttö paneutuu.

Fairclough'n näkemykset kriittisestä diskurssianalyysista ovat muokkautuneet hänen tutkijan uransa aikana. Fairclough'n alkuperäinen näkemys kriittisestä diskurssianalyysista näki diskurssin koostuvan kolmesta elementistä eli puhutusta tai kirjoitetusta tekstistä, diskursiivisesta käytännöistä eli tekstien tuottamisesta, jakamisesta ja kulutuksesta sekä kolmantena sosiokulttuurisesta rakenteesta. Näiden kolmen elementin välisessä suhteessa diskursiiviset käytännöt toimivat välittäjänä tekstien ja sosiokulttuuristen rakenteiden välillä. Eli se, minkälaisia tekstejä tuotetaan ja minkälaisia diskursiivisia käytäntöjä hyödynnetään, riippuu laajemmasta sosiokulttuurisesta kontekstista. Tekstien tulkinta vaatii siis myös laajempien sosiaalisten rakenteiden ymmärtämistä, jotta teksti voidaan tulkita mahdollisimman tarkasti. (Fairclough 1995b, 97–98.)

Tämän version sijaan hyödynnän tutkimuksessani Fairclough'n (2013) kehittämää evoluutiota kriittisestä diskurssianalyysistaan, joka pohjautuu pitkälti samoille periaatteille, mutta ottaa uudella tapaa huomioon pelkän kirjoitetun ja puhutun tekstin lisäksi myös muita semioottisia, eli merkkiopillisiä muotoja, kuten kehonkieltä ja kuvia. Tässä kehittyneessä versiossa Fairclough ymmärtää diskurssin kolmella eri tavalla. Ensinnäkin se on merkityksen antaja osana sosiaalista prosessia, josta hän käyttää myös termiä semioosi (merkkiprosessi) sekaannuksen välttämiseksi ja myös muiden semioottisten muotojen kuin kielen huomioimiseksi. Diskurssi, tai semioosi siis määrittää mitä tietty sana, kehollinen toiminto, kuten peukalon nostaminen ylöspäin tai kuva tietyssä yhteydessä tarkoittaa. Semioosi on yhteydessä dialektisesti muihin sosiaalisen prosessin osiin ja myös monilla sosiaalisilla suhteilla tai instituutioilla on semioottisia puolia. Tämän lisäksi diskurssi on tiettyyn sosiaaliseen yhteyteen tai toimintaan yhdistettävää kieltä, kuten poliittinen diskurssi, lääkäri-potilas-suhteen diskurssi tai vaikka haastattelutilanteeseen liittyvät diskurssit. Kolmantena diskurssi on tapa jäsentää maailmaa tavalla, joka yhdistetään tiettyyn maailmankatsantoon tai ideologiaan. Tästä esimerkkinä toimii vaikka uusliberaali talouspolitiikan näkemys. (Fairclough 2013, 179.)

Kriittinen diskurssianalyysi tutkii semioosin ja muiden sosiaalisten prosessin elementtien välistä suhdetta. Sosiaalinen prosessi taas koostuu sosiaalisista rakenteista, käytännöistä ja tapahtumista, joista viimeinen viittaa teksteihin tai muihin tuotoksiin (Fairclough 2013, 179.). Tämä kolmijako viittaa vahvasti yllä lyhyesti esitettyyn versioon Fairclough'n kriittisestä

diskurssianalyysistä ja osoittaa, kuinka myös kehittynyt versio toimii samojen periaatteiden mukaan. Kuten aiemmin, sosiaaliset käytännöt toimivat välikätenä sosiaalisten tapahtumien ja rakenteiden välillä sekä tapahtumien muodostuksessa että tulkinnassa. Tässä Faircloughn kehittyneessä diskurssianalyysissä sosiaalisten rakenteiden ja tapahtumien lisäksi keskitytään myös semioottisten ja ei-semioottisten tekijöiden väliseen vuorovaikutukseen. Kaikilla näillä sosiaalisen prosessin osa-alueilla on myös semioottinen ulottuvuus. Laajempien tietyn elämänalan sosiaalisten rakenteiden semioottinen ulottuvuus on diskurssijärjestelmä, sosiaalisten käytänteiden kolme semioottista ulottuvuutta taas ovat genre eli tietty tapa toimia tietyssä yhteydessä, diskurssi, joka tässä viittaa yllä mainittuun tapaan jäsentää maailmaa tietyllä tavalla ja tyyli, jotka ovat Faircloughn mukaan identiteettien ja elämäntapojen semioottisia osa-alueita. Esimerkkinä tyylistä voi mainita johtajan ja johtajuuden tyylin, joka kertoo tiettyä viestiä tämän identiteetin omaavasta ihmisestä ja mallina genren kohdalla voisi mainita tietyn käyttäytymismallin lääkärin ja potilaan kohdatessa. (Fairclough 2013, 179–180.)

Tietyt genret, diskurssit ja tyylit muodostavat kokonaisuutena siis diskurssijärjestelmiä. Fairclough käyttää esimerkkinä tästä tiettyjä toimintatapoja yliopistojen sisällä, jotka muodostavat omat diskurssijärjestelmänsä. Toisaalta myös tietyssä yhteydessä syntyneet diskurssit, eli tavat jäsentää maailmaa, voidaan siirtää pois alkuperäisestä syntykontekstistaan uuteen yhteyteen, kuten vaikka kristillisten perusarvojen siirtäminen politiikan periaatteiksi. (Fairclough 2013, 180.) Fairclough ei tätä mainitse, mutta on huomionarvoista, että myös genrejä tai tyylejä voidaan siirtää uuteen kontekstiin, kuten nyt vaikka Daily Shown kohdalla. Pohjimmiltaan siinä on otettu ulkoisesti uutisohjelman genre, ulkomuoto ja tyyli ja siirretty osaksi komediaohjelmaa, jossa asetelma parodioi uutisohjelmaa ja sisältö kuvaa satiirin avulla yhteiskunnan tapahtumia. Juuri kuten uutisissa tehdään. Daily Shown suhteen voisi melkein jopa puhua Faircloughn (2013) viittaamasta ulkopuolisen alan tekemästä diskurssien tai genrejen kolonisaatiosta, sillä nykymuodossaan komediaohjelmana alkanut uutissatiiri-ohjelma on nyt aikaisempaa varteenotettavammassa roolissa poliittisen keskustelun kentällä.

Kuten aiemmin jo viitattiin, diskurssianalyysin tekeminen vaatii aluksi tekstin (ymmärrettynä monipuolisesti ja multisemioottisesti) purkamista ja analysointia ja sen tulkintaa, mitä tämä kertoo laajemmista sosiaalisista rakenteista. Tekstin ja merkkien lomassa voi nähdä vihjeitä rakenteista, joka taas osaltaan toimii apuna itse tulkinnassa. Samaten tulee ottaa huomioon myös tiettyjä käyttäytymis- ja toimintamalleja, jotka kertovat diskursseista tai semiooseista osana sosiaalista prosessia. Nämä mallit ovat usein tiedostamattomia ja ovat syntyneet tietyn

sosiaalisen prosessin kontekstin seurauksena. Tässä mielessä kriittinen diskurssianalyysi onkin myös analyysi yhteiskunnasta ja vallitsevista ideologioista. (Fairclough 1989, 24; 36–37.)

Tärkeää on myös huomioida vallan ja diskurssien suhde ja valta määrittää diskursseja. Diskurssianalyysissa tulee huomioida, että Fairclough erottelee kaksi eri tapaa diskurssin ja vallan välisen suhteen ilmenemiselle. Ensinnäkin valta voi ilmetä diskurssin sisällä. Tapa käyttää kieltä tai toimia spesifissä yhteydessä voi kertoa epätasa-arvoisesta vuorovaikutussuhteesta. (Fairclough 1989 44–46.) Mediadiskurssien kohdalla tällainen on esimerkiksi haastattelu, jossa haastattelija ohjaa tilannetta eteenpäin omilla kysymyksillään sekä myös ajoittain tulkitsee ja selventää haastateltavan kommentteja tai niiden takana olevia tarkoituksia kuulijoille ja katselijoille (Fairclough 1995a 22–23.). Vaikka kyseinen vuorovaikutus ei ole yhtä epätasa-arvoinen kuin vaikkapa lääkärin ja potilaan tapaaminen, on lähtökohtaisesti haastattelutilanteessa haastattelija valta-asemassa haastateltavaan nähden tapahtumien kulun suhteen. Samaten television tietty formaatti tai genre voi luoda asettelullaan auktoriteettiasemaa katselijaan nähden. Fairclough (1995a) esittelee itse Oprah Windfrey Showta ja kuinka kyseisessä ohjelmassa kuullun asiantuntijan kommentit pohjustetaan varteenotettavina ohjeina verrattuna kuultuihin niin sanottujen tavallisten ihmisen kertomuksiin. Samaten jo kameratyöllä rakennetaan myös katsojan tiedostamatta mielikuvaa asiantuntijuudesta. Ohjelmassa esimerkiksi kuvataan kuuntelevaa studioyleisöä asiantuntijan puhuessa, mikä kannustaa katsojaa myös ottamaan ohjelmassa esitetyt ohjeet tosissaan. (Fairclough 1995a, 139–141.)

Journalistien työhön kuuluvassa tapahtumien kerronnassa on potentiaalisesti mahdollisuus suureen vallankäyttöön ja piilevään valtaan. Itsessään journalistin työhön kuuluu valtaa siinä, kenen ääni päästetään kuuluviin, koska toimittajan työ ei ole ainoastaan faktojen kertomista vaan tapahtumien referoimista ja tulkintaa ((Fairclough 1989, 50–51.)(Fairclough 1995a, 46.)). Tämä sama näkökulma nousee esille myös Entmanin kehystyksen teorian yhteydessä. Valtavirtamedioissa yksittäisen toimittajan äänen takana on paljon vaikutusvaltaisempia tahoja, jotka vaikuttavat sisältöön, oli sitten kyseessä sanomalehtien omistajat tai televisiossa tuotantoyhtiöt. Tämä liittyy valtaan diskurssien takana, jonka yhtenä muotona on Fairclough'n mukaan se, kuka pääsee puhumaan ja saa äänensä kuuluviin. Lähtökohtaisesti etenkin perinteisissä valtaa pitäneissä yhteisöissä kuten uskontokunnissa kuka tahansa ei kuitenkaan pääse ääneen. (Fairclough 1989, 52; 62.) Tällainen tilanne on ainakin osittain Daily Shown kohdalla, sillä ohjelman tuottajan Comedy Centralin tulee ainakin lähtökohtaisesti hyväksyä ohjelman sisältö, vaikka kontrolli yhteiskuntakritiikkiä tuottavassa ohjelmassa on pienempi,

kuin muissa ajankohtaisohjelmissä. Satiirin perinteet kuitenkin ovat ruohonjuuritason kritiikissä eliittejä kohtaan, joten sen kohdalla on vaikea nähdä ohjeiden tulevan yksiselitteisesti ylemmiltä tasoilta. Mutta on kuitenkin hyvä huomioida myös valtarakenteet Daily Shown kaltaisen ohjelman taustalla.

Tutkimuksessa Daily Shown erilaisten viestien ja diskurssien erottamisessa toisistaan auttaa etenkin Faircloughn (1995b) ajatukset primäärisistä ja sekundaarisista diskursseista median tiedon välityksessä. Primäärinen diskurssi tarkoittaa tässä yhteydessä median varsinaisesti tekemää jonkin uutisen raportoinnin diskurssia ja sekundaarinen diskurssi taustalla olevaa raportoitavaa diskurssia tai uutista, eli mitä on varsinaisesti tapahtunut tai sanottu. Rajat näiden primääristen ja sekundaaristen diskurssien välillä voivat olla hyvinkin häilyviä ja ne voivat myös sekoittua keskenään. Olennainen kysymys on myös, että kuinka paljon primäärisessä diskurssissa avataan sekundaarisen diskurssin kontekstia ja taustalla olevia merkityksiä, eli avautuuko tällöin lopullisessa tekstissä, tai tässä tapauksessa ohjelman sisällössä, minkälaisessa yhteydessä ajatukset ovat esitetty. (Fairclough 1995b, 54–55; 58–61.)

Fairclough'n kriittinen diskurssianalyysi, kuten tuskin mikään tieteellinen metodi, ei kuitenkaan ole täysin kritiikitön tai aukoton metodi. Faircloughta on muun muassa kritisoitu hänen omasta sosialistisesta taustastaan ja neoliberalismin vastaisuudestaan, joka Poolen (2010) mukaan tuntuu välillä ajavan vahvasti Fairclough'n itsensä tekstien valintaa. Samaten yleensäkin kriittisiä diskurssianalyyseja on kritisoitu siitä, että tutkimuksen teko on pääasiassa tekstien tulkintaa. Ei ole siis automaattista, että teksti tulkitaan aina samalla tavalla ja tulkinta riippuu myös tutkijan omista taustoista ja verukkeista kunkin analysoitavan tekstin valinnalle. Tutkimuksen tekijät vaikuttavat nimenomaan valitsevan välillä hyvin tarkasti analysoitavan materiaalin, jotta tutkimus vain vahvistaa aiemmat epäilykset. Lisäksi kriittinen diskurssianalyysi tuntuu tarjoavan vain löyhät ohjeet tekstianalyysin tekemiselle. (Poole 2010, 146–148.) Nämä kritiikit on hyvä ottaa huomioon tässäkin tutkimuksessa.

3.2 Kehysteoria

Kehystäminen tarkoittaa Dennis Chongin ja James N. Druckmanin (2007) mukaan prosessia, jossa ihmisillä on tietynlainen käsitys jostain tapahtumasta tai mikäli he muokkaavat näkemyksiään siitä. Kehystämisen teorian pääajatus on, että ilmiötä voidaan tarkastella useista eri näkökulmista ja sillä voidaan tulkita olevan merkityksiä useammille arvoille.

Kehystysteoria pohjautuu julkisten mielipiteiden tutkimukseen. Yhdysvalloissa 1950- ja 1960-luvuilla tehdyissä tutkimuksissa, joissa selvitettiin maan kansalaisten tietoisuutta poliittisista kysymyksistä, huomattiin, kuinka epäjohdonmukaisia ja tietämättömiä kansalaiset monissa kysymyksissä olivat. Useissa tapauksissa ihmiset tuntuivat antavan vastauksia arvaamalla. Ihmisten julkisten mielipiteiden tutkimuksissa huomattiin, että niin sanotulla kehusefektilä oli suuri vaikutus ihmisten mielipiteisiin. Tämä tarkoitti sitä, kuinka pienet muutokset esimerkkitapahtuman tai -kysymyksen esitystavassa muuttivat ihmisten mielipiteitä asiasta. Muutos saattoi olla esimerkiksi vain asian esittämistä hieman eri sanoin. Kehystyksen teoriaa tutkineet ovat tulleet Chongin ja Druckmanin mukaan siihen tulokseen, ettei oikeaa julkista mielipidettä voida tietää tai esittää jostain aiheesta, sillä se on riippuvainen niin monista pienistä tekijöistä. (Chong ja Druckman 2007, 103–104.)

Yleisen kehystyksen teorian sijaan hyödynnän tässä tutkielmassa mediatutkimukseen keskittyneen viestinnän tutkijan Robert Entmanin näkemyksiä aiheesta. Entmanin tarkoituksena oli alun perin (1993) kehystyksen suhteen vahvistaa viestinnän tutkimuksen legitimitettä varteenotettavana tutkimusena sekä yhdistää poikkitieteellisesti aiheeseen liittyviä ajatuksia teoriaksi. Lisäksi Entman yritti selvittää, kuinka kehukset näkyvät teksteissä ja kuinka kehystys vaikuttaa ihmisten ajatteluun. Yhtenä inspiraationa Entmanilla toimi Murray Edelmanin kirjoitukset kehyksistä, joihin Entman useamman kerran viittaa.

Entmanin omien näkemysten mukaan kehystäminen muodostuu kahdesta osasta. Ensin kehystyksessä valitaan joitain puolia koetusta maailmasta, jonka jälkeen ne muotoillaan sillä tavalla, että ne painottavat esimerkiksi tiettyä ymmärrystä tai moraalista tulkintaa tilanteesta. Kehukset, kuten Entman ilmaisee, määrittävät ongelman, selvittävät syyn kyseiselle ongelmalle, arvioivat ongelmaan liittyviä toimijoita ja heidän vaikutustaan sekä tarjoavat ratkaisuja ongelmaan ja arvioivat näiden ratkaisuiden vaikutuksia. (Entman 1993, 52.)

Kehukset näkyvät hänen mukaansa ainakin neljässä viestintäprosessin eri osassa. Ensimmäinen on viestijän kohdalla, joka kehystää viestinsä tietyllä tavalla omien uskomusjärjestelmiensä mukaisesti joko tietoisesti tai tiedostamatta. Toiseksi kehukset näkyvät myös teksteissä. Tekstin lomassa kehukset voivat ilmetä esimerkiksi tiettyjen termien, tietolähteiden tai tulkitsevien tai tuomitsevien lauseiden löytymisestä tekstistä. Samaten niiden pois jättäminen on kehystämistä. Kolmanneksi tekstin vastaanottaja taas tulkitsee viestin oman kehystensä mukaan. Tulkinta voi vastata viestijän ja tekstin kehyksiä ja tavoitteita, mutta ei välttämättä. Viimeisenä kulttuuri muodostuu yhteiskunnassa yleisimmin käytössä olevista kehyksistä. (Entman 1993, 52–53.)

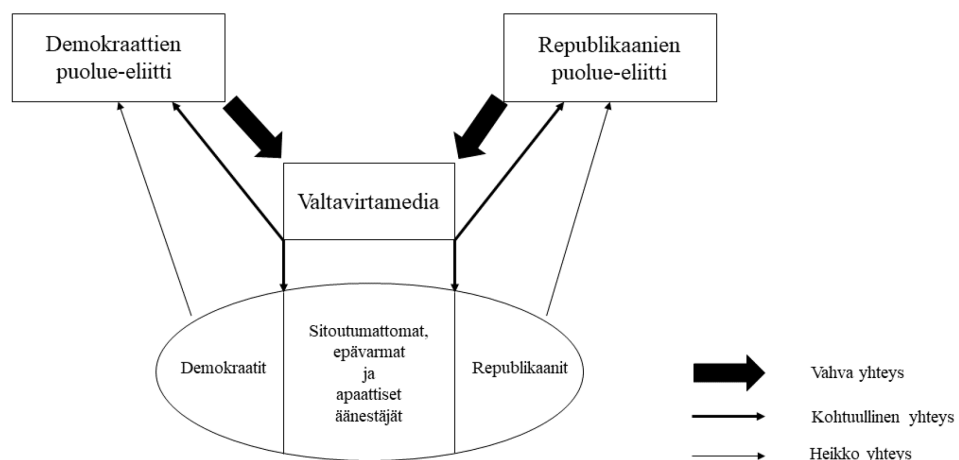
Medioilla ja sillä, kuinka niissä informaatiota välitetään, on suuri vaikutus ihmisten mielikuviiin tapahtumista tai informoidusta asiasta. Yksittäinen journalisti ja hänen kehyksen valintansa ratkaisevat kehystyksessä jo paljon. Se, millaiseksi julkaistu uutinen muotoutuu, riippuu osittain Entmanin mukaan jo journalistisen työn luonteesta itsestään. Hänen mukaansa journalismin tarkoituksena on tuottaa samanaikaisesti kahta vastakkaista tarkoitusta, eli todellisuuden esittämistä ja hallitsijoiden valvontaa edistäviä uutisia. Toisaalta uutisten tulisi esittää totuus objektiivisesti ilman poliittisia vaikutusperiä, mutta koska faktat harvoin puhuvat yksinään puolestaan, vallan vahtikoirana toimiminen vaatii myös oikean tiedon valitsemista, jotta vallanpitäjät pidetään vastuussa teoistaan. Käytännössä nämä toimittajien tekemät vaikutukset näkyvät, kun samaa aihetta koskevia uutisia verrataan keskenään. (Entman 1990, 40.) Lukuisat toimittajien tekemät kehystykselliset ratkaisut sekä näkyvät lopullisissa uutisissa että erityisesti poliittisten aiheiden kohdalla vaikuttavat vahvasti ihmisten mielipiteisiin. Mikäli kyseessä on poliittinen puolue tai liike, se, miten niistä uutisoidaan voi vaikuttaa hyvinkin vahvasti niiden onnistumiseen (Entman ja Rojecki 1993, 155,).

Vaikka Daily Show ei toimikaan puhtaasti journalististen ohjeiden mukaan, ohjelmassa tapahtuva komedia- ja uutisohjelman rajan hälveneminen tekee siitä ainakin jossain määrin varteenotettavan poliittisen kommentaattorin. Samaten Daily Show valitsee uutisia samalla tavoin objektiivisuuden ja vahtikoiraroolin välillä ja journalistien tavoin kehystää materiaalinsa esittääkseen asiat tietystä näkökulmasta.

Journalistien tekemät ratkaisut uutisten valinnoissa ja heidän tietoisesti tai tiedostamatta valitsemansa kehykset eivät kuitenkaan Entmanin mukaan tarkoita journalistien olevan puolueellisia uutisoinnissaan, vaan valinnat saattavat johtaa vinoutuneisiin uutisiin (Entman 1990, 40.). Vinouman erottaa puolueellisuudesta Entmanin mukaan se, että siinä missä vinoutuneessa uutisessa kehystys hyödyttää käsitellyn ilmiön kohdalla tiettyä puolta toisen yli, on puolueellisuus hieman monimutkaisempi ilmiö. Puolueellisuus voi olla joko selkeästi todellisuuden vääristämistä, ilmiön molemmilta puolilta tasapuolisen kommentoinnin mahdollisuuden penäämistä tai journalistin omiin motivaatioihin pohjaamaa. Pohjimmiltaan molemmat ilmiöt ovat hyvin samankaltaisia, mutta Entman jaottelee vinoutuneisuuden jonkinlaiseksi puolueellisuuden esiasteeksi. Mikäli mediassa on nähtävillä johdonmukaista vinoutumista tietylle puolelle vallankäyttöä koskevissa uutisissa, voi tällöin puhua puolueellisuudesta. Lähtökohtaisesti valtamediat kiistävät vinoutumista uutisissaan, puolueellisuudesta puhumattakaan, mutta Entmanin mukaan vinoutumista esiintyy kuitenkin enemmän kuin mediat antavat ymmärtää. (Entman 2007, 163; 165–166.)

Jos tarkastellaan Yhdysvaltain jakautunutta valtavirtamediaa, voidaan eri uutismedioiden olettaa uutisten olevan ainakin hieman vinoutuneita ja toisistaan poikkeavalla tavalla kehystettyjä. Entman mainitsee (2007), että monet konservatiivit valittivat uutisten olevan liian liberaalipainotteisia, kun taas todellisuudessa jopa liberaalit mediat kehystivät usein poliittisia uutisia konservatiiveja hyödyttävällä tavalla. Ottaen huomioon Yhdysvaltojen yhteiskunnassa edenneen polarisaation, joka on tapahtunut kyseisen artikkelin julkaisun jälkeen, on vinoutuminen voinut lisääntyä vielä.

Ylipäätään koko mediamalli on muuttunut vuoden 2007 jälkeen. Entman kuvasi aikaisemmin Yhdysvaltain mediakentän rakentumista ylhäältä alaspäin liikkuvalla mallilla, jossa informaatiokentän huipulla oli valkoinen talo, sen alla demokraattien ja republikaanien puolue-eliitit, näiden alla valtavirtamedia, yksittäiset uutistekstit ja pohjimmaisena kansa, jonka mielipiteistä ylemmät tasot saivat epämääräistä tietoa erilaisilla kyselyillä. Sosiaalisen median ja muiden uusien teknologian mahdollistamien väylien myötä kyseinen malli kuitenkin vanheni, ja Entman joutui päivittämään rakenteen uudempaan yhdessä Nikki Usherin (2018) kanssa. Uudistetussa media- ja informaatiomallissa tulee ensinnäkin huomioida kehittyneen teknologian ja sosiaalisen median luomat uudet kommunikoimisen kanavat, jotka muokkaavat niissä julkaistua sisältöä alustojen omien lainalaisuuksien mukaisesti, mutta myös antavat kansalle mahdollisuuden kommunikoida suoraan valtaapitävien kanssa. Tämän myötä perinteisen median rooli on muuttunut portinvartijasta perästä raportoijaan, kun toimittajat yrittävät pysyä sosiaalisessa mediassa tapahtuvan julkisen keskustelun perässä.

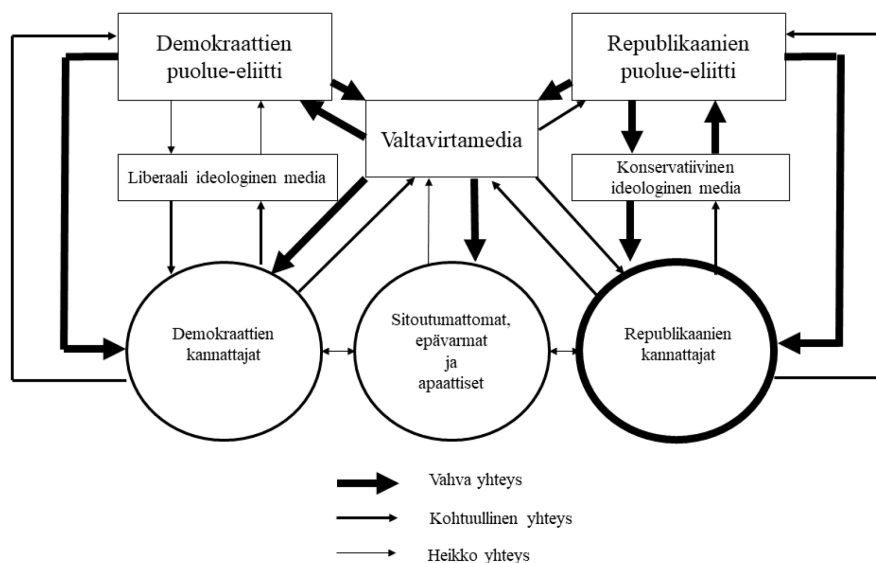
Kuva 1: Entmanin Yhdysvaltain vanha mediakartta. (Koottu Entman ja Usher 2018, 300, pohjalta.)

Uusiin teknologioihin liittyvät algoritmit ja digitaaliset analytiikat tulee myös huomioida tärkeinä tekijöinä muuttuneessa mediaympäristössä, ja ne vaikuttavat käyttäjien näkemään ja saamaan sisältöön huomattavasti. Kaksi viimeistä huomioitavaa tekijää uudessa mallissa taas ovat ideologinen media ja kontrolloimattomat toimijat. Ideologiset mediat vääristävät objektiivisuutta, lisäävät polarisaatiota maassa ja ovat laajasti saatavilla sen kansalaisille. Ideologiset mediat eri puolilla poliittista jakaumaa eivät myöskään ole tasaväkisiä, sillä ideologisten konservatiivimedioiden, kuten Fox Newsin, katsojat ovat todella uskollisia ja kuluttavat mielellään hyvin vahvasti vinoutuneita mediatuotteita eri alustoilta, toisin kuin vasemmalla olevien ideologisia medioiden seuraajat. Kontrolloimattomat toimijat taas ovat niitä mediakentän hahmoja, jotka toimivat vanhojen valtavirtamediaa ohjanneiden normien ulkopuolella. Tällaisia ovat esimerkiksi hakkerit, vale uutisten luoja ja botit, jotka kaikki haittaavat uutisdiskurssien kenttää ja levittävät väärää tietoa. (Entman ja Usher 2018, 299–303.)

Entmanin ja Usherin uudistettu mediakartta (2018) mukautuu siis muuttuneeseen mediakontekstiin isoin muutoksin. Siinä missä aikaisemmassa mallissa (kuva 1) valtavirtamedialla oli käytännössä välittävä rooli eliitin toimien ja julkisen yleisön välillä, on uudet teknologiat ja alustat mahdollistaneet uudella tapaa kommunikointiväylät poliittisen eliitin ja yleisön välillä, mikä huomioidaan uudessa mediakartassa (kuva 2) vahvoina yhteyksinä. Medioiden, poliittisen eliitin ja kansan jakautumisen ja polarisaation myötä kartta ottaa huomioon myös etäntymisen poliittisella kentällä verrattuna aikaisemmin mallin varsin yhtenäisiin puolue-eliitteihin ja yhteen ryhmään niputettuun kansaan.

Uudessa kartassa valtavirtamedian ja puoluekantaansa määrittämättömien kansalaisten molemmin puolin on nyt demokraattien ja republikaanien puolue-eliittien alla sekä molemmin puolin kallellaan olevat ideologiset mediat että näiden puolueiden kannattajista koostuva julkinen yleisö. Puolue-eliiteillä on uusien alustojen myötä vahva molemminpuolinen yhteys omiin kannattajiinsa, kuten myös edelleen vahva yhteys keskellä olevaan valtavirtamediaan, sillä poliittiset toimijat pystyvät pitkälti määrittämään, mitä tietoja he jakavat ja milloin. Yhteydet uudessa kartassa jakauman molemmin puolin eivät kuitenkaan ole tasaväkiset. Konservatiivisella ideologisella medially on vahvat molemminpuoliset yhteydet republikaanien puolue-eliittiin ja vahva yksipuolinen yhteys median suunnalta Yhdysvaltain konservatiiviseen

kansanosaan. Toisaalta liberaaleilla ideologisilla medioilla ei ole niin vahvaa yhteyttä demokraattien puolue-eliittiin, eikä valtavirtamedialla konservatiivien puolue-eliittiin. Mitä tulee kannattajaryhmiin, niin eri kuplien välinen keskinäinen kommunikaatio on heikkoa ja konservatiivisen kansanosan kuplan ulkoiset rajat ovat niin demokraatteja kuin sitoutumattomiakin vahvemmat. (Entman ja Usher 2018, 303–306.)

Kuva 2: Entmanin ja Usherin uusi Yhdysvaltain mediakartta. (Koottu Entman ja Usher 2018, 303, pohjalta.)

Entmanin näkemykset kehystyksestä ja Yhdysvaltain mediakentästä sopivat oman tutkimukseni analyysiin. Entmanin teoria ei tarjoa valmiita kehyksiä, mutta se kertoo, kuinka monella tavalla ja monessa eri vaiheessa kehykset muokkaavat lopullista informaatiota ja ihmisten ymmärrystä siitä. Vastakkain vinoutuneesti kehystetyt uutiset voivat antaa kahdelle ihmiselle samasta tapahtumasta päinvastaiset käsitykset ja mahdollisesti edistää yhteiskunnan jakautuneisuutta, jos ihmiset perustavat uutisensa harvojen medialähteiden varaan. Tältä osin se sopii yhteen affektiivisen polarisaation teorian kanssa. Kehysteoria auttaa sen tulkinnassa, miksi asiat ovat Daily Showssa esitetty tietyllä tavalla, mitä seurauksia kehyksillä on ja ovatko tietyllä tavalla kehystetyt aiheet edistäneet joko demokraattien vaalimahdollisuuksia tai polarisaation syvenemistä Yhdysvalloissa.

Fairclough'n diskurssianalyysi ja Entmanin kehysteoria liippaavat läheltä toisiaan, sillä molemmassa huomio kiinnittyy siihen, millaiset rakenteet ja tekijät taustalla vaikuttavat

tuotettuihin sisältöihin. Viitaten myös Poolen edellisessä aluvussa esittämän kritiikin huomioon siitä, että Faircloughn kriittinen diskurssianalyysi tuntuu tarjoavan varsin vähän ohjeita itse tekstianalyysin tekemiselle, on hyvä tuoda esille millainen rooli kriittisellä diskurssianalyysilla tulee olemaan tutkimuksessa ja mikä sen rooli tulee olemaan suhteessa esimerkiksi Entmanin kehysteoriaan. Ennen kaikkea Faircloughn kriittinen diskurssianalyysi auttaa tutkimuksessa kiinnittämään huomiota erilaisiin sisällöllisiin ominaisuuksiin ja painotuksiin ja tulkitsemaan sitä, mitä ne voivat kertoa taustalla olevista yhteiskunnallisista rakenteista, ideologioista ja valtasuhteista. Entmanin kehysteoria taas auttaa kertomaan, miten ja minkälaiset painotusten ja näkökulmien valinnat ovat vaikuttavat siihen, millainen sisältö ohjelmassa muodostuu.

Seuraavaksi tutkielmassa perehdytään satiiriohjelmien historiaan, Daily Showhun ja sen rooliin poliittisen journalismin kentällä Yhdysvalloissa sekä pohjustetaan syksyn 2022 välivaalien asetelmaa. Tämän jälkeen siirrytään itse tutkimukseen.

4 Uutissatiiriohjelmat ja Daily Show

Yhteiskunnan tilannetta ja poliittisia hahmoja kritisovaa ja parodisoivaa humoristista viihdettä on tehty pitkään ja laajasti eri puolilla maailmaa. Satiiriohjelmien tyylit ovat vaihdelleet Suomen *Itsevaltioiden* kaltaisesta parlamentin päivänpolitiikkaa sarjakuvan tavoin parodioivasta piirretystä Yhdysvaltain ajankohtaisia tapahtumia satiirisesti uutisten tavoin esittäviin ohjelmiin. Jälkimmäiseen kategoriaan kuuluu muun muassa aiemmin mainittu huippusuositettu *Last Week Tonight with John Oliver* sekä tämän tutkielman kohde *Daily Show*. Etenkin Yhdysvalloissa satiirin ja politiikan kommentoinnin raja on jossain määrin hälventynyt ja samalla satiristeista on tullut varteenotettavia tekijöitä poliittisessa keskustelukulttuurissa. (Day 2011, 1–2.) Tässä luvussa perehdytään satiiriohjelmien historiaan sekä käsitellään *Daily Show*n roolia uutissatiirien ja journalismin kentällä.

4.1 Satiirien historiaa

Kun tarkastellaan satiiriohjelmien perinteitä ja historiaa Yhdysvalloissa ja niiden seurausta eri kansanosissa on tärkeää ensin määritellä termejä sekaannusten välttämiseksi. Yhdysvaltojen poliittisesta kulttuurista keskusteltaessa puhutaan usein republikaanipuolueeseen yhdistettävistä konservatiiveista ja enemmän demokraattien suuntaan kallellaan olevista liberaaleista. On kuitenkin tärkeää ymmärtää, ettei tässä tapauksessa liberaali tarkoita samaa kuin klassisen liberalismiin kohdalla. George Lakoff (2002) huomauttaakin, että sekä liberaaleilla että konservatiiveilla on välillä vaikeuksia ymmärtää toistensa maailmankuvaa. Ellis ja Stimson (2012) taas huomauttavat, että käsitykset sekä liberalismista että konservatismista Yhdysvalloissa ovat usein tiettyyn aikakontekstiin sidottuja. Nykyinen kulttuurisesti yleinen standardi käsitys liberalismista, jolla tavalla liberalismi tässäkin tutkielmassa ymmärretään, pyrkii Ellisin ja Stimsonin mukaan mahdollisuuksien tasa-arvoon, joka ei kuitenkaan ole saavutettavissa taloudellisen eriarvoisuuden takia. (Ellis ja Stimson 2012, 3.) Taloudellisen eriarvoisuuden takia liberaalien mielestä rikkaiden veroleikkaukset esimerkiksi helpottavat niitä, joilla menee hyvin, eivätkä auta niitä, jotka todella tarvitsevat apua (Lakoff 2002, 13.).

Siinä missä klassinen liberalismi korostaa yksilön vapautta ja valtion pientä roolia, kuuluu liberalismiin yhdysvaltalaiseen nykykäsitykseen ajatus valtion roolista markkinoiden valvojana väärinkäytösten estämiseksi. Liberaalit eivät myöskään usko markkinoiden näkymättömän

käden toimivuuteen, vaan näkevät vapaiden, valvomattomien markkinoiden johtavan yhteiskunnallisen järjestyksen vahingoittamiseen. Konservatiivit taas vieroksuvat valtion roolia yhteiskunnallisessa elämässä, jossa tärkeimpiä toimijoita ovat heidän mielestään sen kansalaiset. Konservatiivit eivät pidä valtion tekemästä taloudellisia varoja tasaavasta sosiaalipolitiikasta. (Ellis ja Stimson 2012, 3–6.) Heille tällaiset sosiaalityöt taistelevat ihmisten omia velvollisuuksia ja itsehillintää vastaan, kuten Lakoff asian ilmaisee (Lakoff 2002, 13.). Samaten konservatiivit korostavat valtion pientä roolia markkinoilla verrattuna liberaalien näkemys laajasta valtion osuudesta. Nykykäsitys konservatiiveista ja heidän talouspolitiikastansa vastaakin itseasiassa varsin läheisesti klassisen liberalismiin määritelmää. Konservatiivit myös painottavat perinteisiä arvoja ja uskonnon laajaa roolia, sillä he kokevat perinteisten instituutioiden luoneen parhaan mahdollisen ympäristön yhteiskunnalliselle kukoistukselle. Liberaalit taas näkevät mieluummin uskonnon erillään erilaisista instituutioista. (Ellis ja Stimson 2012, 4–6).

Tässä tutkimuksessa liberaaleista ja konservatiiveista puhuttaessa käytän näitä termejä ainoastaan tässä Yhdysvaltojen nykyisessä poliittisessä kulttuurissa ymmärrettävässä merkityksessä. Kun Yhdysvaltojen kansakunta on jakautunut pitkälti näiden määritelmien mukaisesti, on kaikkein selkein toimia sen mukaan, mitä ne Yhdysvaltojen poliittisessä kontekstissa nykyään tarkoittavat.

Satiiriohjelmien historiaa ja traditiota tutkinut Dannagal Goldwaithe Young korostaa (2020) satiirien liberaalia traditiota, jonka juuret hän sijoittaa 1950- ja -60-lukujen Yhdysvaltain muuttuneeseen kulttuuriympäristöön, johon konservatiiviset ja liberaalit yhdysvaltalaiset reagoivat vastakkaisin aattein. Young myös huomioi, että vastakkaisia ajatusmalleja edistettiin hyvin eri tavoin. Konservatiiveilla reagointi muuttuneeseen kulttuuriympäristöön johti lopulta kauhisteluohjelmiin, jotka Young määrittelee ”tyypillisesti radiossa, televisiossa tai internetissä esitetyksi poliittiseksi kommentaarioksi, ja jota ohjaa viha ja suuttumus”. Tunnetuimpia esimerkkejä lienee parisen kymmentä vuotta omaa ohjelmaansa juontanut Bill O’Reilly. Young kuvaa, kuinka ohjelmassaan O’Reilly jakoi näkemyksiään ajankohtaisista tapahtumista ja arvosteli rankasti muun muassa liberaalia mediaa, valkoisen etuoikeuden käsitettä ja maahanmuuttomyönteisyyttä. (Young 2020, 8–9; 48; 53–54)

Liberaalista liikehdinnästä syntyneen poliittisen satiirin historia ei tosin ole mitenkään lineaarinen, vaan se jakaantuu lukuisiin pienempiin tekijöihin. Selkeää kuitenkin on, että se on aina ollut tietyllä tavalla ruohonjuuritason kritiikkiä, eikä siinä ole ollut taustalla isojen rahojen

tukemaa poliittista vaikutuskampanjaa, niin kuin usein konservatiivisissa kauhisteluohjelmissa. Ideana niissä oli usein saada ihmiset tuntemaan asioita, ei niinkään vaikuttaa poliittisesti. Iso osa liikkeistä keskittyi New Yorkin, Chicagon ja San Franciscon kaltaisiin suurakaupunkeihin. (Young 2020, 17–18.)

Nykymuotoisen Daily Shown, kuten myös konservatiivisten juontajien, kuten Sean Hannityn tai Laura Ingramin ohjelmien nousun taustalla Young näkee syinä Yhdysvaltain mediakulttuurin ja teknologian kehityksen. Yksi valtava tekijä oli Ronald Reaganin presidenttikauden aikana tapahtunut median rajoitusten ja Yhdysvaltojen telehallintovirastojen suuren roolin poistaminen. Toinen suuri tekijä oli uutismediaa ohjanneesta niin sanotusta reiluusdoktriinista luopuminen. Doktriinista luopuminen tarkoitti sitä, että informatiivisten ohjelmien ei tarvinnut enää tarjota sisällössään mahdollisuuksia tuoda esille vastakkaisia näkemyksiä. Samaten mediaomistusta rajoittaneet säädökset poistettiin, mikä tarjosi suurille mediataloille mahdollisuuden omistaa yhä isompi osa markkinoista. Viimeinen olennainen tekijä Youngin mukaan oli mediatalojen voittoihin pyrkiminen kaikessa toiminnassa. Tämä johti hänen mukaansa 1980- ja 1990-luvuilla journalististen periaatteiden heikentymiseen ja ihmisten uutisia kohtaan kokeman luoton vähenemiseen. Kun tähän yhdistetään vielä poliittinen polarisaatio ja uudet teknologiset kehitykset, kuten kaapelitelevisiokanavat, joiden myötä suuret televisiomassat jakautuivat tarjonnan edessä, edesauttoi tämä Youngin mukaan poliittisen satiirin ja kauhisteluohjelmien kaltaisten ohjelmien suosioon nousua katsojiensa poliittisen tiedon täyttäjinä. (Young 2020, 32–47.)

Daily Shown kaltaiset satiirit syntyivät Youngin mukaan sekä yhtä vahvasti yhteiskuntaa kritisoiviksi että viihteellisiä uutisia parodioiviksi. Tämä toimi vastalauseena journalistisen periaatteiden häviämislle tulosperäisen tuotannon edeltä ja myös vahvojen medialaitosten journalistiselle, ei ideologiselle puolueellisuudelle. Samaten ne olivat vastalauseita poliittisia eliittejä kohtaan. Etenkin Jon Stewartin siirryttyä juuri Daily Shown juontajaksi vuonna 1999, ohjelma pyrki tarjoamaan omia ratkaisujaan uutismedioiden epäonnistumisiin Yhdysvalloissa ja vitsaili muun muassa medioiden yleisellä ylidramaattisuudella. Samaten ohjelma ei pelännyt ottaa kantaa medioiden kyvyttömyyteen kritisoida valtaapitäviä ja median tekopyhyyteen. Se myös pyrki menemään perinteisiä medioita pidemmälle hankkimalla tietoa myös muualta kuin valkoisesta talosta. Stewart ei kuitenkaan kritiikistään huolimatta pyrkinyt löytämään ratkaisuja Yhdysvaltain valtavirtamedian ongelmiin tai myöskään kyseenalaistanut koskaan esimerkiksi mediaomistuksen kehittymistä harvoihin käsiin. (Young 2020, 48; 61–65.)

Vaikka yhteiskunnallinen ja poliittinen satiiri on kärjistäen ollut enemmän Yhdysvaltain liberaalille kuin konservatiiviselle kansanosalle mieluista poliittista informaatioviihdettä, kuten Young on yllä tuonut esille, ei tämä tietenkään tarkoita, etteivätkö myöskään konservatiivit katsoisi poliittisia satiiriohjelmaa. Katsojan poliittisten aatteitten mukaan tämän suhtautuminen satiiriin ja ironiaan ja niiden tulkinta voi kuitenkin vaihdella. LaMarre ym. (2009) esimerkiksi tutkivat liberaalien ja konservatiivien ymmärrystä satiirisesta *The Colbert Report* -ohjelmasta, jossa juontaja Stephen Colbert esitti satiirista versiota yltiökonservatiivisesta televisiojuontajasta. Toisin kuin esimerkiksi samaan aikaan ilmestyneessä Jon Stewartin juontamassa *Daily Show*ssa, Colbert ei kuitenkaan yleensä tuonut pienillä viittauksilla esille todellisia tarkoituksiaan satiirin lomassa. Tämän takia LaMarre ym. huomasivat, että konservatiivien ja liberaalien ymmärrys Colbert Reportin merkityksestä vaihteli. Etenkin vahvasti konservatiiviset katsojat vaikuttivat tutkimuksessa ottaneen Colbertin lausunnot enemmän todesta liberaaleihin verrattuna. (LaMarre 2009, 216–219; 223–224.) Tärkeä ero tosin kyseiseen artikkeliin ja vuoden 2022 *Daily Show*n välillä on polarisaation kehitys Yhdysvalloissa ja tämän seurauksena jakautumista voi olettaa tapahtuneen entisestään myös televisio-ohjelmien kohdalla. Vaikka *Daily Show*n yleisö ei varmasti ollut yksinomaan liberaalia vuonna 2022, voi heitä olettaa olevan selkeästi enemmän kuin konservatiiveja.

4.2 The Daily Show

The Daily Show on yhdysvaltalaisella Comedy Central -kanavalla arkisin esitettävä uutissatiiriohjelma. Ohjelma on pyörinyt säännöllisesti vuodesta 1996 ja sillä on ollut tuotantonsa aikana väliaikaisten juontajien lisäksi kolme virallista juontajaa. Ohjelman kolmen ensimmäisen vuoden ajan juontajana toimi koomikko Craig Kilborn. Häntä seurasi juontajana ohjelman kenties tunnetuin ja suosituin vetäjä Jon Stewart, jonka kaudella ohjelma nousi uutissatiirigenren terävimpään kärkeen. Stewart toimi juontajana vuoteen 2015 asti, minkä jälkeen häntä seurasi aiemmin käsikirjottajana toiminut eteläafrikkalainen Trevor Noah. Noah toimi juontajana vuoden 2022 loppuun asti ja oli juontajana ohjelmassa tässä tutkielmassa käsiteltävissä vuoden marraskuun 2022 välivaaleja koskevissa jaksoissa. (IMDb 2023.) Suurin muutos ohjelman sisällössä tuli Stewartin otettua ohjat ohjelman juontajana vuonna 1999. Stewart oli edeltäjänsä nähden huomattavasti poliittisesti suuntautuneempi, kun Gilbertin aikana huomio ohjelmassa oli kiinnittynyt enemmän populaarikulttuuriin. Ohjelmasta tulikin kunnolla poliittinen satiiri vasta Jon Stewartin myötä. (Young 2020, 32.)

Daily Shown yleisin jaksoformaatti koostuu pääuutisotsikoista, joissa sekä käsitellään ajankohtaisia uutisaiheita että vitsaillaan jollain siihen liittyvällä tekijällä. Joitain tapahtumia tai ilmiöitä saatetaan käsitellä syvemmin ja niihin voi liittyä jonkin ohjelman käsikirjoittajan tekemiä reportaaseja tai analyyseja. Yhtenä tutkimuskohteena oleva Jordan Klepper *Fingers the Pulse* on esimerkki tällaisesta analyysistä. Esimerkkinä siitä, kuinka Daily Show parodioi uutisohjelmien formaattia on, että reportaaseja antavat käsikirjoittajat esitellään uutisten tavoin kirjeenvaihtajina. Muutenkin ohjelman lavastus ja asetelma muistuttaa ulkoisesti enemmän iltauutisia kuin räävitöntä komediaohjelmaa, mukaan lukien siististi pukeutunut juontaja puhumassa suoraan kameralle. Ohjelmassa myös hyödynnetään videopätkiä oikeista uutisista, kuten myös grafiikoita ja otsikoita. (Berlin 2007, 155–157.)

Yllä kuvattu formaatti on pysynyt käytännössä samana myös juontajien vaihtuessa. Esiteltyjen osuuksien lisäksi ohjelmassa on mukana juontajan tekemiä pidempiä henkilöhaastatteluja, joissa vieraana on poliitikkojen lisäksi esimerkiksi urheilijoita tai näyttelijöitä. Uutisformaatin parodioimista oli myös etenkin Trevor Noahin juontajakauden lopulla nähdyt osuudet, joissa uutisotsikoiden jälkeen siirrytään tarkastelemaan esimerkiksi säätiedotusta, liikennettä tai pörssikursseja.

Uutisaiheet, joita Daily Showssa käsitellään tai sivutaan lyhyesti vaihtelevat tavallisten uutisten tavoin. Pääosa uutisista ja uutisotsikoista, joita nostetaan esiin, ovat uutisia Yhdysvalloista tai ne koskevat olennaisesti Yhdysvaltoja, mutta myös otsikoita muista maista nostetaan. Uutisotsikoihin valitaan joko tärkeimpiä ja ajankohtaisimpia aiheita tai mielenkiintoisia tai huvittaviakin uutisia. Yhteiskunnallisena satiirina tärkeä osa ohjelmaa on kuitenkin poliittisten uutisten ja tapahtumien käsittely, joihin yleensä paneudutaan muita uutisotsikoita syvällisemmin.

Nimenomaan yhteiskunnallisia aiheita käsittelevillä osuuksillaan Daily Show on noussut sen nykyiseen arvostettuun asemaan. Daily Shown formaattia uutisia ja yhteiskunnallisia tapahtumia parodioivasta satiiriohjelmasta, joka yhdistää mukaansa myös vakavaa poliittista kommentaariota, on pidetty merkittävänä askeleena poliittisen journalismin kentällä. Geoffrey Baym (2005) esimerkiksi koki 2000-luvun alussa jatkuvan valtavan uutistarjonnan heikentäneen varsinaisen televisiojournalismin laatua. Samoihin aikoihin etenkin nuori yleisö oli Baymin mukaan siirtymässä televisiouutisista esimerkiksi Daily Shown kaltaisiin satiiriohjelmiin poliittisen tiedon perässä. Kolmen eri ohjelmagenren hybridinä Daily Show Baymin mukaan oli keksinyt poliittisen journalismin tietyllä tapaa uudelleen. Hän myös koki

Daily Shown olevan uhka perinteisille suurille mediataloille sen viihdyttävien uutisten brändillään.

Toisin kuin perinteiset uutiset, Daily Show ei itse luokittele itseään vartenotettavaksi uutislähteeksi. Baym tuokin esille, että esimerkiksi Jon Stewart juontajana ollessaan korosti ohjelman tekevän valeuutisia erotuksena journalistisin periaattein julkaistavista uutisista. Valeuutisia tuottavana ohjelman Daily Shown ei näin tarvitse välittää journalistista ohjeista, ja ohjelmassa pystytään siis esimerkiksi leikkaamaan oikeita uutispätkiä viihdyttävyyden ja huumorin maksimoimiseksi. Toisaalta Baym näkee, että näin Daily Show välttää mediaa kohti suuntautuvan manipuloinnin, johon esimerkiksi osa poliittista tahoista kykenee taitavasti journalistiset periaatteet tuntiessaan. Samalla tavalla ohjelma ei pyri käsittelyssään objektiivisuuteen, vaan saattaa kritisoida uutisissa esitettyjä viestejä ja vallanpitäjiä. (Baym 2005, 259–260; 263–265; 273–274.) Trevor Noah esimerkiksi usein imitoi Trumpia ohjelman aikana, mikä itsessään heikentää kuvaa entisestä presidentistä vartenotettavana tahona. Satiirin luonteena on myös Baymin mukaan väitetyn totuuden esittämisen sijaan, kuten perinteisissä uutisissa tehdään, nimenomaan kyseenalaistaa ja spekuloida tavalla, johon perinteinen uutismedia ei pysty. Tämän takia Baym näkee Daily Shown ensiaskeleena ja esimerkkinä, joista yhteiskunnallisen ja poliittisen diskurssin sekä journalismin tutkijoiden ja opiskelijoiden tulisi ottaa mallia. (Baym 2005, 265–267; 273–274.)

Olennainen osa Daily Showssa on yhteiskunnallisten tapahtumien satirisoinnin ja kommentoinnin lisäksi nimenomaan myös median toimintaperiaatteiden satirisointi. Osittain etenkin televisiouutisien kohdalla pilailuva satiiri pohjautuu Erionin (2013) mukaan Neil Postmanin määrittämiin periaatteisiin siitä, että media luontaisesti muokkaa lähettämäänsä viestiä. Postman näkee etenkin television sellaisena mediavälineenä, joka tekee kaikesta sen sisällöstä automaattisesti viihteellisempää. Vakavista asioista tulisi keskustella pitkäjänteisesti ja syvällisesti, mikä on Erionin mukaan vaikeaa, kun televisio itse välineenä pohjautuu viihdyttävyyteen. Tähän ajatukseen television kummallisesta tavasta muokata uutismateriaalia omanlaisekseen perustuu Daily Shown kaltaisten ohjelmien uutisia satirisoiva elementti. (Erion 2013, 9–11.) Nämä Erionin näkemykset huomioon ottaen on ymmärrettävää, miksi Baym koki Daily Shown uhkana perinteisen uutismedian kannalta, sillä se vaikuttaisi tekevän paremmin sen, mihin televisiouutiset pohjimmiltaan pyrkivät. Eli kertomaan uutisia, mutta samalla viihdyttämään.

Baymin (2005) Daily Showta koskeva artikkeli on miltei kaksikymmentä vuotta vanha tätä tutkimusta kirjoitettaessa ja kuvaa Daily Showta tietyssä kontekstissa George W. Bushin presidenttikauden ja Irakin sodan aikaan. Baym tuokin artikkelissaan esille useampaan otteeseen nimenomaan Bushin hallinnon kritiikin ohjelmassa. Julkaisuajankohdastaan huolimatta artikkelissa tehdyt huomiot pätevät lähtökohtaisesti edelleen, sillä ohjelmaformaatti on pohjimmiltaan säilynyt samana, kuten myös journalistiset periaatteet. Satiiri voi edelleen toimia sekä median että vallanpitäjien kritiikkinä, vaikka polarisaation myötä yleisö voi olla jakautuneempaa. Tosin huomionarvoista myös on, että samalla jakautuneempi yleisö voi johtaa myös sisällön muuttuneen vastaamaan yleisön mieltymyksiä. Oletuksena tämän tutkimuksen kannalta on, että Trevor Noahin vetämässä ohjelmassa kritiikki suuntautuu enemmän republikaanipuolueen suuntaan, joten tälläkin tavoin tilanne on sama kuin Baymin artikkelin aikoihin Bushille suuntautunut kritiikki.

Toisaalta se, mikä on muuttunut Baymin artikkelin kirjoittamisen jälkeen, on mediaympäristö ja -kulttuuri. Nykyäänkin televisiouutiset ovat suuressa asemassa mediakentässä, mutta uusien teknologioiden ja sosiaalisten medioiden yleistymisen myötä television vaikutusvalta on huomattavasti pienempi kuin vuonna 2005. Tämän seurauksena perinteiset mediatilat ovat yrittäneet sopeutua muuttuvaan mediakenttään, josta hyvänä esimerkkinä toimii CNN-uutiskanavan viime vuoden maaliskuussa lanseeraama suoratoistopalvelu CNN+, joka kuitenkin lopetettiin kuukautta myöhemmin kannattamattomana (Barr ja Fahri 2022,). Myös Daily Shown on täytynyt pysyä muutoksen perässä. Suorana televisiosta näytettävien jaksojen lisäksi suurin osa materiaalista julkaistaan ohjelman Youtube-kanavalla, jonka kautta esimerkiksi syksyn 2022 Trevor Noahin juontamissa uutisotsikko-osuuksissa, joita tässä tutkimuksessa käsitellään, katsojaluvut ylittävät varsin usein yli kahden miljoonan rajan ja ovat pidempään katsottavissa. Päivittäisten televisiolähetysten keskimääräistä katsojamäärää on vaikea löytää, mutta esimerkiksi Business Insider -verkkojulkaisun tietojen mukaan Daily Shown katsojamäärät putosivat Trevor Noahin aikana ensimmäisten vuosien puolestatoista miljoonasta noin 500 000 viimeisinä vuosina (Kafka 2024,). Näin ollen Youtube-pätkien saavuttamat luvut ovat huomattavasti suurempia. Lisäksi Comedy Central julkaisee ohjelman kokonaisina jaksoja verkkosivuilleen, mutta ne eivät ole Suomessa saatavilla.

Uudet mediamuodot ja teknologiat mahdollistavat myös uusia kommunikointitapoja perinteisen ohjelman ulkopuolella. Mainitsemisen arvoinen esimerkki Trevor Noahin Daily Shown juontajuuskaudelta 2015–2022 on Youtubeen julkaistut *Between the scenes* -osuudet, joissa Noah keskustelee yleisönsä kanssa ja vastailee heidän esittämiin kysymyksiin. Usein

kysymykset ovat varsin arkisia ja koskevat Noahin henkilökohtaista elämää, mutta välillä hän ottaa henkilökohtaisesti kantaa ajankohtaisiin ja puhututtaviin ilmiöihin. Hän esimerkiksi kertoi Etelä-Afrikassa kasvaneena näkemyksiään siitä, miksi osa ihmisistä ei surrut Englannin kuningattaren kuolemaa syksyllä 2022 sekä otti kantaa vajaan kahdenkymmenen minuutin videolla Yhdysvaltoja kuohuttaneeseen George Floydin surmaan kesällä 2020. (Daily Show 2020; Daily Show 2022f.). Tällaiset kannanotot itse varsinaisen ohjelman ulkopuolella monipuolistavat Daily Showssa välitettyä viestiä ja tarjoavat suoria näkemyksiä tapahtumista ilman huumoria ja satiiria. Tosin muuhun ohjelmaan näissä osuuksissa Noah ottaa selkeästi yksin kantaa asiaan, kun muuten ohjelmassa näkemykset ja diskurssit esitetään selkeästi ohjelman viestinä.

Daily Show siis on tavallista komediaohjelmaa merkittävämpi osa poliittisen journalismin kenttää ja vaikuttaa maan yhteiskunnalliseen diskurssiin ohjelmansa sisällöllä. Mediakentän monipuolistuminen, ohjelman kehittyminen juontajavaihdoksien myötä ja yksinkertaisesti yhteiskunnassa tapahtuneet muutokset ovat johtaneet siihen, että Daily Show ei enää välttämättä nauti samasta vankasta asemasta, kuin kaksikymmentä vuotta sitten. Silti sillä voi olettaa olevan paikkansa osana mediakenttää, ja ohjelma jatkoi ”totuuden etsimistä ja sen esittämistä katsojille”, kuten Katharina Szkarlat (2018) asian ilmaiseen, myös Trevor Noahin otettua ohjat Daily Shown juontajana Jon Stewartin jälkeen. Totuuden etsimisellä Szkarlat viittaa tapaan, jolla se kritisoi ja arvioi uutismedioiden tapaa esittää tapahtumia ja pysyä totuudessa uutisoinnissaan.

Yhdysvaltain yhteiskunnan polarisaation ja jakautumisen voi uskoa vaikuttaneen myös Daily Showhun ja sen katsojien keskittyneen etenkin maan liberaaliin kansanosaan. Siksi on tärkeää tutkia myös Daily Shown sisältöä nykyisessä poliittisessä kontekstissa ja sitä, minkälaiseksi tekijäksi ohjelma asettuu yhteiskunnallisen vastakkainasettelun ja tärkeiden poliittisen tapahtumien, kuten Yhdysvaltain kongressin välivaalien suhteen.

4.3 Yhdysvaltain kongressin vaalit 2022

Marraskuussa 2022 järjestettiin Yhdysvaltojen kongressin vaalit, eli niin sanotut välivaalit, joissa äänestettiin kaikista kongressin alahuoneen eli edustajainhuoneen 435 paikasta, 35 paikasta sadan istuimen senaatissa eli kongressin ylähuoneesta sekä 36:sta osavaltion kuvernöörin paikasta. Lisäksi vaaleissa äänestettiin muun muassa muista paikallisista

vaalivirkailijoiden valinnoista ja lakimuutoksista. Esimerkiksi Kaliforniassa, Kentuckyssa, Michiganissa, Montanassa ja Vermontissa oli vaalien yhteydessä kansanäänestyksen kohteena aborttilainsäädäntö. Vaaleista odotettiin etukäteen republikaanien selkeää voittoa edustajainhuoneessa ja tasaista kilpaa senaatissa, jossa demokraateilla oli etulyöntiasema varapresidentti Kamala Harrisin myötä. Lisäksi republikaanien ennustettiin pärjäävän vaaleissa heikon taloustilanteen, presidentti Joe Bidenin epäsuosion ja yleisestikin istuvan presidentin välivaaleissa pärjäämisen vaikeuksien takia. (Victor 2022.)

Kongressin vaalit koettiin Yhdysvalloissa erittäin tärkeiksi ja vaikutusvaltaisiksi. Isona vaikuttajana tekijänä oli republikaanien ennustettu voitto etenkin edustajainhuoneessa, jonka odotettiin vaikeuttavan ja hidastavan huomattavasti presidentti Bidenin toimintaa hänen kautensa jälkimmäisellä puoliskolla. Viiden osavaltion kansanäänestyksen lisäksi aborttioikeus oli vaaleissa muutenkin keskeisenä kysymyksenä. Helsingin Sanomien Yhdysvaltain kirjeenvaihtaja Elina Vääntönen (2022) esimerkiksi kirjoitti vaalien alla, että vaaleissa valittavat ehdokkaat päättävät aborttioikeudesta eri puolilla maata korkeimman oikeuden annettua päätösvallan tässä kysymyksessä osavaltioille. Samaten Vääntönen muistutti, että ehdolla oli useissa osavaltioissa tärkeisiin virkoihin sellaisia henkilöitä, jotka entistä presidenttiä Donald Trumpia seuraten kiistivät vuoden 2020 presidentinvaalin tulokset. New York Timesin toimittaja Daniel Victor huomautti vaalituloksen kyseenalaistavien virkailijoiden olevan mahdollisesti tärkeässä asemassa, mikäli vuoden 2024 presidentinvaaleissa maa löytäisi itsensä taas tilanteesta, jossa vaalien lopputuloksesta kiistellään (Victor 2022,). Vääntönen ilmaisi asian siten, että loppujen lopuksi vaaleissa äänestettiin koko maan demokratiasta viitaten vaalituloksen mahdollisesti kääntäviin virkailijoihin. (Vääntönen 2022.)

Muutenkin Yhdysvaltain jakautuneisuutta korostettiin esimerkiksi useissa medioissa vaaleja edeltävinä kuukausina. Helsingin Sanomien HS Visio -osiossa esimerkiksi julkaistiin toimittaja Patrik Haverisen kolumni (2022), jossa hän analysoi maan jakautuneisuutta Yalen yliopiston opiskelijan näkökulmasta. Haverinen kirjoitti kokemastaan ”kulttuurisodasta”, joka voi usean tutkijan mukaan johtaa maassa jopa sisällissotaan. Samaa polarisaatiodiskurssia käsiteltiin myös esimerkiksi Washington Postin useissa artikkeleissa. Rickhard Barton esimerkiksi kirjoitti Washington Postissa kesäkuussa 2022 kongressin edustajainhuoneen sisäisestä polarisaatiosta (Barton 2022,). Muutamaa päivää aikaisemmin lehdessä oli julkaistu myös John Greerin ja Mary Sullivanin artikkeli, jossa mitattiin yhdysvaltalaisen jakautuneisuutta edellisten vuosikymmenten aikana. Greerin ja Sullivanin tutkimuksen perusteella maan yhtenäisyys oli alemmalla tasolla kuin 1980-luvun alussa, vaikka ei niin matalalla kuin

alimmillaan, eli Donald Trumpin presidenttikauden alussa (Greer ja Sullivan, 2022.) Ottaen huomioon, kuinka paljon useissa medioissa Suomessa asti on käsitelty Yhdysvaltain jakautuneisuutta, voi hyvinkin olettaa polarisaatiodiskurssin nousevan esiin myös Daily Showssa useamman kerran osana politiikkaa käsittelevää mediakenttää.

Republikaanien vahvoista ennakoasetelmista huolimatta puolue ei pärjännyt vaaleissa kuitenkaan niin hyvin kuin odotettiin. Edustajainhuoneessa republikaanit saavuttivat yhdeksän paikan enemmistön saaden 10 paikkaa lisää, kun taas demokraatit saivat sadan paikan senaattiin yhden paikan lisää ja ottivat ylähuoneessa enemmistön suhteessa 51–49. 36 osavaltion kuvernöörivaalien suhteen vaalitulokset menivät tasan 18–18. (Washington Post 2022.) Ylipäättään huomionarvoisena pidettiin sitä, että monet entisen presidentin Donald Trumpin kannattamat ja vuoden 2020 presidentinvaalien tulokset kiistävät ehdokkaat eivät pärjänneet omissa vaalitaistoissaan. Toisaalta useat vaalituloksen kieltäjät myös pärjäsivät vaaleissa hyvin. (Rosen, ym. 2022.)

Ottaen huomioon merkityksen, mikä vaaleille on useammalla eri taholla annettu, voi olettaa Daily Shown ottaneen kantaa vaalien alla tärkeisiin kysymyksiin. Olennainen on myös kysymys, että onko Daily Show aktiivisesti kannustanut katsojia tietynlaiseen toimintaan vaalien alla. Näihin kysymyksiin pyritään vastaamaan seuraavaksi, kun tutkielmassa siirrytään varsinaiseen tutkimukseen.

5 Analyysi

Tässä osiossa paneudutaan itse tutkimukseen ja sen tuloksiin. Luku on jaettu osioittain siten, että aluksi käydään läpi Daily Shown välivaaleja käsittelevät jaksot ja pätkät sekä niiden sisällöt ja teemat. Tämän jälkeen sisältöä analysoidaan Fairclough'n diskurssianalyysin avulla. Kriittisen diskurssianalyysin osalta käsitellään ensiksi Daily Shown esittämät erilaiset viestit, jonka jälkeen tarkastellaan, miten diskurssien lisäksi muiden erilaisten sosiaalisten käytänteiden, eli tyylien ja genrejen avulla näitä diskursseja vahvistetaan. Tämän jälkeen analysoitua sisältöä tarkastellaan affektiivisen polarisaation teoriaa ja Entmanin kehysteoriaa hyödyntäen ja vertaillaan löydettyjä tuloksia tutkimuskysymyksiin ja -oletuksiin. Etenemisjärjestyksen myötä pystytään tutustumaan ensin olennaisimpaan eli analysoitavaan sisältöön ja ohjelman välittämiin viesteihin ja diskursseihin, minkä jälkeen analysoidaan, minkälaisessa kontekstissa ja minkälaisien kehystyksellisten valintojen myötä sisältö on tuotettu.

5.1 Daily Shown vaalisisällöt tiivistetysti

Tutkittavana materiaalina toimii pääosin neljä kertaa viikossa ilmestyneen Daily Shown monologit sekä niissä käsitellyt Votedemic 2022 -brändätyt osuudet, jotka pureutuvat vuoden 2022 välivaalien tilanteeseen, puheenaiheisiin, ilmiöihin ja henkilöihin. Votedemic-brändätyjen osuuksien pituus vaihteli pääosin muutamasta minuutista kymmeneen minuuttiin. Lisäksi tutkimuksessa on hyödynnetty monologiin muita vaaleihin liittyviä osuuksia, kuten esimerkiksi *Fringe Watching* -brändätyjä osuuksia, joissa esitellään muun muassa politiikassa pinnalle tai suuremman yleisön tietoisuuteen nousseita henkilöitä, tai henkilöitä, jotka ovat jotenkin esillä ajankohtaisissa politiikan kysymyksissä. Myöhemmin tarkemmin käsiteltävät republikaanien ehdokkaat Herschel Walker ja Kari Lake esimerkiksi tuotiin ohjelmassa ensi kertaa esille *Fringe Watching* -osiossa. Lisäksi monologiin aikana muuten mainitut välivaalien kannalta olennaiset osiot tai pätkät ovat huomioitu tutkimuksessa, kuten myös välivaaleja käsittelevät käsikirjoittaja Jordan Klepperin *Jordan Klepper Fingers the Pulse* -erikoisraportit. Tutkielmassa on valittu nämä materiaalit, sillä niiden avulla pystyy mahdollisimman monipuolisesti perehtymään eri Daily Shown osioihin, jotka liittyvät vaaleihin tai joissa käsitellään vaaleja ilman tarvetta käydä läpi myös materiaalia, joka ei ole vaalien kannalta olennaista. Ajanjaksollisesti tutkimuksessa on hyödynnetty yksittäisiä pätkiä vaaleja

edeltävältä kesältä, jolloin vaaleja käsiteltiin ohjelmassa, mutta suurin osa materiaalista koskee vaalisyyksiä, jolloin ohjelman pääpaino oli kiihtyvissä määrin vaaleissa. Samaten tutkimuksessa on huomioitu muutamia vaalien jälkeisiä jaksoja, sillä esimerkiksi Georgian senaatinvaalien uusintakierros sai ohjelmassa vain pientä huomiota koko maan tuloksen ollessa muuten selvillä.

Materiaaliin sisältyy yhteensä 28 eri videoklippä, joissa käsitellään jollain tavalla väliwaaleja tai niissä ehdolla olevia henkilöitä. Tutkimusmateriaalin sisältöjä on analysoitu kiinnittämällä huomiota siihen, millaisia asioita Daily Show nostaa esille tärkeinä tekijöinä vaalien kannalta, minkälaisia teemoja ohjelma painottaa ja erityisesti, minkälaisia viestejä ja diskursseja sisällöissä esiintyy. Lisäksi analyysissa on huomioitu, miten asiat ovat esitetty ja onko esimerkiksi republikaanien ja demokraattien käsittely samanlaista sekä ohjaako Daily Show tietynlaiseen äänestyskäyttäytymiseen väliwaaleissa.

Tutkielmassa hyödynnettävät materiaalit on katsottu Daily Shown Youtube-kanavan kautta, jonne ladataan tärkeimmät osuudet ohjelmasta, kuten monologit ja haastattelut. Perinteiseen televisiolähetykseen verrattuna tutkitut videot ovat pidempään kaikkien saatavilla ja myös saavutettavissa Yhdysvaltain ulkopuolella sekä niillä, joilla Comedy Central -kanava ei näy. Comedy Central lataa verkkosivuilleen myös Daily Shown kokonaisia jaksoja, mutta ne eivät valitettavasti ole kaikkialla saatavilla, Suomi mukaan lukien.

Monologit ovat pisimpiä ”pääosuuksia” ohjelman vajaissa puolen tunnin jaksoissa. Niissä juontaja, eli tämän tutkimuksen aikana Trevor Noah, esittelee kameralle ajankohtaisia aiheita. Etenkin monologit ovat estetiikaltaan osuuksia, jotka painottavat Daily Shown uutismaisuutta uutissatiiriohjelmana. Noah puhuu suoraan kameralle pöydän ääressä teleprompterista lukien aivan kuten uutisankkuri ja myös ympäröivän studion lavastus sekä Noahin kädessä pitämät uutispaperit tukevat tietynlaista uutisohjelman illuusiota. Samaten monologeissa hyödynnetään perinteisen uutislähetysten tavoin videopätkiä, jotka taustoittavat aihetta katsojalle ja antavat pohjaa ohjelmassa esitetyille lausunnoille. Videopätkät ovat leikattu käytännössä aina muiden medioiden lähetyksistä, Daily Show ei siis yleensä itse tuota esittämiään videoita. Näin ollen Daily Show pohjaa sisältönsä oikeisiin tapahtumiin ja pystyy samalla myös satirisoimaan medioiden toimintaa pelkkien poliitikkojen ja muiden julkisuuden henkilöiden kustannuksella vitsailun lisäksi. Vitsit ovat hyvin olennaisessa osuudessa monologeissa Daily Showssa komediaohjelmana ja yleensä Daily Shown asiallisempi dialogi vain pohjustaa ohjelmassa välitettyä huumoria.

Monologiin lopussa esiintyy myös usein ohjelman käsikirjoittajia yleensä muka tekemässä jotain uutislähetyksen estetiikkaan liittyvää, kuten kertomassa säästä, taloudesta tai urheilusta. Ainakin tutkimukseen sisältyvissä jaksoissa ohjelman kestovitseinä näiden osioiden kohdalla toimi käsikirjoittajien ”epäammattimaisuus”. Osioissa sen sijaan, että käsikirjoittaja olisi puhunut esimerkiksi säästä, nämä yleensä puhuivat Noahin vastusteluista huolimatta jo äsken käsitellyistä uutisaiheista jostain uudesta ja huvittavasta näkökulmasta tarkasteltuna. (Daily Show 2022j; Daily Show 2022n.)

Monologiin ulkopuolella Daily Showssa käsitellään ajankohtaisia aiheita käsikirjoittajien tekemissä reportaaseissa, jotka muistuttavat ulkoisesti perinteisissä uutisissa tehtyjä reportaaseja. Tämän tutkielman kannalta olennaisimpia reportaaseja ovat käsikirjoittaja Jordan Klepperin tekemät reportaasit, joissa hän jalkautuu muun muassa erinäisiin poliittisiin tilaisuuksiin. Klepper oli esimerkiksi tarkkailemassa tilannetta Capitol-kukkulan ulkopuolella Trumpin kannattajien tunkeuduttua kongressin istuntorakennukseen tammikuussa 2021 (Daily Show 2021,). Klepperin reportaaseja esitellään alla tarkemmin.

Reportaasien lisäksi olennainen esiteltävä osio ohjelmassa on Daily Showssa tehtävät pidemmät haastattelut. Haastattelut ovat perinteisiä pidempiä haastatteluja (kestoltaan noin kymmenen minuuttia), joissa juontaja esittää haastateltavalta kysymyksiä ja antaa tälle tilaa kertoa näkemyksiään. Daily Shown vieraiden kirjo on hyvin vaihteleva näyttelijöistä ja urheilijoista tutkijoihin ja poliitikkoihin. Noahin aikana näissä haastatteluissa on ollut mukana aiempina vuosina myös Yhdysvaltain konservatiivipuolen ääniä, kuten esimerkiksi sosiaalisessa mediassa kärkkäästi esiintyvä Tomi Lahren (Daily Show 2016,). Vaalien alla ohjelmassa tehdyt poliitikkojen haastattelut olivat kuitenkin sangen vähäisiä.

Marraskuussa 2022 järjestettyjä välivaaleja pohjustettiin Daily Showssa useaan kertaan vaaleja edeltävänä kesänä ja syksynä. Vaaleja käsiteltiin vaalitaistojen kehitystä käsitelleessä Votedemic 2022 -osuudessa jo esimerkiksi saman vuoden alkukesästä muita välivaalikamppailuita aikaisemmin järjestettyjen Los Angelesin pormestarivaalien yhteydessä. Vaalien lähestyessä niihin palattiin yhä useammin esittelemällä vaalien kannalta tärkeitä tai mielenkiintoisia ehdokkaita myös Votedemic -brändätyjen osuuksien ulkopuolella. Vaalien osuus ohjelman teemoissa sai selkeästi uusia kierroksia vaaliväittelyiden käynnistyttyä. Vaalien käsittely huipentui vaaleja edeltävän viikon lähetysten kuvaamiseen normaalista lähetyspaikasta New Yorkista poiketen Georgian osavaltion pääkaupungista Atlantasta (Daily Show 2022p; Daily Show 2022q; Daily Show 2022r; Daily Show 2022s; Daily Show 2022t,).

jossa odotettiin erityisen tiukkaa kisaa niin senaattorin kuin kuvernöörin paikoistakin kilpailleiden demokraattien Raphael Warnockin ja republikaanien Herschel Walkerin sekä demokraattien Stacey Abramsin ja republikaanien Brian Kempin välillä.

Etenkin vaalien lähestyessä Daily Showssa nousi selville tietyt teemat, henkilöt ja vaalikamppailut, joita käsiteltiin sen sijaan, että olisi paneuduttu tarkemmin maanlaajuisten vaalikamppailuiden tilanteeseen. Erityisen huomattava painotus oli entisen presidentin Donald Trumpin asemassa vaaleissa sekä hänen suosimissaan ehdokkaissa. Trump oli muutenkin kesällä ollut otsikoissa muun muassa FBI:n löydettyä laatikoittain salaiseksi luokiteltuja asiakirjoja Trumpin omistamasta Mar-Al-Lago-kartanosta Floridasta (STT 2022,).

Trumpin tukemista ehdokkaista käsittelyn ja huumorin kohteeksi Daily Showssa joutui kenties eniten senaattoriksi Georgista republikaanien ehdokkaana pyrkinyt entinen amerikkalaisen jalkapallon pelaaja Herschel Walker, joka pelasi myös hetken aikaa Trumpin omistamassa joukkueessa. Ohjelmassa nousi esille useaan kertaan Walkerin hämmennystä aiheuttaneet kommentit, joissa hän muun muassa väitti perusteettomasti olevansa poliisi ja kertoi, että Yhdysvaltojen suurin ongelma on, etteivät julkisuuden henkilöt kannusta tarpeeksi ihmisiä näiden unelmien toteuttamiseksi. Walker oli myös vahvasti aborttioikeutta vastaan, vaikka hänen entinen puolisonsa ilmoitti Walkerin maksaneen tälle abortin tekemisestä. Walkerin osuuksissa Noah keskittyi vitsailemaan Walkerin kustannuksella tämän absurdeista kommenteista. Tähän ohjelmassa yhdistettiin yhtenä tekijänä republikaanivaikuttajien mediassa esittämiä kommentteja, jotka puolustelivat Walkeria hyvin vahvasti. (Daily Show 2022h; Daily Show 2022i; Daily Show 2022j; Daily Show 2022p.)

Toinen Daily Showssa paljon näkyvyyttä saanut Trumpin kannattama ehdokas oli Arizonan kuvernööriksi pyrkinyt entinen toimittaja Kari Lake. Lake oli aikaisemmin ollut muun muassa Barack Obaman kannattaja, mutta kääntynyt sittemmin Trumpin seuraajaksi. Daily Showssa esille Laken Trumpin kanssa jakamat näkemykset siitä, että jälkimmäinen olisi todella voittanut vuoden 2020 Yhdysvaltain presidentinvaalit. Lake myös sanoi itse suoraan ohjelmassa esitetyssä haastattelupätkässä, ettei olisi itse Arizonan kuvernöörinä vahvistanut vuoden 2020 presidentinvaalien tulosta. Kun häneltä kysyttiin samassa haastattelussa, vahvistaisiko hän kuvernöörinä seuraavien vaalien tulosta, Lake kysyi itse haastattelijalta vahvistaisiko tämä epäilemättä saatua tulosta. Daily Showssa Laken kommentit yhdistettiin maan demokratian kokemiin uhkiin. (Daily Show 2022n.)

Kolmas Daily Showssa tarkemmin käsitelty vaalikamppailu koski Pennsylvanian senaattorikisää demokraattien John Fettermanin ja republikaanien Mehmet Ozin välillä. Iso puheenaihe kyseisessä senaattorikisassa oli Fettermanin aiemmin vuonna 2022 kärsimä aivoinfarkti, joka vaikutti vielä vaaliväittelyiden aikaan muun muassa hänen puheeseensa. Lisäksi haastattelijoiden esittämät kysymykset heijastettiin tekstinä Fettermanin nähtäväksi. Fettermanin kyvykkyys hoitaa senaattorin tehtäväänsä oli esillä vaalien alla ja myös Noah ja Daily Show ottivat asian puheeksi ohjelmassa (Daily Show 2022o). Ohjelmassa tuotiin esille, kuinka ihmisten mielipiteet Fettermanin toimintakyvystä vaihtelivat suuresti. Noah näki monologissaan ihmisten erilaiset näkemykset Fettermanin tilanteesta merkinä Yhdysvaltain polarisaatiosta ja siitä, kuinka ihmiset näkevät maailman erilaisena eri kulmista. Ohjelmassa ei vitsailtu ollenkaan sairaskohtauksesta toipuvan Fettermanin kohdalla, vaan hänen kohdallaan vitsit käännettiin esimerkiksi hänen kilpailijansa kohdalla vitsailuun. Noah myös ehdotti monologissaan Yhdysvaltain poliittisella kulttuurilla vitsaillen, että Fetterman olisi voinut kieltää saaneensa aivoinfarktia tai että Pennsylvaniassa kaikki olisivat ymmärtäneet, jos hän olisi väittänyt olevansa humalassa.

Fettermanin vastaehdokkaan Mehmet Ozin kohdalla ohjelmassa muun muassa käsiteltiin hänen menneisyyttään Oprah Winfreyn keskusteluohjelmassa. Lääkärin ammattia harjoittava Oz oli usein mukana Oprahin ohjelmassa esittelemässä erilaisia tuotteita, joiden kyseenalaisuudelle Daily Show vitsaili. Noah vitsaili myös siitä, että Oz oli vastikään muuttanut Pennsylvanian osavaltioon eikä ollut kykeneväinen edustamaan kyseistä osavaltiota. (Daily Show 2022o; Daily Show 2022u.) Fettermanin ja Ozin vaalitaiston voitti lopulta Fetterman.

Demokraattien ehdokkaita ei vaaleja käsittelevissä osioissa tarkasteltu syvemmin ja silloin kuin niin tehtiin, näkökulma oli positiivisempi, kuin republikaanien ja etenkin Trumpin kannattamien ehdokkaiden kohdalla. Kaikkein eniten ehdolla olevia demokraattipolitiikkoja esiteltiin vaaleja edeltävällä viikolla, jolloin ohjelmaa esitettiin Georgian osavaltion pääkaupungista Atlantasta. Atlantassa kuvatuissa jaksoissa Daily Showssa Noahin haastateltavana vierailivat demokraattien senaattori- ja kuvernööriehdokkaat Raphael Warnock ja Stacey Abrams. Haastatteluissa Warnock ja Abrams pääsivät vastaamaan ja kertomaan omia näkemyksiään asiallisissa merkeissä. Republikaanien ehdokkaita ei vaalien alla haastateltu samalla tavalla studioyleisön edessä.

Kahteen otteeseen Daily Showssa esiteltiin myös välivaalien ehdokkaiden kampanjavideoita ja pohdittiin, miten niiden sanomat olivat äityneet hurjiksi. Esimerkkeinä kampanjavideoista ja

niillä pelottelusta ohjelmassa nostettiin republikaanien ja demokraattien ehdokkaiden videoita. Videoissa yleensä peloteltiin äänestäjiä siitä, mitä tapahtuisi, jos toisen puolen ehdokas voittaisi. Demokraattien kongressiehdokas Eric Swalwellin mainoksessa esimerkiksi peloteltiin aborttioikeuden kieltämisellä. Videolla poliisit pidättävät abortin aikoinaan tehneen tavallisen perheenäidin tämän ruokaillessa kotona perheensä kanssa. Tämän jälkeen videolla näkyy teksti, jossa lukee, että vaaleilla on seurauksensa. Louisianan republikaanisenaattori John Kennedy taas pelotteli poliisien määrärahojen vähentämisellä ja neuvoi seuraavan kerran avun tarpeessa olevia soittamaan huumeiden käyttäjälle poliisin sijaan, mikäli ihmiset vihaavat poliiseja niin paljon. (Daily Show 2022l.) Muita teemoja, joilla republikaanien mainoksissa peloteltiin äänestäjiä demokraattien voitolla, olivat esimerkiksi väite pornografian esittämisestä koulussa tai väkivallan lisääntymisestä. Demokraattiehdokkaita lokaavissa mainoksissa esitettiin demokraateista valheellisia väitteitä esimerkiksi leikkaamalla demokraattiehdokkaiden lauseita kontekstin ulkopuolelle dramaattisen väitteen luomiseksi. Tämän seurauksena yhdellä videolla demokraattiehdokas vaikutti kannattavan kommunismia. (Daily Show 2022r.)

Noah ja Daily Show asettuivat selvästi pelottelumainoksia vastaan. Noah muun muassa korosti, että poliitikkojen tulisi ansaita äänestäjien ääni kertomalla mitä he aikovat tehdä. Hänen mielestään mainokset eivät edistäneet demokratiaa, vaan ainoastaan lisäsivät polarisaatiota (Daily Show 2022r.). Polarisaatioon liittyen tulevaisuuden demokratian uhkia nostettiin Daily Showssa muutenkin esille. Joe Biden ja Barack Obama puhuivat vaalien alla äänestämisen tärkeydestä ja Daily Show esitti pätkiä heidän puheistaan. Näiden kommenttien esittämisen jälkeen Noah puhui myös suoraan siitä, miksi demokratiasta on tärkeää puhua, vaikka esimerkiksi ruoan hinta kiinnostaisi äänestäjiä enemmän. (Daily Show 2022t.)

Vaalien tärkeä poliittinen tema aborttioikeus oli esillä tiukasti Daily Shown kesän 2022 ohjelmistossa, kun maan korkein oikeus kaatoi niin sanotun Roe v Wade -ennakkotapauksen, joka takasi maassa aborttioikeuden liittovaltiotasolla. Aborttioikeutta koskevan päätösvastuun siirtyminen osavaltioille aiheutti maassa suurta vastustusta liberaalissa kansanosassa ja Daily Show asettui selvästi tukemaan taistoa naisten oikeudesta vastata heidän omasta kehostaan. Tämä näkyy muun muassa Noahin piikittelyssä pennsylvanialaisen senaattoriehdokkaan Mehmet Ozin kommenttien kohdalla tämän sanottua, että ”abortista päättävät nainen, hänen lääkäriensä ja paikalliset poliitikot” (Daily Show 2022o.).

Aborttioikeus keräsi paljon ihmisiä vaaleissa liikkeelle äänestämään aborttioikeuden puolesta. Tätä liikehdintää käsiteltiin myös vaaleja seuraavana päivänä Daily Shown vaalien tuloksia

perkaavassa osuudessa. Osiossa muun muassa esitettiin katkelmia uutispätkistä, jotka käsittelivät aborttioikeuden tärkeyttä etenkin naisäänestäjille. Kyseinen uutinen oli selvästi myös Daily Shown studioyleisön mieleen, jonka äänekkäät suosiosoitukset kuuluvat taustalla uutispätkiä esitettäessä. Uutispätkien jälkeen Noah myös vitsailee studioyleisön naurun säestämänä niiden ihmisten logiikan kustannuksella, jotka ajattelivat naisten vihan laantuvan muutamassa kuukaudessa heidän lisääntymisoikeuksiaan koskevista päätöksistä. Osion lopussa Noah juttelee vielä ohjelman yhden käsikirjoittajan Desi Lydecin kanssa, joka saa yleisön myös raikuviiin aplodeihin mainittuaan äänestysinnon aborttioikeuden puolesta. (Daily Show 2022w.)

Vaalien alla esitettiin myös vuosien saatossa useisiin eri vaalitulaisuuksiin ja tapahtumiin jalkautuneen Jordan Klepperin vaaleja käsitteleviä osuuksia (Daily Show 2022d; Daily Show 2022k; Daily Show 2022m.). Klepper teki myös välivaaleista oman *Jordan Klepper Fingers the Midterms* -erikoisjakson, joka koostettiin osuuksista, joissa Klepper vieraili useissa vaalivaltioissa Pennsylvaniassa, Michiganissa ja Arizonassa jututtamassa ihmisiä. Tässä tutkimuksessa on hyödynnetty Klepperin erikoisjakson pätkiä, joita julkaistiin syksyn aikana Youtubessa. Niiden pituus kattaa noin puolet koko jaksosta.

Kuten Klepper yleensä raporteissaan tekee, hän haastatteli pääosin republikaanien ja korostetusti Trumpin kannattajia. Yksi olennainen keskustelu vaaleihin liittyi Klepperin pohdintaan haastateltaviensa kanssa, voisivatko Yhdysvaltain poliittiset jännitteet johtaa jopa sisällissotaan. Pääosin Klepperin haastattelut eivät pysy vakavammin otettavissa aiheissa, vaan Trumpin uskolliset kannattajat ajautuvat muun muassa sivupoluille puhumaan salaliittoteorioista, kuten Osama Bin Ladenin todellisesta henkilöllisyydestä CIA:n agenttina, teoriasta, että Michael Jackson ei ole kuollut tai että World Trade Centerin terrori-iskut olivat lavastettuja.

Ainoa rakentava keskustelu, minkä Klepper käy äänestäjien kanssa koski yllä mainittua mahdollisen sisällissodan uhkaa. Osiossa Klepper keskustelee seitsemän liberaali- ja konservatiiviäänestäjän kanssa muun muassa siitä, mitä taitoja kullakin olisi sisällissodassa ja ketkä sodan voittaisivat. Klepperin ironiseen tyyliin tämäkin keskustelu päättyy lopulta vaihtokauppaan liberaalien ja konservatiivien hallitsemien osavaltioiden välillä ja valintaan mitkä lait ovat keskustelijoiden mielestä sellaisia, joista voisi luopua. Sisällissodasta puhuttaessa esiintyi myös ainoa Daily Shown vaalien alla tekemä asiallinen republikaanipoliitikon haastattelu, kun Klepper keskustelee lyhyesti sisällissodan uhasta republikaanien kongressiedustaja Adam Kinzingerin kanssa. (Daily Show 2022m.)

Vaali-iltana ohjelmassa esitettiin vaaleja käsitellyt erikoisjakso (Daily Show 2022v) ja vaalien jälkeen niiden tuloksia käsiteltiin useammassa jaksossa. Esille nostettiin muun muassa demokraattiehdokas John Fettermanin voitto Pennsylvaniassa, toiselle kierrokselle Georgiassa mennyt vaalitaisto demokraattien Raphael Warnockin ja republikaanien Herschel Walkerin välillä sekä Arizonan kuvernööriksi pyrkineen Kari Laken haluttomuus hyväksyä tappiotaan. Esille myös nousivat jännitteet Donald Trumpin ja Floridan republikaanikuvernööri Ron De Santisin välillä. De Santis oli juuri vaalien jälkeen suuressa nosteessa, kun taas republikaanien odotettua huonompi tulos koettiin Trumpin arvovaltatappiona. Vaalitulosten selvittyä ohjelmasta oli kuitenkin hävinnyt vaaleja edeltänyt dramaattisuus ja tunnelma on jaksossa kevyempi.

5.2 Daily Show kriittisen diskurssianalyysin valossa

Seuraavaksi tutkielmassa perehdytään Norman Faircloughn kriittisen diskurssianalyysin avulla siihen, millaisia viestejä Daily Showssa vaaleja ennen vaaliasetelmasta esitettiin. Ensiksi tarkastellaan ohjelmassa esitettyjä diskursseja, minkä jälkeen huomioidaan genret ja tyylit, joilla diskursseja vahvistetaan. Kriittisen diskurssianalyysin avulla nostettuja huomioita verrataan tutkielman teoriapohjaan ja tutkimuskysymyksiin.

Kun Daily Shown syksyn välivaaleja lähestyy Faircloughn kriittisen diskurssianalyysin kautta, ilmenee vaaliohjelmien sisällössä taustalla muutama päädiskurssi, joita katsojille välitetään. Tässä yhteydessä diskurssit tarkoittavat tapaa jäsentää maailmaa tietyn ajattelumallin mukaisesti. Faircloughn ajattelussa tällaiset diskurssit ovat yksi sosiaalisten käytänteiden semioottisista muodoista. Daily Showssa nämä diskurssit auttavat välittämään ohjelman viestejä ja sanomaa katsojalle.

Daily Shown välivaaleja pohjustavissa jaksossa ja osuuksissa esiintyy neljä erilaista päädiskurssia, joita kutsun Trump-diskurssiksi, demokratiadiskurssiksi, turvallisuusdiskurssiksi ja polarisaation diskurssiksi. Nämä diskurssit liittyvät vaaliasetelmaan ja vaalien mahdollisiin seurauksiin ja ovat eroteltu Daily Shown vaalisisällössä säännöllisesti toistuvina teemoina, sisältöinä ja taustalla välittyvinä viesteinä. Diskurssit ovat ohjelman tapa nähdä Donald Trump ja tätä kannattavat republikaanit politiikassa, republikaanien vaalivoiton seuraukset, demokratian tilanne vaalien alla ja sen jälkeen riippuen vaalien tuloksesta sekä maassa leviävän polarisaation vaikutus maan poliittiseen tilanteeseen. Nämä diskurssit

välittävät tietynlaista ajattelumallia edustavia viestejä Yhdysvaltain yhteiskunnallisesta tilanteesta. Vaikka kaikki diskurssit eivät niin selkeästi asetu tietylle puolelle maan poliittista kahtiajakoa, ovat ne ovat lähtökohtaisesti Yhdysvaltain liberaalien tai ainakin liberaalimpien kansanosien edustajien ajattelumaailman mukaisia jäsenyyksiä vallitsevasta tilanteesta. Huomionarvoista on, että kolme ensimmäistä päädiskurssia liittyvät toisiinsa tiukasti, mutta olen jaotellut ne erilleen, sillä ne koskevat tahoillaan hieman eri asioita ja ovat sen takia käsittelyn arvoisia omina diskursseinaan.

Tiivistettynä yllä mainitut diskurssit välittävät seuraavia viestejä. Ensinnäkin republikaanit Trumpin johdolla nähdään poliitikoiksi epäpätevinä ja heidän viestitään tekevänsä kaikkensa voittaakseen vaaleissa. Toiseksi Daily Shown Yhdysvaltain demokratiaa koskevan diskurssin välittämä viesti antaa ymmärtää, että Yhdysvaltain demokratian säilymisen kannalta olennaista on, että demokraatit voittavat vaalikamppailut Trumpin tukemia vuoden 2020 vaalien tulosten kieltäjiä vastaan käydyissä kamppailuissa. Kolmantena turvallisuusdiskurssi taas korostaa, että republikaanien voitto voi muodostaa myös turvallisuusuhkia Yhdysvaltain liberaalille kansanosalle ja näkyy etenkin esimerkkinä aborttioikeudesta kamppailtaessa. Neljäs polarisaation diskurssi ei kolmen aiemman diskurssin tavoin itsessään sisällä niin selkeää viestiä, vaan ennemminkin auttaa olemassaolollaan kertomaan, miten vaikea poliittisesti jakaantuneessa maassa on. Tästä huolimatta sekin välittää katsojille viestiä, kuinka polarisaatio vaikeuttaa poliittista päätöksentekoa Yhdysvalloissa ja edustaa ennemmin liberaalia näkemystä polarisaatiosta.

Diskurssit ja niiden taustalla olevat viestit välittyvät katsojalle sen mukaan, miten Daily Showssa on esitetty ja kehystetty tiettyjä tapahtumia, kenen ääni päästetään kuuluviin, mitä näkökulmia toistetaan ja minkä asioiden kohdalla vitsaillaan ja mitä asioita käsitellään tosissaan. Osa diskursseista välittyy epäsuorasti, mutta selkeästi huumorin lomassa, osan näkökulmista Noah taas sanoo monologeissaan suoraan. Diskursseja vahvistaa se, että Daily Shown kaltaiset satiiriohjelmat ovat lähtökohtaisesti osa maan liberaalin kansanosan kuluttamaa, mikä näkyy, tai tässä tapauksessa kuuluu yleisön reaktiossa ohjelman sisältöön. Löydöksiä selittää niin tutkijoiden esittämä affektiivisen polarisaation lisääntyminen kuin kehystysteorian mukainen mediakentän jakaantuminen Yhdysvalloissa. Samalla ohjelma kuitenkin itsessään asettuu lisäämään olemassa olevaa vastakkainasettelua ja jakaantumista ainakin liberaalien kansanosan ja äärimmäisten republikaaniryhmien välillä.

Donald Trumpin ja hänen suojattiansa täysi epäpätevyys poliittisiin johtotehtäviin näkyy ensimmäisenä ja kenties kaikkein vahvimpana diskurssina Daily Showssa, sillä Trumpia ja tämän republikaaniseuraajia käsitellään ohjelmassa usein. Entinen presidentti Trump on hyvin usein vitsien kohteena myös välivaaleja ja sen ehdokkaita käsittelevissä osuuksissa, vaikka osio ei suoraan käsitteleäkään Trumpia tai hän liittyisi aiheeseen hyvin ohuesti. Esimerkiksi pariin otteeseen Herschel Walkeria käsittelevät osuudet lähtevät käsitellystä aiheesta hieman sivuraiteille vitsailemaan Trumpin kustannuksella, kun entinen presidentti mainitaan monologissa. Näin käy, vaikkapa Noahin kertoessa Walkerin pelanneen amerikkalaista jalkapalloa Trumpin omistamassa joukkueessa ennen kuin kyseinen ammattiliiga ajautui konkurssiin. Tämän jälkeen Noah toteaa, ettei sen ole ihme, sillä kaikki mihin Trump koskee, kokee saman kohtalon. Noah jatkaa vitsailemalla, että Trump saisi varmaan taivaankin lyhyessä ajassa konkurssiin, mikäli hän sinne pääsisi. Tämän jälkeen ruudun vasempaan yläkulmaan heijastetaan kuva jumalasta panttilainaamossa ja Noah imitoi jumalaa kysyen ”Paljonko annat minulle taivaan porteista?”. (Daily Show 2022h.)

Vastaavalla tavalla Arizonan kuvernööriehdokka Kari Lakea esittelevässä osuudessa Daily Showssa näytetyssä uutislähetyksen pätkässä sanotaan Laken ottavan Trumpin välittämän viestin ja muokkaavan sen omakseen. Tämän jälkeen esitetään pätkä Lakesta puhujakorokkeella sanomassa ”voitte kutsua minua Trumpiksi mekossa”. Noah esittää olevansa todella järkyttynyt Laken tarjoamasta mielikuvasta Trumpista mekossa ja vie itse mielikuvaa pidemmälle vitsaillen Trumpin ulkoisella olemuksella yleisön huvittuneiden kohahdusten saattelemana. (Daily Show 2022n.)

Trumpin ja hänen epäpätevyytensä ja vuosien aikana esittämiensä absurdien kommenttien kohdalla vitsailu ei aina ole täysin suoraa. Kun Noah esittelee yleisölle Walkeria tälle aiheelle omistetussa osiossa, hän mainitsee Walkerin esittäneen varsin mielenkiintoisia keinoja koronaviruksen hoitoon ”Donald ”valkaisuaine” Trumpin” tavoin (Daily Show 2022h.). Tämä kyseinen lisänimi viittaa Trumpin vuoden 2020 huhtikuussa esittämään väitteeseen, että virusta voitaisiin hoitaa ruiskuttamalla keuhkoihin desinfiointiainetta (Huusko 2020.). Lisänimen mainintaa seuraa välittömästi videonpätkä, jossa Walker kertoo haastattelussa, että rakennusten auloihin voisi tehdä laitteita, jotka ruiskuttavat sisääntulijoihin kuivaa vesihöyryä, joka parantaisi kohteen koronaviruksesta. Kukaan ei kuitenkaan Walkerin mukaan halua puhua aiheesta. Kommentin jälkeen lähetys leikataan hämmästyneen näköiseen Noahiin, joka muun muassa pohtii, onkohan Walker kävellyt tietämättään autopesulan läpi. Tätä seuraa Noahin imitaatio Walkerista kertomassa kokemuksistaan autopesulasta. (Daily Show 2022h.)

Trump on itsekin usein Noahin imitaation kohteena. Noahin imitaatio Trumpista perustuu hänen puhetapaansa, käsilikkeisiinsä ja tunnettuihin, toistettuihin lausuntoihinsa. Iso osa Daily Shown huumorista perustuukin juuri vastaavalla tavalla tiettyjen pitkäaikaisten huumorin teemojen toistoon ja ymmärtämiseen, kuten myös laajaan Yhdysvaltain poliittisen kulttuurin tuntemukseen. Kuten tavallisissa uutisohjelmissa ei välttämättä selitetä täysin alusta lähtien esimerkiksi useana peräkkäisenä päivänä käsiteltyä uutistapahtumaa tai käsiteltävän tunnetun henkilön asemaa, on myös Daily Shown kaltaisten satiiriohjelmien tietynlaisena oletuksena riittävän laajat taustatiedot vitsien ymmärtämiseksi parhaalla mahdollisella tavalla. Toisaalta toistuvat huumorin teemat mahdollistavat sen, että jo teeman pari toistoa auttaa ymmärtämään kunkin vitsin periaatteet. Herschel Walkerin kohdalla toistuvaksi teemaksi vaalisyksyn aikana valikoitui esimerkiksi hänen useat lapsensa ja se, että hän ei heitä tunnustaisi. (Daily Show 2022o; Daily Show 2022p; Daily Show 2022ä,).

Trumpin kohdalla jatkuva huumorin teema on hänen tietämättömyytensä, joka näkyy esimerkiksi Noahin imitaatiossa vaalien jälkipyykkejä käsitelleessä jaksossa, jossa puhuttiin Trumpin mahdollisesta presidenttiehdokkuudesta. Jaksossa mainittiin, että Trump oli sosiaalisessa mediassa esittänyt, että hänen mielestään republikaanien presidenttiehdokkuutta miettinyt Virginian kuvernööri Glenn Youngkinin nimi kuulosti kiinalaiselta. Sosiaalisen median kommentti kuulosti Noahin mukaan siltä, että Trumpin puhelin olisi vahingossa automaattisesti korjannut nimen muotoon ”Young kin”, minkä jälkeen Noah imitoi Trumpia kutsumassa puhelintaan niin fiksuksi, kun tämä keksi huomata tämän. (Daily Show 2022y.)

Trumpia ja tämän seuraajia koskeva diskurssi edustaa selkeästi Yhdysvaltain liberaalien kansanosien ajattelumallien mukaista näkemystä maan entisestä presidentistä. Tämän diskurssin liberaali tausta on varsin selkeästi nähtävissä, sillä se esittää Trumpin niin huonossa valossa ja viestii tämän täydellistä sopimattomuudesta poliittiseen virkaan niin vahvasti, että republikaaneja kannattavan konservatiivisen kansanosan edustajan on vaikea nähdä jakavan Daily Shown Trump-diskurssin välittämää ajattelumallia. Toki on luonnollista olettaa, että Trumpia eivät pidä epäpätevänä ainoastaan liberaalimmat mutta myös osa konservatiivisista yhdysvaltalaisista. Trumpilla on kuitenkin niin vahva ote republikaanipuolueesta ja sen kannattajista, että vaikka tätä vastustavia republikaaneja ja konservatiiveja on, kuten Liz Cheney, he eivät ainakaan ole erityisen vahvasti näkyvillä konservatiivisesti ajattelevissa puolueen äänestäjissä, mistä kertoo jo Cheney'n kokema tappio paikallisvaaleissa kesällä 2022 (Daily Show 2022e,). Polarisaation myötä amerikkalaiset ovatkin jakautuneet yhä vahvemmin puolueisiin ideologian mukaisesti.

Toinen Daily Shown päädiskurssi Trumpin ja tämän seuraajien poliittisen pätemättömyyden lisäksi on se, millaisen uhan republikaanien mahdollinen murskavoitto Yhdysvaltain demokratialle voisi aiheuttaa. Diskurssi demokratian uhasta liittyy myös diskurssiin Trumpin ja tämän seuraajien poliittisesta pätemättömyydestä. Demokratian kokemaa uhkaa käsiteltiin Daily Showssa nimenomaan viikkoina ennen vaaleja, eikä demokratian uhkaa korostavaa viestiä ole jätetty yhtä paljon katsojan oman tulkinnan varaan kuin Trumpiin liittyvän huumorin kohdalla. Yksi vaikuttava tekijä tähän on vitsien sijaan esimerkiksi Obaman ja Bidenin varoittavien kommenttien esittäminen ilman naljailua, vaikka Noah hieman vitsailee Bidenin iällä tämän todettua tuntevansa demokratian kokemat uhat luissaan (Daily Show 2022t.). Obaman ja Bidenin kommenttien jälkeen Noah itsekin pohtii demokratian kokemaa uhkaa tavalla, joka tuotiin edellisessä alaluvussa esille.

Bidenin ja Obaman varoitusten lisäksi selkein viesti demokratian haavoittuvuudesta nousee Arizonan kuvernööriehdokkaan Kari Laken vaalivilppiväitteiden yhteydessä ja tämän linjatessa, ettei hän vahvistaisi vilpillistä vaalitulosta. Lakea käsittelevässä osiossa Noah näyttää sormillaan lainausmerkkejä puhuessaan Laken vaalin varastamista koskevista väitteistä ja kuinka Laken ja muiden vaalituloksen kieltäjien toiminta voi johtaa kriisiin Yhdysvalloissa. Lisäksi hän muistuttaa, ettei vallankaappaus onnistunut vuoden 2021 tammikuussa, koska monet tärkeässä asemassa olevat republikaanit eivät taipuneet vaatimuksiin. (Daily Show 2022n.) Noah siis sanoo ääneen uhan, mitä Laken lausuntojen kaltaiset kommentit saattavat aiheuttaa.

Sama ilmiö vaalituloksen kieltäjistä vaalien kannalta olennaisilla paikoilla nousi esille jo kesällä 2022, kun Daily Show käsitteli niin sanottujen maga-republikaanien halukkuutta sijoittua tärkeille vaalivirkailijapaikoille tulevia vaaleja varten. Tällöin Noah kuvaili tätä ilmiötä sanomalla, että kyseessä olisi sama, jos kuolema palkattaisiin hengenpelastajaksi. (Daily Show 2022a.) Demokratian kokeman uhan tema näkyy myös joidenkin konservatiivipuolen edustajien esittämässä ajattelussa, joka Daily Showssa tuodaan esille etenkin Herschel Walkerin esittämiä valheita käsiteltäessä. Ohjelmaan on leikattu pätkiä useista uutislähetyksistä, joissa puhuvat päät puolustelevat Walkeria ja yhdessä pätkässä eräs kommentaattori sanoo suoraan, ettei häntä kiinnosta Walkerin menneisyys, häntä kiinnostaa ainoastaan enemmistön saaminen senaattiin (Daily Show 2022i.). Daily Showssa siis poimitaan suoraan demokraattisen prosessin kannalta kaikkein huolestuttavimmat lausunnot vahvistamaan viestiä siitä, minkälaisia seurauksia republikaanien vaalivoitolla voi olla.

Daily Showssa korostetaan selkeästi tilanteen mahdollisia riskejä, sillä aiheen kohdalla vitsailtaessakin huumorin taustalla on synkempiä viitteitä. Tällainen on havaittavissa Noahin vitsaillessa Kari Lakea esitellessään, että nyt hänen täytyy kasvattaa Yhdysvaltain sisällissodan sotilaiden mallin mukainen poskiparta, koska arizonalainen paikallisjournalisti innostui liikaa Trumpin ideoista (Daily Show 2022n.). Itse vaali-iltana esitetyssä lähetyksessä myös suoraan vitsaillaan republikaanien vaalivilppilogiikalla, kun yksi ohjelman käsikirjoittajista, Michael Costa, esittää tekevänsä Trevor Noahille raporttia vaalikieltäjien päämajasta. Kesken sketsin Costa esittelee Noahille taulukkoa, jossa kiertää kehässä väitteet, joiden mukaan, mikäli kieltäjät häviävät vaalit, koska ne olivat varastetut ja ne varastettiin, koska he hävisivät. Vastaavalla tavalla, jos he voittivat, vaalit olivat reilut, koska he voittivat. (Daily Show 2022v.)

Demokratiadiskurssi liittyy Trump-diskurssiin siten, että republikaanit näyttäytyvät demokraattiseen virkaan sopimattomana itse demokraattisen prosessin kieltäessään. Tämän demokratian kriisin diskurssin, joka välittyy ohjelman republikaanien vaaliprosessia uhkaavista aikeista varottavista viesteistä, voi nähdä Trump-diskurssin tavoin kumpuavan syvällä Yhdysvaltain rakenteissa vaikuttavasta polarisaatiosta. Demokratiadiskurssin on kuitenkin vaikeampi nähdä olevan selkeästi liberaalia ajattelumaailmaa kuin Trump-diskurssin, sillä demokraattisen prosessin voi olettaa kuuluvan myös Yhdysvaltain konservatiivisen ajattelun perinteeseen. Trumpin aseman republikaanipuolueessa voi kuitenkin nähdä muuttaneen tilanteen tavalla, jota jo aiemmin sivuttiin.

Trump-diskurssin demokratiadiskurssista erottamisessa auttaa Faircloughn (1995b) ajatukset primäärisistä ja sekundaarisista diskursseista eli raportoinnin diskurssista ja itse raportoitavasta diskurssista. Tämä on hyvä tuoda esille, sillä nämä diskurssit ovat lähellä toisiaan ja ajoittain esiintyvät samassa yhteydessä ja jopa päällekkäin. Tärkein erottava tekijä on, että Trump-diskurssin kohdalla Daily Showssa primääriset ja sekundaariset diskurssit ovat selkeämmin erossa toisistaan, eikä ohjelma suuremmin vaivaudu pohjustamaan kontekstia, jossa Trump tai tämän seuraajat kommenttejaan esittävät. Esimerkiksi juuri Herschel Walkeria esitellessä Noah ei itse puhu paljoa, vaan sen sijaan ohjelmassa näytetään videopätkiä Walkerista puhumassa esimerkiksi evoluutiosta haastattelussa tai pätkiä häntä käsittelevistä uutislähetyksistä, eli tässä tapauksessa sekundaarista diskurssia. Primäärisenä diskurssina Noah lähinnä lisää väliin yksittäisiä kommentteja, joissa hän muun muassa mainitsee Walkerin vaikuttavan olevan Trumpin tavoin ylpeä omasta tietämättömyydestään tai Walkerin liioittelevan Trumpin tavoin omia saavutuksiaan. Tässä yhteydessä hän siis tulkitsee sekundaarista diskurssia eli esitettäviä uutispätkiä tietyllä tavalla katsojille osana primääristä diskurssiaan. (Daily Show 2022h.)

Sinänsä huomioitavaa on, että ohjelmassa esitetyt uutispätkät tietyllä tavalla ovat itsessään jo uutismedioiden omaa raportoinnin diskurssia alkuperäisestä sisällöstä, mutta luokittelen ne tässä tapauksessa molemmat osaksi sekundaarista diskurssia, sillä ne eroavat Daily Shown omasta sisällöstä ja liittyvät ohjelmassa yhdeksi ja samaksi raportoitavaksi diskurssiksi.

Trump-diskurssin kohdalla siis Daily Show antaa enemmän tilaa sekundaarisille diskursseille, eli esimerkiksi Trumpin ja tämän seuraajien omille puheille ikään kuin oletuksella, että näiden omat puheet tai muiden medioiden niitä koskevat raportit riittävät osoittamaan katsojille ehdokkaiden sopimattomuuden vastuullisiin poliittisiin virkoihin. Silloinkin, kun sekundaarinen diskurssi sekoittuu primääriin, eli Noah referoi tai kertoo puheillaan videopätkillä nähtyä sisältöä, keskittyy primääridiskurssin sisältö Trump-diskurssin yhteydessä enemmän esiteltäviin henkilöihin ja heidän mölähdyksiinsä sekä sitomaan ehdokkaat Trumpiin, vaikka Trump ei itse ole ehdolla. Tämä näkyy esimerkiksi Noahin päivitellessä Walkerista puhuessaan, kuinka Trump on muuttanut täysin sen, mitä tarkoittaa olla konservatiivi (Daily Show 2022h,), tai aikaisemmin kesällä republikaanien kisatessa keskenään ehdokkuudesta, jolloin Noah totesi, että ”esivaalit kertovat, onko republikaaninen puolue tulevaisuudessa hullujen Trumpia jumalan tavoin kannattavien ääriajattelijoiden puolue vai perinteisten Trumpia jumalan tavoin kannattavien konservatiivien puolue” (Daily Show 2022c,).

Demokratiadiskurssin kohdalla Daily Shown primääridiskurssissa sen sijaan tulkitaan paljon enemmän demokratian kannalta uhkaavaksi koettua sekundaarista diskurssia ja esitetään seurauksia, joita Yhdysvaltain yhteiskunnalle voi siitä seurata. Lisäksi primäärisen ja sekundaarisen diskurssin raja myös hälvenee enemmän kuin Trump-diskurssissa. Tämä näkyy vaikkapa ohjelman käsitellessä republikaanipuolueen aikeita asettaa Trump-henkisiä ihmisiä vaalivirkailijoiksi eri puolilla maata. Ennen aihetta koskevan uutispätkän esittämistä Noah pohjustaa videota kertomalla, kuinka epäonnistuneen kongressivaltausyrityksen jälkeen Trumpia seuraavat republikaanit ovat keksineet uuden tavan voittaa välivaalit saamatta eniten ääniä. Tämän jälkeen seuraa aihetta koskeva uutispätkä, eli sekundaarista diskurssia, jonka jälkeen palataan studioon, jossa Noah asettaa puheensa sanomalla ”tämä ei ole hyvä asia”. (Daily Show 2022a.) Vastaavaa laajaa sekundaarisen diskurssin tulkintaa osana ohjelman primääriä diskurssia on myös havaittavissa yhdessä Atlantassa kuvatussa jaksossa, jossa käsitellään Obaman ja Bidenin kommentteja, kuinka tärkeät välivaalit ovat demokratian kannalta. Parin kymmenen sekunnin Obamaa ja Bidenia koskevien pätkien jälkeen Noah puhuu melkein viisi minuuttia vaalien merkityksestä. Primäärinen, tapahtumista raportoiva diskurssi on siis huomattavan paljon suuremmissa roolissa kuin aiheesta raportoitava sekundaarinen

diskurssi ja siinä ohjelma pyrkii katsojille kertomaan, miksi aihe on huolestuttava. (Daily Show 2022t.)

Demokratia- ja Trump-diskursseja erottaa siis selkeästi se, kuinka paljon primääri ja sekundaaridiskurssit sekoittuvat ohjelmassa keskenään, eli kuinka aiheesta raportoidaan. Demokratiadiskurssin kohdalla ohjelma ottaa selkeästi enemmän kantaa ja tulkitsee uutisia ja tapahtumia, kun Trump-diskurssin kohdalla annetaan käsiteltävien henkilöiden puheille ja teoille eli sekundaariselle diskurssille enemmän tilaa. Demokratiadiskurssissa puhutaan myös paljon vaikeammin hahmotettavasta joukosta demokratiaa uhkaavia henkilöitä, kun Trump-diskurssissa käsitellään useammin yksittäisiä Trumpin seuraajia, kannattajia tai Trumpia itseään ja käsittely sidotaan selkeämmin Trumpiin. Näiden erojen takia koen tärkeänä erottaa Trump- ja demokratiadiskurssit omiksi diskursseikseen.

On tärkeää huomioida, että Trump- ja demokratiadiskurssit voivat olla myös päällekkäisiä, mikä ilmenee kenties parhaiten Kari Lakea käsiteltäessä. Yksittäisenä henkilönä ja Trumpin kannattajana Lake sidotaan Trumpiin kiinni, mutta samalla hän uhkaa omalla toiminnallaan myös demokraattista prosessia. Diskurssien sekoittuessa tällä tavalla selkein tapa erottaa diskurssien vaihtuminen on kenties ihan puhtaasti asiasisällön muuttumisen lisäksi myös tietynlainen vakavuus, joka välittyy ohjelmasta, kun siirrytään puhumasta mekossa esiintyvistä Trumpista sisällissotaan. (Daily Show 2022n.)

Diskurssit Trump-johtoisten republikaanien epäpätevämyydestä politiikkaan ja näiden aiheuttamasta uhasta demokratian toiminnalle täydentyvät vielä kolmannella diskurssilla, joka koskee republikaanien voiton aiheuttamaa turvallisuusriskiä. Sinänsä tämä turvallisuusdiskurssi sisältyy olennaisesti myös viesteihin Trump-republikaanien politiikkaan pätemättömyydestä ja etenkin näiden aiheuttamista riskeistä demokraattisen prosessin kannalta, sillä demokraattisen prosessin hylkääminen muuttaa kaikkien demokraattiseen prosessiin luottavien turvallisuusympäristöä. Turvallisuusdiskurssia onkin vaikea nähdä ilman selkeitä viittauksia kahteen muuhun edellä käsiteltyyn diskurssiin, mutta se on hyvä silti nostaa erikseen esille, koska se kertoo Yhdysvaltain syvemmän tason rakenteellisesta jakaantumisesta ja maan polarisaatiosta. Sitä ei myöskään pysty samalla tavalla erottamaan kahdesta yllä esitellystä diskurssista yhtä selkeästi esimerkiksi primääristen ja sekundaaristen diskurssien avulla, vaan se on ennemminkin tulkittavissa rivien välistä erillisinä asioina, joihin Trumpin ja tämän seuraajien voitto vaikuttaisi demokratian uhkien lisäksi.

Turvallisuusdiskurssilla viittaankin yksilöiden kokemaan henkilökohtaiseen turvallisuuteen valtiollisen turvallisuuden sijaan. Selkeimmin turvallisuusdiskurssi tulee Daily Showssa esiin erityisesti liittyen taistoon aborttioikeudesta Yhdysvalloissa ja siinä, minkälaisen muutoksen ehdoton aborttikielto voisi aiheuttaa naisten itsemääräämisoikeudessa. Aborttioikeus ei vaaleja käsitellessä osuuksissa itsessään ollut erityisen suuressa roolissa, se esiintyi muutamina mainintoina esimerkiksi Herschel Walkerin ja Mehmet Ozin sekä vaalien tuloksen käsittelyn yhteydessä (Daily Show 2022h; Daily Show 2022i; Daily Show 2022o; Daily Show 2022w,) mutta on osa kulttuurista jakoa ja kamppailua, jota Yhdysvaltain kansanosat käyvät keskenään. Tämä osa turvallisuusdiskurssista edustaa myös selkeästi liberaalia ajattelumallia. Konservatiivit eivät kuitenkaan Yhdysvalloissa lähtökohtaisesti suhtaudu aborttiin yhtä positiivisesti kuin liberaalit jos ollenkaan, joten turvallisuusdiskurssinkin voi nähdä kumpuavan ainakin enemmän liberaalista ajatusmaailmasta.

Daily Shown välittämässä viesteissä korostuu neljäntenä diskurssina ajatus polarisaatiosta Yhdysvalloissa. Oletus affektiivisen polarisaation olemassaolosta Yhdysvalloissa ja sen lisääntymisestä on olennainen osa koko tutkimusta ja tämä oletus vahvistuu polarisaation diskurssin hallitessa sitä, miten tietyt ilmiöt ohjelmassa suodattuvat katsojille. Daily Showssa tiedostetaan polarisaation hallitsevan Yhdysvaltain politiikkaa ja Noah esimerkiksi useampaan otteeseen eri uutisten yhteydessä toteaa polarisaation olevan pahalla tolalla maassa. Samaten Noah korostaa polarisaation demokratian toimimista vaikeuttavia tekijöitä. Atlantassa vieraillessaan hän muun muassa kysyi monologinsa aikana, kuinka yhdysvaltalaiset poliitikot kykenevät yhteistyöhön keskenään ensin haukuttuaan ja demonisoituaan toisiaan. (Daily Show 2022r.) Puoluerajat ylittävä yhteistyö nousee esille myös Noahin haastattelussa Atlantassa senaattoriehdokas Raphael Warnockia, kun Noah pyytää häntä kertomaan republikaanien kanssa työskentelystä (Daily Show 2022s.). Näin syvemmillä maan rakenteissa vaikuttava polarisaatio näkyy sosiaalisten tapahtumien eli siis yksittäisen ohjelman tasolla Daily Showssa, kun Noah tuo esille näkemystä polarisaatiosta demokratian toimintaa estävänä ilmiönä. Warnock saa samalla myös mahdollisuuden esiintyä poliittisena sillanrakentajana polarisoituneessa maassa.

Affektiivinen polarisaatio perustuu ideologisten erojen sijaan tunteenomaiseen kahtiajakoon. Kuten esimerkiksi Levendusky ja Stecula (2021) toivat esille, medialla on oma vaikutuksensa kahtiajaon edistämässä ja Daily Show polarisaation haitallisen vaikutuksen korostamisesta huolimatta myös itse edistää nimenomaan tunteisiin perustuvaa polarisaatiota Yhdysvalloissa. Jatkuva Trumpin johtamien republikaanien naurunalaisena esittäminen, kuten myös

salaliittoteorioita jakavien äärirepublikaaniäänestäjien kohdalla vitsailu viestii kaaoksesta ja vaaroista, jotka voivat Yhdysvaltoja uhata näiden voittaessa vaalit, mutta se voi myös kärjistää liberaalien katsojien mielikuvia konservatiivisista yhdysvaltalaisista. Etenkään, jos heillä ei ole paljon kontakteja niin sanotusti toiseen puoleen, eivätkä ohjelmassa luodut mielikuvat varmasti myöskään lisää tätä halukkuutta. Vaalien alla republikaaniedustajat eivät Daily Showssa myöskään saaneet samanlaista mahdollisuutta puhua ja esiintyä haastattelutilanteessa, kuten vaikka Raphael Warnock ja Stacey Abrams (Daily Show 2022q; Daily Show 2022s.). Tähän painotukseen tosin vaikuttaa Trumpin laaja valta-asema republikaanipuolueessa ennen vaaleja, mikä tarkoitti Trumpia vastustaneiden republikaanien vaikenemista tai tappioita, kuten häntä äänekkäästi vastustaneen Liz Cheney'n kohdalla (Daily Show 2022e.).

Polarisaation diskurssi lienee ainoa edellä käsitellyistä diskursseista, jonka ei voi ainakaan suoraan nähdä nivoutuvan liberaaliin maailmankatsomukseen. Daily Showssa polarisaatio nähdään ylipäättään negatiivisena ilmiönä, joka estää normaalin poliittisen toiminnan. Toisaalta vaikka polarisaatiodiskurssi on ohjelmassa ilmiön vastaista, se myös paradoksaalisesti lisää itsessään polarisaatiota esittämällä oletettavasti liberaalille yleisölle republikaanit ja heidän äänestäjensä negatiivisessa valossa.

Faircloughn kriittisen diskurssianalyysin mukaan Daily Showssa esitetyt sisällöt, eli sosiaaliset tapahtumat, muotoutuvat muotoonsa ohjelmaan sopivien sosiaalisten käytänteiden avulla. Sosiaaliset rakenteet vaikuttavat siihen, millaisia sosiaalisia keinoja hyödynnetään sosiaalisten tapahtumien muodostuksessa ja siihen, millaiseen muotoon lopullinen sisältö muotoutuu. Yksi sosiaalinen käytäntö on yllä käsitelty diskurssi, eli tapa jäsentää maailmaa tietyn ajattelumallin mukaisesti. Diskurssit muokkaavat omien perusteidensa pohjalta lopullista sisältöä ja Daily Shown vaalisyksynä esitetyt diskurssit ovat hyvin vahvasti liberaaliin ajatusmaailmaan pohjautuvia. Esiteltyjen diskurssien värittäessä vaaleja Daily Shown sisällöissä tavalla, joka esittää republikaanit ja Trumpin hyvin negatiivisessa valossa, voi välitettyjen viestien uskoa vaikuttavan katsojiin ainakin jollain tasolla. Jotta voidaan parhaiten ymmärtää, kuinka ohjelma vakuuttaa katsojia siinä esitetyistä diskursseista, on kuitenkin olennaista huomioida diskurssien lisäksi loputkin sosiaalisten käytänteiden semioottiset muodot eli Daily Shown genre ja etenkin sen juontaja Trevor Noahin esitystyyli.

5.2.1 Ohjelman genret ja tyylit

Fairclough (2013) mainitsee genren olevan tietty tapa toimia tietyssä yhteydessä, mikä Daily Shown tapauksessa on nähtävissä satiirisiin komediaohjelmiin kuuluvina käyttäytymis- ja sisältömalleina. Yhteiskunnallisen satiirin genre onkin yksi suuri tekijä siihen, että Daily Shown yhteiskunnallinen kritiikki esitetään epäsuorasti huumorin lomassa. Arvostelu esitetään usein jonkin naurettavan oloisen näkökulman tai vitsien kautta, mutta esitetty mielipide välittyy samoin kuin ilman huumorin verhoakin. Sosiaalinen tapahtuma muokkautuu siis satiirin sosiaalisten käytänteiden muodon mukaiseksi. Kuten Baym (2005) aiemmin mainitsikin, yhteiskunnalliset satiirit voivat jossain tapauksessa tehdä journalistien työn itse journalisteja paremmin. Satiirin genren lomassa on paljon helpompi nauraa suoraan huvittaville tapahtumille ja kommenteille, kuten esimerkiksi Noah teki Herschel Walkerin kohdalla tämän puhuessa koronaviruksesta parantavasta kuivasta vesihöyrystä (Daily Show 2022h.). Samoin Noah pystyy suoraan osoittamaan Walkerin epäloogisuuksia, kun tämä kertoo, ettei siinä ole mitään hävettävää, että on maksanut toiselle abortin tekemisestä. Noah sanoo olevansa asiasta samaa mieltä, ellei Walker itse olisi hyvin vahvasti aborttia vastaan. (Daily Show 2022i.) Tätä suoraa kannanottoa ei satiirin genre estä, toisin kuin perinteisessä journalismissa.

Eroa esimerkiksi perinteiseen uutislähetysten genreen tekee myös satiirin genreen usein kuuluva studioyleisö, joka löytyy myös Daily Shown lähetyksistä. Aborttioikeuden käsittely vaalitulosten yhteydessä toimii hyvänä esimerkkinä, kuinka Daily Shown paikalla oleva studioyleisö osaltaan vaikuttaa ohjelmassa välitettyihin viesteihin. Faircloughin diskurssianalyysia käsitelleessä luvussa sivuttiin tämän teosta ”Kuinka media puhuu” (1995a), jossa Fairclough kertoo, kuinka Oprah Winfreyn ohjelmassa haastateltavan asiantuntijan uskottavuutta luotiin muun muassa kuvaamalla kuuntelevaa, tavallisista ihmisistä koostuvaa yleisöä tämän puhuessa. Tämän avulla myös katsojille välittyy mielikuva siitä, että heidänkin kannattaa kuunnella asiantuntijaa. (Fairclough 1995a, 139–141.) Hieman samalla tavalla Trevor Noahille ja muille käsikirjoittajille naurava ja hurraava Daily Shown studioyleisö vahvistaa ohjelmassa välitettyä viestiä; mikä on hauskaa tai naurettavaa politiikassa ja poliitikkojen toiminnassa ja mitkä päätökset tai tapahtumat ovat aplodien arvoisia, kuten vaikka aborttioikeuden puolesta äänestämiseksi hurrattaessa. Kun yleisö nauraa Noahin vitseille, joissa pilailtaan vaikkapa Trumpin kustannuksella, voi se vahvistaa myös etänä katsovan mielikuvaa vitsin hauskuudesta ja Trumpin toiminnan naurettavuudesta.

Suuri merkitys esitetyn diskurssien sisältöön ja siihen, kuinka yleisö sen ymmärtää, on genren lisäksi myös juontaja Trevor Noahin esitystyylillä. Noah on pohjimmiltaan stand-up-koomikko, joten se, miten hän käsikirjoitetun tekstin teleprompterista lukee, vaikuttaa osin siihen, kuinka hauskaksi yleisö ja katsojat ohjelman sisällön kokevat. Tai kuinka tosissaan katsojan tulisi ohjelmassa käsitellyt ihmiset ottaa. Monologien aikana Noah esittää sisällön osin sekä jäykemmin uutislukijan tavoin että myös stand up -koomikon tavoin rennommin kommentoiden ja vitsaillen, vaikka on turvallista olettaa koko ohjelman sisällön olevan käsikirjoitettua. Vapaampi kommentointi tekeekin ulkoisesti pesäeroa perinteiseen uutisohjelmaan ja samoin mahdollistaa myös suoran kritiikin kommentoinnin lomassa, mitä perinteisissä uutisohjelmissa ei pystytä tekemään.

Noahin monologeissa esiintyy usein luetteloita, joissa pari ensimmäistä kohtaa ovat totisia tai totisempia, mutta kolmas on vitsi, liioittelua tai ironiaa. Tämä liittyy niin Noahin esitystyyliin kuin myös satiiriin huumorin genrenä. Esimerkki tällaisista listoista on nähtävissä, kun Noah esittelee Arizonan kuvernööriksi pyrkivää Kari Lakea sekä hänen arvojaan ja nousuaan. Osiossa Noah kertoo, kuinka Lake voitti valtavirtaan kuuluvan republikaanipoliitikon esivaaleissa, kuinka Trump on antanut hänelle julkista kannatusta ja että hän haluaa välttämättä sanoa ”hyvää joulua” jopa heinäkuussa. Hyvän joulun toivottaminen viittaa arvokonservatiivisten turhautumiseen ”hyvien lomien” toivottamisesta joulun alla, pelkän kristillisen jouluntoivotuksen sijaan. Vitsailu tässä aiheessa tarjoaa Noahille mahdollisuuden kertoa Laken vahvasta arvokonservatiivisesta ajattelusta. Luetteloissa kahden ensimmäisen maininnan kohdalla Noah puhuu monotonisemmin, kun taas listan kolmannessa osassa hänen äänenpainonsa muuttuu kireämmäksi, mikä parodioi konservatiivien turhautumista siitä, että heistä tuntuu siltä, etteivät he saa toivottaa enää hyvää joulua. Tunteen tuominen listauksen viimeiseen kohtaan antaa yleisön ymmärtää, ettei Noah ole siinä kohdassa tosissaan ja yleisö myös nauraa jutulle, mikä taas omalta vahvistaa muiden katsojien käsitystä vitsistä. (Daily Show 2022n.)

Noahin tekemät imitaatiot sopivat myös stand up -koomikon esitystyylisiin, sillä ne ovat karikatyyreja todellisista henkilöistä ja tekevät yleensä kohteistaan tavallista naurettavampia. Samaten Noahin vierellä vaihtuvat pienet kuvat ovat huvittavia ja tarkoituksellisen huonoja, kuten aiemmin mainittu päälle liimatun näköinen kuva jumalasta panttilainaamossa, mikä vahvistaa naurettavaa mielikuvaa Trumpista taitamattomana liikemiehenä (Daily Show 2022h,).

Huumorin lisäksi Noahin vakavampi esitystyylillä auttaa viestimään, milloin tietyt aiheet ja diskurssit on katsojilla syytä ottaa vakavammin. Demokratian uhan diskurssin tärkeys esimerkiksi korostuu Daily Showssa myös pelkän vakavan viestin lisäksi tyyliä, jolla viesti välitetään. Vitseistä huolimatta Noahin puhuessa demokraattisen prosessin mahdollisesta epäonnistumisesta hän esiintyy paljon vakavammin, tyyliä, joka ei niinkään vastaa huumoriohjelman genreä, vaan on lähempänä poliittisen asiaohjelman tai jopa poliitikon retoriikkaa, etenkin hänen puhuessaan paikan päällä yleisölle Atlantassa (Daily Show 2022t.) Vakava tyyli viestii katsojalle, että vaikka välillä huvittavasti esiintyvä Trump vaikuttaisi harmittomalta, voivat uhat olla paljon suurempia, mikäli republikaanien voitto johtaa demokratian rapautumiseen.

5.2.2 Daily Shown kehukset

Polarisaatiota, Trumpia ja republikaaneja koskevien Daily Shown diskurssien muodostusta ja sisältöä auttaa selittämään kehystyksen teoria. Entmanin kehysteorian mukaan kehystyksessä valitaan tiettyjä puolia koetusta maailmasta ja esitetään ne tiettyä maailmankatsomusta tukevalla tavalla. Daily Shown vaaliuutisoinnissa tämä näkyy republikaanien kyseenalaista toimintaa tai kommentteja koskevien uutisten valinnassa, jotka sitten esitetään tavalla, joka tekee heidän toiminnastaan naurunalaista. Vaikka ohjelmassa esitetyt viestit kertovat republikaanien toimien aiheuttamista uhista, tekee heidän kohdallaan vitsailu uhkien olemassaolosta absurdia ja hieman epätodellista. Toisaalta kun Daily Show viestii uhista, joita republikaanien voitto voisi tarkoittaa, on sävy selkeästi vakava ja ohjelmaan valitaan sellaisia otoksia, joissa republikaanien tavoitteita ja uhkaavilta vaikuttavia kommentteja esitetään suoraan poliittisen jargonin sijaan.

Entmanin mukaan kehys näkyy viestintäprosessin neljässä eri osassa; kehystäjän omassa arvomaailmassa ja valinnoissa, itse teksteissä, viestin vastaanottajan tulkinnoissa ja laajemmassa yhteiskunnassa vallitsevassa kulttuurissa. Daily Show pohjautuu satiiriohjelmaksi Yhdysvaltain liberaaliin arvopohjaan, mikä todennäköisesti tiedostamattakin kehystää tekstin tietystä näkökulmasta. Huumori tuo oman mielikuvaa muokkaavan lisänsä tekstiin ja todennäköisesti liberaalit katsojat tulkitsevat ohjelman sisällön omista näkökulmistaan ja ennako-oletustensa pohjalta, jotka todennäköisemmin eivät ole republikaanien kannalta kovin positiiviset. Kun tähän yhdistetään laaja Trumpin vastaisuus Yhdysvaltain poliittisessa

ilmapiirissä ja lähimuistissa oleva vallankaappausyritys, niin katsojat todennäköisesti tulkitsevat lähetetyt viestit hyvin liberaalisti kehystettynä.

Tietynlainen kehystys ja polarisaation vaikutus näkyvät Daily Showssa, kun verrataan kuinka republikaanipuolueen edustajia ja äänestäjiä käsitellään verrattuna demokraattipuolueen edustajiin ja äänestäjiin. Toisin kuin republikaaniedustajien kohdalla, demokraattipuolueen edustajia ei aseteta yhtä selkeästi tai usein naurunalaiseksi. Toki iso tekijä erilaiseen käsittelyyn puolueiden välillä on republikaanipuolueen edustajien tai Trumpin omat kommentit tai käytös, joiden kustannuksella Noah ja Daily Show vitsailevat. Demokraatit tuskin ovat kaatamassa vaalitulosta, joten ohjelman tekijät eivät samalla tavalla näe demokraatteja satiirisen kritiikin kohteena kuin republikaaneja. Demokraattipoliitikot saavat myös osakseen vitsailua, mutta vitsailu on erilaista verrattuna republikaaneihin. John Fettermanin voitettua senaattorinvaalinsa Trevor Noah esimerkiksi toteaa tämän olevan niin iso, että hän kykenee nostamaan yksin velkakattoa (Daily Show 2022w.). Noah myös imitoi entistä demokraattipresidenttiä Obamaa tämän pilaillessa kampanjapuheessaan vaalien alla Herschel Walkerin valehtelun kustannuksella, mutta Noah tekee tämän hyväntahtoisesti ja se esittää Obaman paljon positiivisemmassa valossa kuin esimerkiksi Noahin imitaatio Donald Trumpista. Imitaation ohessa Noah myös vitsailee samalla niin Walkerin kuin Joe Bideninkin kustannuksella. (Daily Show 2022p.)

Biden onkin selkein demokraattiedustaja, jonka kohdalla Daily Showssa vitsaillaan useaan otteeseen. Tämä on ymmärrettävää jo siksi, että Biden on presidenttinä ohjelman teon aikaan ja satiiriin kuuluu vallanpitäjien kritisointi ruohonjuuritasolta. Vitsailu kohdistuu Bidenin kohdalla erityisesti tämän ikään Yhdysvaltojen vanhimpana presidenttinä ja huumorin voidaan nähdä kritisoivan noin 80-vuotiaan miehen toimimista maan vaikutusvaltaisimmassa tehtävässä. Etenkin, kun ottaa huomioon ohjelman kohtuullisen nuoren, liberaalin yleisön, joiden voi olettaa ajavan muun muassa nuorten ja vähemmistöjen oikeuksia. Mielikuva, johon ikääntynyt valkoinen mies ei välttämättä Yhdysvalloissa parhaiten istu. Esimerkkejä Bidenin kohdalla vitsailusta ovat esimerkiksi aiemmin mainittu Bidenin toteamus siitä, että hän tuntee luissaan demokratian olevan vaarassa, kuten myös pilailu Bidenin epäselvän puheen ja möläytysten taustalla. (Daily Show 2022t.)

Republikaanipoliitikkoihin verrattuna demokraatteja kuitenkin käsitellään neutraalimmin. Esimerkiksi Fettermanin viranhoitokyvykkyyksien kohdalla Noah analysoi syvemmin tämän kykyä tehdä töitä Fettermanin lyttämisen sijaan ja vaalien alla Atlantassa hän haastattelee

kahta ehdolla olevaa demokraattipoliitikkoa Raphael Warnockia ja SatceyAdamsia. Molemmat saavat haastattelussa kertoa rauhassa näkemyksiään ja muutenkin haastattelu muistuttaa enemmän tavallista poliitikon haastattelua, eikä Noah haastattelijana vedä tilaisuutta erityisen koomiseksi. Yleisökin taputtaa vaalihaastattelun tavoin poliitikkojen kommenteille ja näkemyksille. Sekä Rahpael Warnock ja Stacy Adams suoriutuivat haastatteluista hyvin ja esiintyivät positiivisessa valossa, mikä antoi heille näkyvyyttä vaaleja edeltävällä viikolla. (Daily Show 2022q; Daily Show 2022s.)

Yksikään republikaani ei samanlaista mahdollisuutta vaalien alla saanut. Kuten mainittua ainoa vakavammin republikaaniedustajista tehty haastattelu koski republikaanikongressiedustajan näkemyksiä sisällissodan uhasta (Daily Show 2022m.). Demokraattipoliitikot kehystettiin vaalisyksynä Daily Showssa vastuullisina poliitikkoina, jotka saavat rauhassa esittää näkemyksiään ja jotka puolustavat liberaalin kansanosan oikeuksia sekopäisiä republikaaneja vastaan, jotka vaikuttavat kieltävät vaalit ja pelottelevat äänestäjiä alakoulussa esitettävällä pornografialla. Toisaalta Daily Show perustaa väitteitään republikaanien oikeasti esittämiin kommentteihin, joita ohjelmassa näytetään. Näin ohjelmassa ei valehdella republikaanipuolueen edustajien ja trumpilaisten käytöksestä, se vain esitetään mahdollisimman huonona. Tällaiset negatiiviset mielikuvat voivat kuitenkin vaikuttaa affektiivisen polarisaation lisääntymiseen, kun ottaa huomioon Nain ja Maierin (2023) tutkimuksen, jonka mukaan osapuolen toisiinsa kohdistamat negatiiviset vaalikampanjat voivat lisätä äänestäjien affektiivista polarisaatiota, eli vihaa ei-omaa puoluetta ja sen edustajia kohtaan, mikäli kampanja kohdistuu äänestäjän itsensä kannattamaan henkilön ja äänestäjä kokee viestin negatiivisena (Nai ja Maier 2023, 5259.).

Yhtä negatiivisesti republikaanien kannalta Daily Show kehystää myös otokset, joissa esiintyy republikaani- ja demokraattiäänestäjiä. Suurin huomio ohjelmassa keskittyy republikaanien tunnettuihin nimiin ja korkean tason poliitikoihin, mutta etenkin Jordan Klepperin osuuksissa tämän jalkautuessa kampanjatilaisuuksiin päästään kuulemaan useampia republikaaniäänestäjiä. Yleensä tilaisuudet, joissa Klepper vieraillee, koostuvat pääosin Trumpin ja tämän ideologian vannoutuneista kannattajista. Myös salaliittoteoreetikot ovat osioissa tiuhaan äänessä. Televisiossa esitettäviin osioihin myös selkeästi valitaan huvittavimmat ja epäloogisempia kommentteja antaneet haastateltavat, jotka kertovat Klepperille muun muassa salaliittoteorioita World Trade Centerin terrori-iskuista. Selkeästi kummallisempien, ajattelemattomampien ja huvittavimpien haastateltavien valinta osuuksiin kehystää republikaaniäänestäjät, tai ainakin Trumpille uskolliset republikaanit kummalliseksi

ja typeräksi joukkioksi, jotka uskovat salaliittoihin, eivätkä hyväksy vaalituloksia. He eivät myöskään suostu rakentaviin keskusteluihin Klepperin kanssa aiheista, joista ovat tämän kanssa eri mieltä. (Daily Show 2022d; Daily Show 2022k; Daily Show 2022m.) Kun osuudet kehystetään huvittavuuden maksimoimiseksi ja mukaan valitaan pöyristyttävimmät pätkät, voi katsoja helposti uskoa republikaanien olevan laajemminkin sellaisia, etenkin jos heillä ei ole mitään yhteyksiä republikaaniäänestäjiin. Tosin on enemmän kuin todennäköistä, että yleensä Daily Shown katsojat tuntevat sentään jonkun republikaaneja äänestävän, joka ei ehkä kuulu puolueen ääri laidan kannattajiin.

Haastattelutilanteissa Klepper on myös äänestäjiin verrattuna valta-asemassa, kuten Fairclough tuo esille, sillä haastattelijana hän pystyy päättämään keskusteltavat aiheet ja valitsemaan tietyt osiot haastatteluista niiden kokonaan esittämisen sijaan (Fairclough 1995a, 22–23,). Klepper voi ohjata keskustelua haluamaansa suuntaan sekä osoittaa haastatteluihin tottumattomien republikaaniäänestäjien epäloogisuuden huvittavin lopputuloksin. Lisäksi Daily Show voi leikata pätkät tavalla, joka lisää katsojien mielikuvaa haastateltavien typeryydestä. Huomionarvoista kuitenkin on, että hyvin usein Klepperin ei itse tarvitse ohjata keskustelua huvittaville sivuraiteille tai kaivaa oudoksi koettavia mielipiteitä, sillä usein republikaaniäänestäjät itse tarjoavat kaikkein villeimmät kommentit keskusteluun pyytämättä. Klepper yleensä kuitenkin vain lisää keskustelun kierroksia Trumpin kannattajien sanottua jotain huvittavaa ja epäloogista, minkä myötä haastateltavat näyttävät ohjelmassa entistä huvittavampina.

Klepperin tavoin myös Trevor Noah muutamissa vaaleja käsittelevissä haastatteluissa, kuten demokraattien senaattoriehdokkaan Raphael Warnockin haastattelussa Atlantassa (Daily Show 2022s,), kykenee haastattelijana ohjaamaan keskustelua tiettyyn suuntaan ja tarjota haastateltavalle mahdollisuus puhua tälle tärkeistä aiheista rauhassa. Tällaista mahdollisuutta ehdokkaat tuskin saavat kiivaissa vaaliväittelyissä tai tiukoissa vaalihaastatteluissa, jossa vastaehdokkaat ja moderaattorit haastavat ehdokkaita, mitä Noah ei tee.

Demokraatiäänestäjiä esiintyy Daily Showssa republikaaniäänestäjiä vähemmän, mikäli oletettavasti demokraatteja äänestävää studioyleisöä ei lasketa. Yhdessä Atlantasta järjestettyjen ohjelmien monologin loppupuolella Noah puhuu äänestysmahdollisuuksista ja republikaanien halusta rajoittaa äänestysmahdollisuuksia Georgian osavaltiossa, minkä jälkeen näytetään pari pätkää uutislähetyksistä, joissa kaksi äänestäjää kertoo halukkuudestaan ja sinnikkyydestään äänestää vaikeuksista huolimatta, mikä saa Daily Shown yleisöltä raikuvat

aplodit (Daily Show 2022p). Haastateltavia ei voi varmasti yhdistää demokraatteihin, mutta ohjelman kertoessa republikaanivirkailijoiden halukkuudesta estää äänestämistä ja reilun vaalituloksen toteutumista, on sinnikkäästi kansalaisoikeuttaan harjoittavia äänestäjiä vaikeampi yhdistää mielikuvana republikaaneihin. Näin Daily Show kehystää sisältönsä siten, että se esittää republikaaniäänestäjät typerinä vaalituloksen kieltäjinä ja demokraattiäänestäjät urheina demokratian puolustajina. Sitä, kuinka todesta esimerkiksi Daily Showta katsovat liberaalit ottavat ohjelmassa esitetyt republikaaniäänestäjät ja kuinka vahvasti ohjelma muuttaa katsojien mielikuvaa republikaaniäänestäjistä on mahdoton arvioida, mutta tuskin heidän mielikuvansa republikaaniäänestäjistä ohjelman myötä paranee.

Entmanin kehystyksen teorian valossa Daily Showssa esiintyvät diskurssit on kehystetty niin vahvasti liberaaliin ajattelumalliin pohjautuen ja demokraattien etujen mukaisesti, että jos Daily Show olisi perinteinen mediatalo, voisi tällöin ohjelmassa vaaleja käsittelevien osuuksien kohdalla puhua painotuksen sijaan jo puolueellisesta uutisoinnista. Käsittelyissä valitaan yleensä kulmia, jotka tukevat liberaalia maailmankuvaa ja ne esitetään tavalla, joka näyttää demokraatit positiivisessa ja republikaanit negatiivisessa valossa. Kuten kuitenkin jo aiemmin todettiin, ei Daily Shown satiiriohjelmana tarvitse sitoutua samoihin periaatteisiin tai objektiiviseen uutisointiin, kuin perinteistä journalismia edustavilla medioilla.

Puolueellisen painotuksen myötä Entmanin ja Usherin (2018) päivittyneellä mediakartalla voisi nähdä Daily Shown osana ideologista mediaa. Selkeä liberaalien ja demokraattien tukeminen vaalien alla viittaisi siihen, että ainakin vaaliosuudet kuuluvat selkeästi ideologisiin sisältöihin. Luokitusta mietittäessä on kuitenkin aiheellista ottaa huomioon syvällä oleva polarisaation tilanne Yhdysvalloissa, kuten myös vain vajaa kaksi vuotta ennen vaaleja tapahtunut Trumpien kannattajien tammikuussa 2021 tekemä kongressitalon valtaus, jonka tavoitteena oli kääntää presidentinvaalien tulos. Pelko mahdollisesta vaalituloksen kieltämisen toistumisesta ja maltillisempien konservatiivien vaiettua äänekkäiden Trumpin kannattajien hallitessa republikaanipuoluetta saattoi ennen välivaaleja ajaa myös selkeämmin keskellä olleita henkilöitä ja median edustajia demokraattien kannalle. Näin ollen Daily Shown voisi nähdä olevan myös demokratian puolella sitä uhkaavien tahojen sijaan, vaikka genren liberaali tausta onkin oleellista ottaa huomioon. Daily Shown näkeminen suoraan samanlaisena muiden ideologisten medioiden kanssa ei myöskään välttämättä ole täysin aiheellista, sillä satiiriohjelmaa eivät sido samat periaatteet, jotka sitovat perinteiseen journalismiin pyrkiviä medioita. Lisäksi satiirin perinne pohjaa ruohonjuuritason kritiikkiin vallanpitäjiä kohtaan ja varoittelun Trumpin halukkuudesta kieltää vaalitulos ja republikaanien äänestämistä

vaikeuttavista toimista voi hyvin nähdä tavallisten kansalaisten tukemisena valtaa haluavaa eliittiä vastaan.

Jossain määrin Daily Shown voisi Yhdysvaltain uudella mediakentällä myös nähdä kuuluvan kontrolloimattomiin toimijoihin. Se kuitenkin Entmanin ja Usherin määritelmän mukaan toimii valtavirtamedian perinteisten ohjeiston ulkopuolella, koska vaikka sillä on uusi merkittävä rooli poliittisen diskurssin kentällä Yhdysvalloissa, oikoo se tuotannossaan journalistisia periaatteita. Ohjelmassahan itsekin myönnetään tehtävän ”vale uutisia”, vaikka tässä tapauksessa vale uutiset voi tulkita tarkoittavan eri asiaa kuin Entmanin ja Usherin viittaamat, tarkoituksellisesti väärää tietoa levittävät vale uutiset. Daily Show ei kuitenkaan esitä väärää tietoa totuutena, vaan esittää uutiset humoristisessa valossa. Toki vitsien lomassa saatetaan esittää joitain asioita, jotka eivät ole totuuksia, mutta ne yleensä esitetään tavalla, joista katsojan voi olettaa ymmärtää olevan vitsejä eikä tosissaan otettavia.

Daily Showta ei pitäisi kuitenkaan nähdä samankaltaisena kontrolloimattomana toimijana, kuin muut vale uutisten levittäjät, botit tai hakkerit, sillä Daily Show ei omalla toiminnallaan tarkoituksellisesti riko tai sekoita poliittista prosessia tai diskurssia. Ruohonjuuritasolta tulevalle eliittien kritiikillään sen voisi ennemminkin nähdä median perinteisessä vallan vahtikoira -roolissa, jossa se ottaa huumorin lomassa kantaa yhteiskunnassa nähtyihin epäkohtiin.

5.2.3 Diskurssianalyysi ja tutkimuskysymykset

Tutkimuskysymysten kannalta Faircloughn kriittisen diskurssianalyysin tulokset kertovat ensinnäkin laajasti Yhdysvalloissa vaikuttavasta polarisaatiosta. Daily Shown sisällöissä puhutaan suoraan niin polarisaation olemassaolosta ja jopa sisällissodan mahdollisuudesta, kuin sen demokraattista prosessia vaikeuttavasta vaikutuksestakin. Maata jakavan polarisaation myötä Daily Show sijoittuu sanomassaan liberaali-konservatiivijaon liberaalille puolelle, eli puolueiden ideologisen jakautumisen myötä demokraattien puolelle puolueettomana olemisen sijaan. Affektiivista, eli tunneperäistä polarisaatiota lisää myös Daily Shown sisältö, joka kuvaa republikaanit typerinä ja röyhkeinä vallankaappaajina, jotka vastustavat aborttioikeutta. Vaalien alla taas republikaanipuolueen naurettavuutta ja vaarallisuutta demokratian kannalta korostetaan kiihtyvästi. Daily Shown luomat mielikuvat voivatkin olla omiaan kasvattamaan liberaalin yleisön epämiellyttävää tunnetta konservatiiveja kohtaan. Tämä naurettavuuden ja

vaarallisuuden narratiivin kiihdytys viittaa hieman Hernandezin ym. (2021) huomioon, jonka mukaan affektiivinen polarisaatio on korkeimmillaan heti vaalien jälkeen ja vähenee tämän jälkeen hiljalleen. Yhtenä syynä tähän affektiivisen polarisaation korkeaan tasoon on ideologisten erojen esiin tuleminen ja tämä ideologinen jakaantuminen lisää myös tunteenomaista jakautumista (Hernandez ym. 2021, 8.) Daily Shown vaaliviestinnän lisääntyminen vaalien lähestyessä voi tuoda esille myös pääosin liberaalissa yleisössä heidän erojaan konservatiiviseen kansanosaan ja republikaaneihin ja lisätä näin myös affektiivista polarisaatiota maassa.

Polarisaation näkyminen Daily Showssa vastaa myös toiseen tutkimuskysymykseen republikaanipuolueen kannattajista luodusta mielikuvasta verrattuna demokraattien äänestäjiin. Kuten yllä jo käsiteltiin, republikaaniäänestäjät kehystetään ohjelmassa typerinä kansalaisina, joiden kanssa rakentavan keskustelun käyminen on vaikeaa. Demokraattien tai liberaaliäänestäjiä ei ohjelmassa suoranaisesti esiinny. Polarisaation yhteiskuntaa jakavan vaikutuksen mukaisesti Daily Show keskittyy toisen puolen kustannuksella nauramiseen. Toki sanattomana viestinä käy selväksi, että katsojat koostuvat pitkälti liberaaleista ja todennäköisesti demokraatteja äänestävistä, joten itsensä kaltaisten henkilöiden esittely katsojille ei ole tarpeen.

Tutkimuksen yksi kysymyksistä pohti, esitettiinkö Daily Showssa vaalien alla tiettyyn toimintaan kannustavia viestejä. Kriittisen diskurssianalyysin pohjalta voi sanoa, että esitettiin. Vaalisyksynä tuotiin esille mahdollisia uhkia, joita Trumpin johtamat republikaanit voisivat aiheuttaa Yhdysvaltain demokralialle. Kaikista Trumpia ja tämän seuraajia käsittelevistä vitseistä huolimatta nimenomaan demokraattisen prosessin rapautuminen otettiin ohjelmassa vakavasti ja sitä korostettiin kiihtyvästi vaalien lähestyessä aina siihen asti, kunnes vaalitulokset olivat selvinneet. Samalla tuotiin esille republikaanien uhkaavia lausumia vaalituloksen vahvistamatta jättämisestä ja jopa sisällissodan mahdollisuudesta. Demokratian merkitys koetaan Yhdysvalloissa niin tärkeänä, että Daily Show kehottaa rivien välissä toimimaan Trumpin epäluotettavaa joukkiota vastaan, ei niinkään demokraattien puolesta. Demokraattien voitto kuitenkin varmistaisi, mikäli avoin konflikti ei leimahda, etteivät esitetyt uhat toteutuisi. Vaalien merkitystä painotettiin vielä myös kommentteilla, joiden mukaan vaalit ovat yksi tärkeimmistä vuosikymmeniin (Daily Show 2022v.). Tämän siis voi nähdä alitajuisena viestinä äänestämisen tärkeydestä ja äänestämiseen kannustamisena. Ohjelmahan esitti sinnikkäät äänestäjät sankareina, kuten aiemmin tuotiin esille.

Republikaanien ja Trumpin seuraajien möläytyksiä ja töppäyksiä käsiteltiin vaalien alla niin tiuhaan, että on vaikea uskoa, että sellainen äänestäjä, joka on Daily Showta syksyllä 2022 katsonut pysyäkseen vaaleista perillä ja ei ole ollut varma siitä ketä äänestää, olisi voinut republikaaneja enää äänestää. Toki Daily Show on satiiria ja keskittyy naurettavimpiin osiin maan politiikassa, minkä varmasti katsojat tiedostavat. Huomionarvoista on, ettei Daily Show vääristele materiaaliaan republikaaneista, kuten vaikka osa republikaaneista teki vaalimainoksissa demokraattiehtokkaiden kohdalla. Toki ohjelmaan valitaan niin sanotusti parhaat palat kommelluksista, mutta Daily Show tuo esille republikaaniehtokkaiden ja äänestäjien itse sanomia tai tekemiä asioita, ne vain kehystetään yleensä republikaanien kannalta huonoimmassa mahdollisessa valossa. Ohjelmasta voikin aistia pöyristyksen sekä republikaanien politiikkaa että heidän äänestämistensä kohtaan. Daily Show ei siis selkeästi asetu demokraattien vaan demokratian puolelle ja sitä uhkaavia republikaaneja vastaan. Kaksipuoluejärjestelmän takia tämä siis käytännössä tarkoittaa vastapuolen, eli demokraattien äänestämistä.

6 Lopuksi

Tässä tutkielmassa tarkasteltiin, miten uutissatiiriohjelma Daily Show käsitteli Yhdysvaltain kongressin välivaaleja loppukesällä ja syksyllä 2022. Hyödyntämällä Norman Faircloughn kriittistä diskurssianalyysia tutkielmassa huomattiin, että Daily Shown välivaaleja käsittelevissä osioissa Donald Trump ja Yhdysvaltain republikaanipuolue esitettiin hyvin huonossa valossa verrattuna demokraattipuolueeseen. Faircloughn kriittinen diskurssianalyysi auttoi analyysissä kiinnittämään huomiota sisällössä toistuviin teemoihin ja diskursseihin sekä sisällöllisiin painotuksiin. Lisäksi se antoi välineitä diskurssien erottamiseen toisistaan ja osoitti, kuinka sosiaaliset käytännöt, kuten tyylit ja genret vahvistivat ohjelmassa välitettyjä viestejä. Republikaanipuolueen esittäminen epäedullisessa valossa suhteessa demokraatteihin tapahtui erityisesti Trumpin ja tätä kannattavien republikaanipoliitikkojen naurettavuutta ja epäluotettavuutta poliittisina toimijoina korostavia diskursseja toistamalla. Trumpin ja tämän seuraajien naurettavuutta korostavaa diskurssia vahvisti etenkin tapa, jolla heidät esitettiin muun muassa imitaatioiden sekä vitsailemalla heidän esittämiensä kommenttien kustannuksella. Republikaanien vaalivoiton ohjelma viesti uhkaavan Yhdysvaltain demokratiaa. Tämän diskurssin vakavuutta ja tärkeyttä ohjelma juontajansa Trevor Noahin johdolla korosti hylkäämällä vitsailun totisen ja vakavan esitystyylin tieltä. Näiden näkymien valossa Daily Show vitsailee ja varoittaa ei niinkään republikaanipuolueesta ja konservatiiveista itsestään, vaan ennemmin molempien ryhmien äänekkäästä ääriyhmittymästä, jonka potentiaalisesti autoritaarisia aikeita ohjelmassa pelättiin.

Teoriapohjana selittämään Daily Shown tapaa käsitellä Yhdysvaltain syksyn 2022 välivaaleja tutkielmassa hyödynnettiin affektiivisen polarisaation teoriaa sekä Robert Entmanin näkemyksiä kehystyksen teoriasta. Affektiivisen polarisaation teoria, joka näkee yhteiskunnallisen jakautumisen pohjautuvan tunteenomaiseen, ei ideologisiin eroihin, toimi tutkielmassa ennemmin pohjustavana ja maan yhteiskunnallista kontekstia selittävänä teoriana. Kun ymmärtää Yhdysvalloissa vallitsevaa suuria tunteisiin perustuvia jakolinjoja, on helpompi nähdä mille puolelle jakaumaa Daily Show itse asettuu esittämällä maan liberaalin kansanosan edustajien mukaisia näkemyksiä. Konservatiivit epäluotettavina esittämällä Daily Show itsessään lisää jakautumista Yhdysvalloissa, vaikka samalla ohjelma viestii vaaroista, joita polarisaatio aiheuttaa yhteiskunnalliselle ja poliittiselle toiminnalle maassa.

Robert Entmanin kehysteoria selittää käytännön ratkaisuja, joiden avulla Daily Shown sisältö muodostuu. Ohjelmassa republikaanien ja konservatiivien toiminnasta valittiin osuudet, jotka näyttivät heidät mahdollisimman huonossa valossa sekä huumorin maksimoimiseksi että demokratiaa uhkaavan viestin välittämiseksi. Kehystyksen avulla vahvistettiin kuvaa naurettavasta ja samalla vaarallisesta republikaanipuolueesta, joiden äänestäjistä esiteltiin lähinnä salaliittoteorioihin uskovia Donald Trumpin innokkaita kannattajia. Samalla demokraattipuolue kehystettiin paljon positiivisemmassa valossa ja demokraattien ehdokkaille tarjottiin tilaa näkemystensä esittämiseen, toisin kuin republikaanien ehdokkaille.

Media samanaikaisesti sekä valvoo vallankäyttäjiä että käyttää itse valtaa. Median toimijat ja edustajat pystyvät pitkälti määrittämään yhteiskunnassa esillä olevia ilmiöitä nostamalla keskusteluun tiettyjä henkilöitä, tapahtumia tai näkökulmia. Se, miten asiat esitetään ja mistä näkökulmasta, voi olla todella ratkaisevaa mediaa kuluttavien ihmisten mielikuvien muodostamisessa. Vaikka Daily Show ei ole itsessään journalistisen median edustaja siinä mielessä, kuten ne perinteisesti ymmärretään, voi sen yhteiskunnallinen vaikuttavuus olla aivan yhtä suurta. Tiedon ei tarvitse nyky-yhteiskunnassa olla journalistisesti tuotettua, jotta se voi levitä laajalle tai vaikuttaa yhteiskuntaan. Journalistisista periaatteista irtautuminen voi jopa olla eduksi viestin välittämisessä.

Baym (2005) kuvasi Daily Shown kykenevän tekemään journalismia paremmin kuin itse uutismediat ja etenkin paremmin kuin niin sanotut ”broadcast-mediat”. Baymin näkemys on esitetty Daily Shown kulta-aikana miltei kaksikymmentä vuotta sitten, mutta sosiaalisen median aikaan saaman mediakentän muuttumisen myötä lienee turvallista sanoa, ettei tilanne ole muuttunut perinteisten medioiden kannalta paremmaksi. Nyt ei pelkästään television kautta välitetyt uutiset ole muuttamassa uutisia viihteellisemmäksi, vaan uutismediat ovat Suomesta lähtien joutuneet sopeutumaan ilmaisuaan vaikkapa Instagramiin tai Tiktokiin sopivaksi tavoittaakseen yleisönsä. Kehitys, joka vahvistunee yhä enemmän tulevana vuosina. Tässä muutoksessa Daily Show pohjimmiltaan televisiotuotantoon sidottuna ohjelmana on itsessäänkin ainakin jossain määrin epäedullisessa asemassa, vaikka pystyykin sopeutumaan myös sosiaalisen median alustoihin. Jo itsessään tämän tutkielman toteutus, jossa tutkimusmateriaali on käyty läpi Daily Shown Youtube-kanavan kautta osoittaa, että nykyisten alustojen kautta ohjelma pystyy levittämään sisältöään Yhdysvalloissa esitettyjä televisiolähetyksiä ja niiden mahdollisia uusintoja laajemmalle ja mahdollistaa niiden katselun vuosienkin päästä.

Tämän tutkielman tulosten valossa on selvää, että Daily Show pyrki käyttämään omaavaansa valtaa ohjelman katsojiin etenkin Yhdysvalloissa välivaalien alla. Valtaa käytettiin tilanteessa, jonka pelättiin johtavan Yhdysvaltain liberaalin kansanosan näkökulmasta katastrofaalisiin seurauksiin maan demokratian kannalta, mikäli republikaanit voittaisivat vaalit. Taustalla vaikutti varmasti suurimpana muistutuksena tuolloin alle kaksi vuotta vanha Trumpin kannattajien ryntäys Yhdysvaltain kongressitaloon tammikuussa 2021 aikomuksenaan saada edellisen syksyn presidentinvaalien tulos käännettyä Trumpin hyväksi. Daily Show ei toki ollut ainoa politiikan käsittelyyn keskittynyt myöhäisillan komediaohjelma, jossa esitettiin hyvin huolestuneita näkemyksiä vaaleista. Koomikko Bill Maher esimerkiksi kuvasi jopa apaattisesti ohjelmassaan, kuinka Trumpin seuraajien voitto johtaisi demokratian menetykseen Yhdysvalloissa (Real Time with Bill Maher 2022,). Vastaavan pelon voi nähdä myös Daily Shown sisältöjen taustalla, jossa esitettiin republikaanit hyvin huonossa valossa, oletettavasti ajaakseen epävarmat katsojat äänestämään nimenomaan demokraatteja. Huomionarvoista on, ettei Daily Show esitä ainakaan puolueettoman kolmannen osapuolen silmissä republikaaneista disinformaatiota, vaikka kehystääkin puolueen todella huonossa valossa ja jos jotain, saattaa käyttää videonpätkiä ulkona alkuperäisestä kontekstistaan.

Tämä tutkielma keskittyi ainoastaan käsittelemään Daily Shown sisältöä ja mahdollista poliittista viestintää vaalien alla. Tämä tutkielma ei vastaa eikä kykene vastaamaan siihen, kykenikö ohjelma oikeasti vaikuttamaan katsojien äänestyspäätöksiin. Se vaatisi aivan erilaista tutkimusta kvantitatiivisin metodein kvalitatiivisten sijaan, mutta varmasti tarjoaisi hyvin mielenkiintoista tietoa tämän kaltaisten ohjelmien todellisista mahdollisuuksista poliittiseen vaikuttamiseen. Ottaen huomioon affektiivisen polarisaation jakaman yhteiskunnan, jossa äänestäjät ovat asettuneet ideologisesti paitsi Yhdysvaltain kahden pääpuolueen taakse, mutta myös Entmanin ja Usherin uutta Yhdysvaltain mediakarttaa kuvaillen yhä vahvemmin omien medioidensa taakse, voitaneen olettaa harvan konservatiivin oikeasti katsovan Daily Showta. Toisaalta mikäli vahvasti Trumpia kannattavat konservatiivit ohjelmaa katsoisivatkin, he kenties vain ärsyyntyisivät sisällöstä ja hylkäisivät sen ”valeuutisena”. Daily Show ei vaikuttane liberaalin yleisön äänestyspäätökseen, jolloin sisällöstä tulee sen oman yleisön mielikuvien vahvistusta.

Tutkimus tarjoaa kuitenkin väläyksen siihen, miten vallitseva poliittinen tilanne näkyy Yhdysvaltain mediassa, etenkin Daily Shown kaltaisessa yhteiskunnallisessa satiirissa. Samaten Daily Shown sisällön tutkiminen muistuttaa maan demokratian olemassaoloa koskevista peloista, joita varsinkin Yhdysvaltain liberaalimpi kansanosa koki. Tässä ei ole

tarkoitus arvioida mahdollisia todellisia seurauksia, joita olisi tapahtunut republikaanien voittaessa ja olivatko huolet ylimitoitettuja. On hyvin todennäköistä, että tutkielmassa käsitellyt diskurssit ilmaantuvat mediakartalle seuraavien presidentinvaalien lähestyessä, etenkin jos liberaalimpi kansanosa kokee samanlaista uhkaa. Mielenkiintoisia näkökantoja voisi tuoda myös Daily Showta konservatiivisempien komediaohjelmien tutkiminen, joskin niitä on liberaaleja huomattavasti vähemmän. Samoin vastaavanlaista tutkimusta olisi kiinnostavaa tehdä myös muissa maissa tuotetuista satiiri- tai komediaohjelmista tärkeässä poliittisessä murroskohdassa tai vaalien yhteydessä, vaikka yhteiskunta ei välttämättä olisi yhtä jakautunut kuin Yhdysvalloissa.

Pohjimmiltaan Daily Shown vaalisyys on voi nähdä myös tietynlaisena varoituksena siitä, mihin affektiivinen polarisaatio ja yhteiskunnallinen jakautuminen voivat pahimmillaan johtaa. Ei ole ideaali tilanne maailman johtavassa maassa, että valtavirtamediaan lukeutuvassa ohjelmassa varoitellaan suoraan koko maan poliittisen järjestelmän muokkauksella, mikäli toinen kaksipuoluejärjestelmän puolueista voittaa enemmistön maan lakeja säättävään elimeen. Tämä viestii sekä ennakkoluuloista ja peloista, joita ryhmiin jakauman toisella puolella asetetaan, tässä tapauksessa liberaalien suunnalta konservatiiveja kohtaan. Ilmiö kielii myös laajemmista ongelmista Yhdysvaltain poliittisessä järjestelmässä. Maan tilanteeseen on vaikeaa nähdä ainakaan nopeaa ratkaisua.

Lähteet

Barr, J. ja Fahri, P. 2022. CNN to shutter \$100 million streaming service, CNN Plus, after a month. *Washington Post*. 22.4.2022.

<https://www.washingtonpost.com/media/2022/04/21/cnn-plus-streaming-shut-down-warner-bros/> Luettu 3.3.2023.

Barton, R.C. 2022. Congress is polarized. Fear of being “primaried” is one reason. *The Washington Post*. 10.6.2022. <https://www.washingtonpost.com/politics/2022/06/10/primaries-gridlock-polarization-congress-schrader-extremists/> Luettu 3.3.2023.

Baym, G. 2005. The Daily Show: Discursive Integration and the Reinvention of Political Journalism. *Political Communication*. 22:3.

BBC. 2022. *What are the US midterms? A simple guide*. <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-61274333> Luettu 12.2.2024.

Becker, A.B. ja Bode, L. 2018. Satire as a source for learning? The differential impact of news versus satire exposure on net neutrality knowledge gain. *Information, communication & society*. 21:4.

Berlin, L.N. 2007. And Now for Your Moment of Zen: A Multi-modal Discourse Analysis of Humor in “The Daily Show with Jon Stewart”. *Theoretical Approaches to Dialogue Analysis*. 33.

Boukes, M. 2018. Agenda-Setting With Satire: How Political Satire Increased TTIP’s Saliency on the Public, Media, and Political Agenda. *Political Communication*. 36:3

Brock, M. 2018. Political satire and its disruptive potential: irony and cynicism in Russia and the US. *Culture, Theory and Critique*. 59:3.

Brusila, J. 2013. Konstruktionismi etnomusikologisena näkökulmana. Teoksessa Moisala P. ja Seye, E. (toim.) *Musiikki kulttuurina*. Sastamala: Vammalan kirjapaino Oy.

- Burgers, C. ja Brugman, B.C. 2022. How Satirical News Impacts Affective Responses, Learning, and Persuasion: A Three-Level Random-Effects Meta-Analysis. *Communication Research*. 49:7.
- Chase, D.R. 2008. Finding Hidden Meaning in Mass Media through Critical Discourse Analysis and Implications for Language Teaching. *Hawaii Pacific University TESOL Working Paper Series*. 6:1.
- Chong, D. ja Druckman, J.N. 2007. Framing Theory. *Annual Review of Political Science*. 10:103-26.
- Day, A. 2011. *Satire and Dissent: Interventions in Contemporary Political Debate*. Bloomington: Indiana University Press
- Ellis, C. ja Stimson, C.A. 2012. *Ideology in America*. New York: Cambridge University Press.
- Entman, R. 1990. *Democracy Without Citizens: Media and the Decay of American Politics*. Oxford: Oxford University Press.
- Entman, R. 1993. Framing: Toward clarification of a fractured paradigm. *Journal of Communication*. 43:4.
- Entman, R. ja Rojecki, A. 1993. Freezing out the public: Elite and media framing of the U.S. anti-nuclear movement. *Political communication*. 10:2.
- Entman, R ja Usher, N. 2018. Framing in a Fractured Democracy: Impacts of Digital Technology on Ideology, Power and Cascading Network Activation. *Communication theory*. 68:2.
- Erion, G.J. 2013. Rallying Against the Conflictinator: Jon Stewart, Neil Postman and Entertainment Bias. Teoksessa Holt, J. ja Irwin, W. (toim.) *The Ultimate Daily Show and Philosophy : More Moments of Zen, More Indecision Theory*. Hoboken: John Wiley & Sons, Incorporated.

Fairclough, N. 1989. *Language and Power*. New York: Longman.

Fairclough, N. 1995a. *Media Discourse*. London: Edward Arnold

Fairclough, N. 1995b. *Critical discourse analysis: The critical study of language*. New York: Longman.

Fairclough, N. 2013. Critical discourse analysis and critical policy studies. *Critical Policy Studies*. 7:2.

Fox, J.R. 2018. Journalist of Jokester? An Analysis of Last Week Tonight with John Oliver. Teoksessa Baumgartner, J.C. ja Becker, A.B. (toim.) *Political Humor in a Changing Media Landscape: A New Generation of Research*. Lanham: Rowman & Littlefield.

Gidron, N., Adams, J. ja Horne, W. 2020. *American Affective Polarization in Comparative Perspective*. Cambridge: Cambridge University Press.

Greer, J. ja Sullivan M.C. 2022. How politically divided is the U.S.? It's complicated but quantifiable. *The Washington Post*. 7.6.2022.

<https://www.washingtonpost.com/politics/2022/06/07/public-opinion-polarization-partisan-republicans-democrats/> Luettu 3.3.2023.

Haverinen, P. 2022. Republikaanien epätoivo. *Helsingin Sanomat*. 14.7.2022.

<https://www.hs.fi/visio/art-2000008867343.html> Luettu 3.3.2023.

Hernandez, E., Anduiza, E. ja Rico, M. 2021. Affective polarization and the salience of elections. *Electoral Studies*. 69.

Huusko, J. 2020. Trump pohti desinfiointiaineiden ruiskuttamista keuhkoihin koronälääkkeenä – kommentoi myöhemmin puheiden olleen sarkasmia. *Helsingin Sanomat*. 24.4.2020. <https://www.hs.fi/ulkomaat/art-2000006486262.html> Luettu 18.11.2023

Internet Movie Database. 2023. The Daily Show. *Internet Movie Database*.

<https://www.imdb.com/title/tt0115147/> Luettu 3.3.2023.

Kilby, A. 2018. Provoking the citizen: Re-examining the role of TV satire in the Trump era. *Journalism Studies*. 19:13.

Lakoff, G. 2002. *Moral Politics: How Liberals and Conservatives Think, Second Edition*. Chicago: University of Chicago Press.

LaMarre, H.L., Landerville, K.D. ja Beam, M.A. 2009. The Irony of Satire: Political Ideology and the Motivation to See What You Want to See in The Colbert Report. *The international journal of press/politics*. 14:2.

Levendusky, M.A. ja Stecula, D.A. 2021. *We Need to Talk: How Cross-Party Dialogue Reduces Affective Polarization*. Cambridge: Cambridge University Press.

Nai, A ja Maier, J. 2023. Mediatized Campaign Attacks Fuel Affective Polarization if Perceived as Negative: Experimental Evidence with American Voters. *International Journal of Communication*. 17.

Nordbrandt, M. 2021. Affective polarization in the digital age: Testing the direction of the relationship between social media and users' feelings for out-group parties. *New Media & Society*. Volume 0: Ahead of Print.

Poole, B. 2010. Commitment and criticality: Fairclough's Critical Discourse Analysis evaluated. *International Journal of Applied Linguistics*. 20:2.

Real Time with Bill Maher. 2022. New Rule: Democracy's Deathbed | Real Time with Bill Maher (HBO). *Youtube: Real Time with Bill Maher*.

<https://www.youtube.com/watch?v=HKVBvooZ2c8> Luettu 30.1.2024.

Rosen, J., Legare, R. ja Navarro, A. 2022. 2022 midterm elections: Election deniers who won and lost. *CBS News*. 15.11.2022. <https://www.cbsnews.com/news/election-deniers-2022-midterm-elections/> Luettu 3.3.2023.

Suomen Tietotoimisto. 2022. Trumpin kotietsintä perustui epäilyihin puolustusasiakirjojen laittomasta säilytyksestä – taustalla mahdollinen vakoilulain rikkominen. *Yle.fi*.

<https://yle.fi/a/3-12575201> Luettu 30.1.2024.

Szkarlat, K. 2018. “Now Fact Has Become Opinion”: ‘Fake News’ and the Search for Truth in The Daily Show. *Aspeers*. 11.

Victor, D. 2022. A Basic Guide to the U.S. Midterm Elections. *The New York Times*.

2.11.2022. <https://www.nytimes.com/article/midterm-elections-basics-explained.html> Luettu 3.3.2023.

Väntönen, E. 2022. Tämä on oppaasi välivaaleihin: Mistä on kyse, mikä ratkaisee ja mitä vaalituloksesta seuraa? *Helsingin Sanomat*. 7.11.2022. <https://www.hs.fi/ulkomaat/art-2000009167099.html> Luettu 3.3.2023.

Washington Post. 2022. Republicans narrowly win House, ending full Democratic control of Congress. *Washington Post*. 13.12.2022.

https://www.washingtonpost.com/elections/midterms-2022/?reload=true&_id=1677570593035 Luettu 3.3.2023.

Webster, S.W. ja Abramovitz, A.I. 2017. The Ideological Foundations of Affective Polarization in the U.S. Electorate. *American politics research*. 45:4.

Young, D.G. 2013. Laughter, Learning, or Enlightenment? Viewing and Avoidance Motivations Behind The Daily Show and The Colbert Report. *Journal of Broadcasting & Electronic Media*. 57:2.

Young, D.G. 2020. *Irony and Outrage: The Polarized Landscape of Rage, Fear, and Laughter in the United States*. Oxford: Oxford University Press. Second Edition.

Aineisto

Daily Show. 2016. Tomi Lahren - Giving a Voice to Conservative America on "Tomi": The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=F2xv4fba65U> Luettu 29.1.2024.

Daily Show. 2020. George Floyd, Minneapolis Protests, Ahmaud Arbery & Amy Cooper | The Daily Social Distancing Show. *Youtube: The Daily Show*. https://www.youtube.com/watch?v=v4amCfVbA_c Luettu 3.3.2023.

Daily Show. 2021. Jordan Klepper Sees It All at The Capitol Insurrection | The Daily Social Distancing Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=YVDJqipoohc> Luettu 29.1.2024.

Daily Show. 2022a. The Queen's Extravagant Platinum Jubilee & The GOP's New Election-Stealing Scheme | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=8RJHjw2QqHQ> Luettu 12.9.2023.

Daily Show. 2022b. Votedemic 2022: L.A.'s Mayoral Race | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=sIFO0a0nVb4> Luettu 12.9.2023.

Daily Show. 2022c. U.S. Kills Al Qaeda Leader al-Zawahiri & Trump's "Eric" Endorsement Creates Chaos | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. https://www.youtube.com/watch?v=4Mr3WL9zD_o Luettu 12.9.2023.

Daily Show. 2022d. Jordan Klepper vs. Wisconsin Trump Supporters | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=qs6mBh2uXRM> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022e. Liz Cheney Gets Crushed In Primary & "Quiet Quitting" Is On The Rise | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=RAOfxKLjNM> Luettu 12.9.2023.

Daily Show. 2022f. Why Must Everyone Mourn The Queen's Passing? - Between The Scenes | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*.

https://www.youtube.com/watch?v=Z8s38_Ye_QM Luettu 3.3.2023.

Daily Show. 2022g. Cori Bush: "It's Not Just My Story" | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=vdonFAfjzSI> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022h. Who Is Herschel Walker? | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=51rbbCyR0pE> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022i. Fox News's Bizarre Defense of Herschel Walker | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=6NaCjbLyVUk> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022j. Herschel Walker Flashes Fake Police Badge & BTS Joins South Korean Military | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*.

<https://www.youtube.com/watch?v=YikMbBSPY1w> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022k. Jordan Klepper Meets Michigan Midterm Voters | The Daily Show.

Youtube: The Daily Show. <https://www.youtube.com/watch?v=rOZvy4hvi5w> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022l. The Wildest Midterm Election Ads & TikTok Unveils 18+ Livestream |

The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. https://www.youtube.com/watch?v=L-td3yaH_rk Luettu 6.9.2023.

Daily Show. 2022m. Is America Headed to Another Civil War? Jordan Klepper Fingers the Pulse | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*.

<https://www.youtube.com/watch?v=ktjvTXnMAYo> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022n. Adidas Cuts Ties with Kanye & Kari Lake Rises to MAGA Fame | The

Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=LNm9kZR15m8> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022o. Dr. Oz Makes Shocking Abortion Comment in Fetterman Debate | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show.* <https://www.youtube.com/watch?v=hyhXTwLobxE> Luettu 5.9.2023.

Daily Show. 2022p. Obama Roasts Herschel Walker on the Campaign Trail | The Daily Show in Atlanta. *Youtube: The Daily Show.* <https://www.youtube.com/watch?v=K5Rly83zful> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022q. Stacey Abrams - Solving Georgia's Voting Access Problem | The Daily Show in Atlanta. *Youtube: The Daily Show.* <https://www.youtube.com/watch?v=64rk-p-e4ww> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022r. Campaign Attack Ads Are Out of Control This Election Season | The Daily Show in Atlanta. *Youtube: The Daily Show.* <https://www.youtube.com/watch?v=A78mtV6aN0s> Luettu 6.9.2023.

Daily Show. 2022s. Senator Raphael Warnock: "Georgians Are Gonna Get It Right" | The Daily Show in Atlanta. *Youtube: The Daily Show.* <https://www.youtube.com/watch?v=taTRrwFe0Dg> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022t. Biden and Obama Warn Democracy Is at Risk & Atlanta Zoo Now Allows Guns | The Daily Show in Atlanta. *Youtube: The Daily Show.* <https://www.youtube.com/watch?v=aRpnsPCT8QM> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022u. Elon Musk Fires Half of Twitter, Trump Roasts DeSantis & Oprah Turns on Dr. Oz | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show.* <https://www.youtube.com/watch?v=nIPWaRiJCdU> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022v. Trevor and the Correspondents Break Down the Midterm Elections | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show.* <https://www.youtube.com/watch?v=uVm4D7Q2wZM> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022w. Democrats Fend Off “Red Wave” in Midterm Elections | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=PqTvj6WeWF8> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022x. Four States Reject Slavery & Louisiana Votes to Keep It | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=WTmgw3AI3vM> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022y. Democrats Keep the Senate, Trump’s Racist “Truth” & FTX Files for Bankruptcy | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=2ujcV4S2FRk> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022z. Kari Lake Questions Election Results & Taylor Swift Crashes Ticketmaster | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=m1y6aXeybHl> Luettu 27.9.2023.

Daily Show. 2022å. Pelosi Won’t Seek Re-Election & Herschel Walker Talks Vampires | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=fYCPLRFXLgo> Luettu 17.2.2024.

Daily Show. 2022ä. Herschel Walker’s Wild Plan to Build Trump’s Wall & Twitter’s New COVID Policy | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=3JUk5QXpW4Y> Luettu 17.2.2024.

Daily Show. 2022.ö. Warnock Beats Walker in Georgia Runoff & China Ends Strict Zero-COVID Policy | The Daily Show. *Youtube: The Daily Show*. <https://www.youtube.com/watch?v=Ej9JCFzPHBM> Luettu 17.2.2024.